PHỤ LỤC

TÌNH YÊU CỦA CHA

Các con yêu dấu!

Hôm nay CHA đến với các con trong tình yêu thương thắm thiết và điều CHA muốn nói với các con hôm nay là tình yêu của CHA, mà CHA sẽ chỉ có thể diễn tả lên phần nào bằng cái ngôn ngữ hẹp hòi và hết sức hạn chế của trần gian. Thật vậy, không một lời nói nào , một thứ ngôn ngữ nào, có thể nói lên được hết, diễn tả được trọn vẹn tình yêu của CHA.

Các con ơi! CHA là tình yêu, tình yêu là CHA. Tình yêu của CHA tuôn thao bất tuyệt chảy ngập tràn lai láng trong Càn Khôn Vũ Trụ, trong muôn loài vạn vật, trong khắp cùng mọi ngõ ngách của cuộc đời. Tình yêu của CHA thể hiện trong nghịch cảnh, luân lưu tuôn chảy trong từng hơi thở của Vũ Trụ, trong mọi tế bào, đang luân lưu, đang rung động trong cái sinh hồn của trần gian. Có thể nói Tình Yêu của CHA thể hiện vô cùng, vô biên, mà chỉ riêng các con đã ngộ được Chơn Lý, các con mới nhận ra sự hiện diện của Tình Yêu của CHA ở mọi nơi, mọi lúc.

Các con ơi! CHA yêu các con vô bờ! Tình Yêu của CHA hiện diện cả trong sự thiện lành, cả trong ác trược, cả trong tiếng khóc, cả trong nụ cười của trần gian; Tình Yêu của CHA nằm trong luật luân hồi, luật nhân quả, luật tiến hóa của vạn vật muôn loài.

Vì Yêu, nên CHA cho các con học hỏi và tiến hóa. Vì Yêu, CHA cho các con học làm kim thạch, học làm thảo mộc, học làm cầm thú, rồi học làm người, theo chu trình tiến hóa tự nhiên.

Vì Yêu, nên cho các con học mê trần, học ác trược, học làm điều ác trược theo Phàm Ngã để rồi các con bị đọa sa, rồi bị ngụp lặn trong biển mê tạo bao nghiệp quả để phải bị trả quả, bị nhồi quả, để luân hồi chuyển kiếp!

Qua bao thăng trầm với những bài học thấp thỏi, giúp các

con phát triển Phàm Ngã, qua bao đổi thay, nếm đủ vị chua cay, mặn đắng, ngọt bùi trong chu trình tiến hóa của cái ta phàm phu, khi đã thấm thía mùi vị của đau khổ, thấm thía cái hư ảo của kiếp người, thấm thía cái giả tạm của cái gọi là hạnh phúc ở trần gian, các con sẽ bước sang một giai đoạn mới, bước vào một cuộc hành trình để tìm về giải thoát. Trong cuộc hành trình nầy , các con sẽ gặp sự tranh chấp giữa tiếng gọi của Phàm Ngã và tiếng gọi của Chân Ngã, và như vậy, các con sẽ có dịp học bài học về ý chí, về nghị lực, về lòng can đảm, về sự nhẫn nhục, về lòng yêu thương, về hạnh sáng suốt...

Nói tóm lại, là học ba chữ BI, TRÍ, DŨNG; nghĩa là các con sẽ học BI tức là học yêu thương, học TRÍ tức là học trau dồi sự sáng suốt, học phân biệt lẽ thiện ác, và học DŨNG tức là học rèn luyện ý chí.

Muốn giải thoát, các con phải thấm nhuần, phải thuộc làu ba chữ BI, TRÍ, DŨNG, mà sự tranh chấp giữa ác trược và thiện lành sẽ giúp đỡ các con có cơ hội học ba chữ đó, và giúp các con phát triển.

Tại sao sự tranh chấp giữa ác trược và sự thiện lành lại giúp các con tiến bộ? Tại sao sự xung đột giữa Phàm Ngã và Chân Ngã, giữa cái ta thật và cái ta phàm phu lại giúp các con tiến hóa? Thế nào là tiếng nói của Chân Ngã, thế nào là tiếng nói của Phàm Ngã?

Các con ơi! Tiếng nói của Phàm Ngã là tiếng nói của Lục Căn, Lục Trần, tiếng nói của ác trược, tiếng nói thúc giục các con hành động trái lương tâm, thúc giục các con tranh chấp, hận thù, ganh tị, tham lam, ích kỷ, thúc giục các con chỉ muốn lợi cho mình, sướng cho mình, dù có phải gây đau khổ cho người, giục các con lười biếng chán nản, bê trễ, buông xuôi.

Tiếng nói của Chân Ngã là gì? Tiếng nói của Chân Ngã là tiếng kêu gọi các con quay về sự thiện lành, kêu gọi các con sống theo lương tâm, thúc giục các con yêu thương, tha thứ,

hy sinh, vì người hơn vì mình, làm điều gì gây niềm thương hạnh phúc cho người, giục các con siêng năng, tinh tấn phấn đấu, vươn lên trong nghịch cảnh; đấy là tiếng nói của Chân Ngã!

Sự tranh chấp giữa Phàm Ngã và Chân Ngã thật hết sức quyết liệt. Con người ở giai đoạn đầu của sự phát triển Chân Ngã sẽ rất dễ dàng bị khống chế bởi Phàm Ngã, rất dễ nghe theo lời Lục Căn, Lục Trần để làm bao điều ác trược, bao điều trái lương tâm. Tiếng nói của Chân Ngã ở giai đoạn nầy sẽ vang lên một cách yếu ớt, do đó con người sẽ phấn đấu hết sức yếu ớt với tội lỗi, với ác trược, và vì vậy nên Phàm Ngã thắng, Chân Ngã phải thua, và con người dễ dàng sa ngã vào tội lỗi, ác trược! Sa vào ác trược là tạo nhân không lành, nhân không lành thì trái không ngọt, trái không ngọt thì gặp đắng! Nếm vị đắng tức là nếm mùi đau khổ, và cứ như vậy, cứ làm tội lỗi, cứ tạo tội lỗi, tạo nghiệp chướng, rồi bị nhồi quả, bị đau khổ, ngụp lặn trong đau khổ cho đến khi con người phát sợ đau khổ! Tới chừng ấy, chỉ chừng ấy, con người mới chịu, mới bắt đầu lắng nghe nhiều hơn tiếng nói của Chân Ngã, phát hùng tâm, dùng ý chí để vượt lên dần dần sự thấp hèn tội lỗi, để giải thoát khỏi sự thấp hèn tội lỗi và can đảm xuất khỏi nghiệp dữ để tiến bước vào nghiệp lành.

Cứ như vậy, các con sẽ tiếp tục tiến lên theo đà phát triển của Chân Ngã cho đến khi sự phát triển này hoàn tất, chừng ấy là các con được hoàn toàn giải thoát, giải thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn chuyển kiếp, luân hồi, ấy là lúc mà Tiểu Linh Hồn đã thực sự trưởng thành, đủ sức vượt qua khỏi ngục tù của bản thể để hòa vào với Đại Hồn của Vũ Trụ, Tiểu Ngã hòa với Đại Ngã, Tiểu Linh Quang hòa với Đại Khối Linh Quang!

Các con ơi! Mỗi các con đều phải có dịp nếm qua sự tranh chấp của Chân Ngã và Phàm Ngã. Khi sự tranh chấp càng mãnh liệt thì các con sẽ càng có dịp học được bao nhiêu kinh nghiệm quí báu. Chân Ngã có dịp học chế ngự sự tác loạn của

Phàm Ngã bằng hùng tâm dũng chí! Phàm Ngã sẽ rên rỉ nhức nhối để chống chỏi lại ý chí của Chân Ngã khi nó cảm thấy bị khuất phục.

Tại sao có sự rên rỉ nhức nhối chống đối nầy? Vì các con ơi! Chân Ngã thì đòi các con vì người, yêu người, đòi các con quên cái ta phàm phu đi, quên mình đi! Đó là bắt các con nhẫn nhục, hy sinh, chịu đựng. Chịu đựng, hy sinh thì cảm thấy bị thiệt thòi, cảm thấy mất mát, cái ta phàm phu nó sẽ rống lên, nó thấy nó bị thua thiệt, nó thấy nó bị Chân Ngã kềm chế nó, nó bứt phá và nó gây cho các con nhức nhối, đau khổ! Đó là những lúc các con nghe mình xót xa đau khổ khi phải hy sinh, khi phải chịu thua thiệt cái Phàm Ngã của mình, khi phải sống cho người hơn cho mình.

Các con ơi! Lúc ấy các con nghe đau khổ xót xa, nhưng cái đau khổ xót xa nầy là gì? Các con ơi! đây là sự chống đối của Phàm Ngã khi nó thấy bị bại trận và bị khống chế bởi ý chí của Chân Ngã! Loại đau khổ nầy nếu các con hiểu nó các con sẽ thấy nó không phải là đau khổ thật; thứ đau khổ nầy nó lại rất giúp ích cho các con, thứ đau khổ nầy là mầm mống của sự thăng hoa tư tưởng, mầm mống của sự thăng hoa, sự vượt thoát của đời sống tâm linh! Đó là chất sắt thép đóng góp vào để rèn luyện hùng tâm dũng chí!

Các con ơi! Sự đau khổ nầy, sự đau khổ từ những hy sinh mất mát của Phàm Ngã chính là mầm mống của giải thoát và Hạnh Phúc thật sự!

Các con yêu dấu! CHA vừa lược thuật với các con vài khái niệm tổng quát, vài nét hết sức tổng quát về Luật Tiến Hóa của Vũ Trụ. Tình Yêu của CHA thể hiện trong đó. Qua bao thăng trầm, qua bao đau khổ đắng cay, học hỏi bao kinh nghiệm quý báu, ngày đoàn viên hội ngộ giữa CHA và các con, tức là giữa Tiểu Hồn và Đại Hồn của Vũ Trụ sẽ cảm động, sẽ đẹp đẽ, sẽ vinh quang và hạnh phúc biết bao nhiêu!

Các con yêu dấu của CHA! CHA chiết lấy Linh Hồn của CHA ra thành những Tiểu Hồn, phân ly với chúng, cho chúng

đi học hỏi; CHA cho chúng đi hay cho các con đi học hỏi nhưng chính là CHA học hỏi, cho nên CHA có mọi trạng thái mà trần gian đang có. Các con cay đắng đau khổ, vui cười, là CHA cay đắng đau khổ, vui cười, y như vậy! Hồn Vía CHA rung động theo những rung động cảm xúc của cõi trần!

Các con ơi! Các Tiểu Hồn ơi! trần gian sầu tủi là CHA sụt sùi nhỏ lệ, các con ngụp lặn trong đau khổ để nhồi quả, để đọa sa, dẫy dụa trong suối bi kịch của trần gian, nhưng chính là những Tiểu Hồn của, hay đúng hơn nữa chính là CHA đang trải qua những trạng thái đó! Các con yêu dấu ơi! Yêu các con biết nói sao vừa, đứa chưa thoát được màn u minh của Phàm Ngã đang dấy độc, chưa ngộ được Tình Yêu của CHA, nó sẽ chống báng CHA với bao lý luận khắt khe, với bao lý luận chẳng hạn như: CHA bảo CHA yêu con sao còn có trừng phạt? Sao còn nhồi quả? Sao còn bắt con người đau khổ ngụp lặn trong bể nước mắt với những thảm kịch đầy dẫy hận thù sâu xé, giết chóc, đầy dẫy sự bạo tàn, đầy dẫy những uất ức bất công? CHA ở đâu? THƯỢNG ĐẾ ở đâu? Tại sao để cho chiến tranh cứ gào thét đe dọa ở khắp nơi, mà trong khi thân phận con người lại quá nhỏ nhoi, quá lẻ loi, quá bơ vơ lạc lõng? Thân phận con người luôn luôn bị kềm kẹp, bị đe dọa từng phút từng giây bởi bao bất trắc của cuộc đời?! THƯỢNG ĐẾ ở đâu sao không thấy cảnh trần gian đang ngập tràn máu lệ? Lực lượng ma vương đang thao túng trần đời?! THƯỢNG ĐẾ ở đâu? CHA ở đâu? Có CHA hay không? Có Tình Yêu của THƯỢNG ĐẾ hay không?

Các con ơi! CHA đây! CHA đang ở đây! CHA đang ở trong các con, CHA đang ở giữa tim các con, CHA đang ở trong lòng Vũ Trụ, CHA đang bàng bạc khắp nơi trong không gian, trong thời gian, trong muôn loài vạn vật!

Các con ơi! CHA đang ở đây và CHA sẽ trả lời với các con rằng, CHA sẽ trả lời cho những đứa con không hiểu CHA, cho những đứa trách móc CHA, để nó hiểu rằng: Vì CHA yêu con nên mới có trừng phạt; trừng phạt là bắt Tiểu Hồn của CHA gánh lấy trách nhiệm của mọi hậu quả về

những sái quấy của nó; trừng phạt con nhưng chính là trừng phạt CHA! Các con cảm thấy bị trừng phạt thì CHA cũng cảm thấy CHA đang bị trừng phạt y như vậy!

CHA cho các con đau khổ, vì các con phải đau khổ để thấm nhuần ý nghĩa của đau khổ, phải ngụp lặn trong hận thù sâu xé, giết chóc để biết sợ hãi chán ngán hận thù sâu xé giết chóc, và phát tâm yêu thương!

Thảm kịch của chiến tranh là gì? Thảm kịch của chiến tranh từ đâu? Có phải chăng nó nẩy mầm từ những tư tưởng xấu xa của con người, của chính các con?! Có phải chăng nó nẩy mầm từ những tham vọng vô bờ, từ lòng kiêu ngạo, từ lòng ganh tị, từ lòng ích kỷ nhỏ nhen của các con?! Những tư tưởng xấu xa ấy phải chăng là những nhân thối đã cấu tạo thành cái quả ung độc là chiến tranh giết chóc lẫn nhau?! Và rồi các con ơi! Máu phải đổ, lệ phải rơi! Phải đổ, phải rơi cho đến khi con người sợ hãi chán ngán cảnh đó, để buông vũ khí, để rồi giã từ sâu xé nhau, để nhìn nhau, để thấy yêu thương, để thấy sợ hãi giết chóc và để cùng bắt tay nhau sống chung huynh đệ!

Các con bảo rằng bạo lực đang tràn lan, đang thao túng trần đời, đang gieo bao uất ức bất công ư? Các con ơi! Có phải chăng nó cũng là cái quả trưởng thành từ những mầm mống hư hoại trong tâm các con? Nhưng có như vậy, có như vậy mới có dịp cho các con học hỏi; có như vậy mới có dịp cho các Tiểu Hồn của CHA học hỏi tiến hóa, nó cũng cần thiết, vì sao? Vì phải có bị uất ức, phải có chịu bất công con người mới khao khát đi tìm sự công bằng, con người mới khao khát tìm về Chơn Lý!

Các con thân yêu! Suối tình của CHA tuôn thao bất tận... Biết nghĩ sao cho hết, biết nói sao cho vừa, chỉ khi các con đi đến chỗ Vô Vi mới thấu hiểu được Tình Yêu của CHA, mới cảm nhận được sự hiện diện của nó chan hòa, tiềm ẩn bàng bạc khắp nơi trong Càn Khôn Vũ Trụ. Cho nên CHA mỏi mòn trông chờ giây phút các con đến được chỗ Vô Vi, CHA mỏi mòn trông chờ giây phút đầy xúc cảm thiêng liêng đẹp đẽ

huyền diệu đó, cái giây phút mà các con thấu hiểu được Tình Yêu của CHA, cái giây phút mà các Tiểu Hồn của CHA đạp đổ cái vỏ thấp hèn của nó để hòa tan trong Đại Thể, để cùng so giây nâng phím đàn hòa nhạc khúc Vô Vi cùng Đại Ngã!

Các con ơi! Các con có nghe gì không? Các con hãy lắng nghe đây! Các con hãy lắng nghe tim CHA đang thổn thức nhớ nhung! Các con có nghe gì không? Âm ba của Đại Hồn đang rung động, đang ngân lên, đang rung lên thắm thiết trong Vũ Trụ, đang vang lên réo gọi thiết tha nhắc nhở Tiểu Hồn nhớ nhung Nguồn Cội xa xưa... Trở về đi! Về quê xưa chốn cũ! Hỡi các Tiểu Hồn yêu dấu của TA!

Tiểu Hồn ơi! Tiểu Hồn ơi! Kìa hãy lắng nghe đàn Đại Hồn đang tấu khúc Vô Vi! Tiểu Hồn ơi! Hãy so giây hòa điệu! Thôi, trọn yêu dấu về các con của CHA! CHA dừng ở đây nhưng Tình Yêu của CHA thì vẫn còn tuôn chảy mãi!...

NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỰC ĐẠI THIÊN TÔN.

TRÍCH BUỔI ĐÀN 26-6 MẬU NGỌ
TẠI
KHỔNG THÁNH MIẾU

Đức Thổ Địa Nam Phương:

Bái mạng Thổ minh Độ Thế Trần
Huyền Khung, Ngọc Đế chuyển Long Vân
Qui tam hiệp nhứt vâng thiên ý
Thỉnh nguyện ân dày chiếu sắc ân

Thổ Địa Nam Phương lai lâm chào mừng chư huynh đệ thiên mạng, thành tâm nghinh lịnh tiếp Đức Bạch Hạc giáng ngự đưa Thầy lai lâm.

BẠCH *trầm hương tỏa mùi bay*
HẠC *nâng cánh ngọc đưa rày hoàng gia*
ĐỒNG *tâm nghinh tiếp chương tòa*
TỬ *thừa thiên mạng loan xa kề gần*
Kìa thiên điển tới gần
Phụ Hoàng ân tứ cõi trần thế thiên

— *THI* —

(Điển CHA qua xác đồng tử)

PHƯỚC *cả* ***HUYỀN*** *quang* ***NGỌC*** *ánh lòa*
ĐỨC *lành* ***KHUNG*** *ngọc* ***HOÀNG*** *truyền ra*
TIÊN *nhân* ***THƯỢNG*** *trí* ***THƯỢNG*** *dìu trẻ*
ÔNG *đạo* ***ĐẾ*** *mầu* ***ĐẾ*** *chói xa*
KIM *nhựt Trời thương bao kẻ thế*
VIẾT *rành Ngọc vị chốn Thiên tòa*
CAO *nhân tắc hữu cao nhân trị*
ĐÀI *rộng rước người tránh bể sa*

Thầy lai lâm chào mừng các con. Bình.

(Khoán thủ: **PHƯỚC ĐỨC TIÊN ÔNG KIM VIẾT CAO ĐÀI - HUYỀN KHUNG THƯỢNG ĐẾ - NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ).**

Thầy là Chúa Tể Càn Khôn, ngự tứ đàn tiền, Âu Châu là Đức Chúa Trời đó vậy. Mừng các con rước được Kim Thân của Thầy đến đây để chung cùng bầu bạn, để cho tròn sắc tứ hoàng ân.

Tam Giáo Tòa đóng ấn chiếu phê.

Thầy mấy chục niên rồi, Thầy mượn các chi, các phái, các con chẳng làm tròn sứ mạng, chia bảy xẻ ba, đến hôm nay Thầy chọn Kim Thân, rất tốt để tiếp vào hiệp Cơ Qui Nhứt. Vậy giữa đây hôm nay, Thầy nhơn danh là: (điển ký đọc danh hiệu) Phước Đức Tiên Ông Kim Viết Cao Đài - Huyền Khung Thượng Đế - Ngọc Hoàng Thượng Đế.

Còn thêm đây là:

***ĐỨC** tốt tài lành chọn sĩ phu*
***CHÚA** Cha thương trẻ lại còn ru*
***TRỜI** Ông xuống **THẾ** vì con dại*
***CỨU** cánh quần sanh thoát cảnh tù.*

(Tiếp - Điển ký bình lại - Khoán thủ: **ĐỨC CHÚA TRỜI CỨU THẾ).**

CHA mừng các con đó vậy! Hôm nay hỉ hạ lành thay: Chuyển Kim-Thân của CHA về để cho các con hội ngộ tay bắt mặt mừng. Các con ơi! Mấy chục niên rồi vì muốn qui nhứt cũng không được. CHA tuyển chọn xác lành để nương vào Kim Thân dìu dắt con dại. Vậy giữa đây Thầy thanh minh rằng các chi phái đều của Thầy tạo lập và hôm nay kỳ cùng tuyển chọn Kim Thân để dạy dỗ các con.

Vì dùng huyền diệu cơ bút điển quang, các con cho rằng mộng mị. Rồi hôm nay đây, Thầy dùng quyền năng tuyển chọn như thế nầy để cho tròn Cơ Qui Nhứt. Giao cho các con

thì các con làm chẳng được, buộc lòng Thầy phải dùng quyền năng siêu quang tối thượng để cho con thấy con mới trọn tin.

Vậy Thầy xin nhường, kiếu từ để đàn này cho Kim Thân của CHA thuyết đạo.

Giã từ con dạy Nho đường
Thiên Môn mở cửa rất thương con già
Hôm nay nhứt hiệp Tam gia
Con tròn Thiên lịnh Thầy mà mới vui.

Thăng.

Nầy các con! Lúc này CHA chưa xuất hiện nhưng khi thấy cần, CHA mượn tạm áo trần gian để đến với các con. Các con nên biết: Áo đạo nhưng tâm chẳng biết đạo, thật không ích gì, mặc bộ áo đạo thì hành cho đúng. Các con tu áo nhiều rồi, tu tâm chưa được mấy đứa, cho nên lần này CHA sẽ mượn bộ áo trần gian, để hóa độ các con. CHA sẽ sống như một người trần gian để dẫn dắt các con. CHA sẽ trần mà thoát trần để dạy các con phá mê phá chấp, trực tiến vào cái tâm mà lo trau giồi sửa chữa cho nó luôn sáng đẹp. Các con phần đông tu kiểu hình thức, tu bề ngoài không thôi. Các con chỉ lo dọn cái bàn thờ bên ngoài cho thật nghiêm trang mà quên chăm sóc cái bàn thờ bên trong các con. Đã bao lâu rồi các con để nó hương tàn khói lạnh. Các con ơi! Uy nghi bên ngoài, nhưng phải lo dọn bàn thờ bên trong, bàn thờ bên ngoài không xứng bằng bàn thờ bên trong.

Trong mỗi các con đều có ngọn đèn lư hương, phải lo cho đèn nến sáng choang luôn luôn thì các con mới mong tiến hóa tới chỗ giải thoát, mới mong có ngày phản bổn hồi nguyên.

Màn này không tu là đại khổ, đại nạn. CHA cho biết đại khái như vậy, đứa nào biết lo tu thì đỡ khổ, đứa nào mê đời chắc sẽ bị khảo đảo ghê gớm.

Màn này tiêu bảy con ơi, còn ba thôi, rán mà lo tu, hành đạo chơn chánh, lo tu niệm, đừng nghĩ trần nhiều, đảo điên với cuộc thế rồi các con phải bị khảo đảo dữ lắm.

Màn nầy đứa nào cái tâm vọng ngoại, thì phải khổ, vì ngoại cảnh đảo điên, mà tâm vọng đảo điên thì phải chịu đảo điên, màn nầy quay vô trong, đi tìm nguồn an lạc của nội tâm, tìm cái sáng của phần hồn, lo cho phần hồn, xót thương cho trong nầy, quay lại bên trong nầy lo hương đăng bên trong nầy đi! CHA ngự trong nầy chứ không có ngoài nầy đâu! Ngự tất cả mọi nơi, nhưng sở dĩ CHA nói: Không có ngoài nầy là vì các con không biết trong nầy là chưa thể biết được ngoài nầy. Các con hiểu chưa? Lo cho trong nầy, dọn cho sạch, bàn thờ uy nghi, sáng luôn luôn trong nầy thì CHA ngự trong nầy luôn luôn đó con! Rán lo tu, trau dồi hạnh kiểm, mượn cái khổ để tiến hóa, màn nầy CHA cho nhồi quả để các con thức giác, để biết trần gian là giả tạm, là bể khổ, không thể có hạnh phúc dưới trần nầy đâu! Mượn cái khổ để dạy các con đó thôi! Nếu các con thức giác được chỗ nầy thì khi bị nhồi, bị khảo, các con sẽ bình tĩnh hơn, có nhiều can đảm nghị lực hơn để chịu đựng. Các con phải hiểu, nghiệp khảo đảo cũng do tội của mình, nợ nần của mình phải trả vậy thôi. Vậy các con rán lo tu. Màn nầy là màn nhồi quả để chuyển sang giai đoạn khác, cho nên các con rán vững tin, Trời lúc nào cũng có ở đây, cũng ở bên các con, nếu các con biết Trời, tin có Trời là Trời ở với các con... Luôn luôn sẵn sàng cứu khổ cứu nạn nếu nó chịu biết Trời và lo tu, trau dồi phước đức, hạnh kiểm. Màn nầy đứa nào không chơn chánh bị mê trần, nghiệp quả nặng và không đủ phước đức sẽ phải chịu khảo đảo, rồi có khi tiêu luôn. Tiêu bảy nghe con, rán lên!

Nầy các con!

CHA xuống thế để làm gì? Để cứu khổ chúng sanh, để giúp chúng con qui hiệp trở về. Tất cả những phương tiện cứu khổ CHA đều cho xuống thế để làm việc, để độ trần, tông phái, chi phái nầy, phái nọ, tôn giáo nầy, tôn giáo nọ, tất cả đều một gốc mà ra. Mượn phương tiện độ trần, màu sắc tông phái khác nhau để làm gì? Để cho các con nương theo đó, đứa nào hợp với màu sắc nào thì nương theo màu sắc đó để tiến hóa trở về. CHA cho nhiều phương tiện, nhiều điều kiện

để các con nương dựa mà về. **Không tôn giáo nào là Chơn Lý, tôn giáo nào cũng là phương tiện của Chơn Lý mà thôi.** Các con chấp các phương tiện, coi cái đó là Chơn Lý là các con sai.

*Thằng đạo Phật nói đạo Phật là Chơn Lý
*Thằng đạo Khổng nói đạo Khổng là Chơn Lý
*Thằng đạo Lão nói đạo Lão là Chơn Lý
*Thằng đạo Thiên Chúa nói đạo Thiên Chúa là Chơn Lý
*Thằng Cao Đài nói Cao Đài là Chơn Lý. Đạo Cao Đài do Ngọc Hoàng Thượng Đế lập ra, cái đó mới là Chơn Lý.

CHA nói sai hết con! **Tất cả đều không là Chơn Lý, chỉ là phương tiện để độ nhân, là màu sắc của Chơn Lý mà thôi, là chiếc thuyền để các con mượn đó mà về.**

Các con vì chấp ngã, vì ganh tị, vì tranh đua đạo này đạo kia, đạo người đạo ta, đạo này cao, đạo kia thấp cho nên rốt cuộc rồi chia rẽ, rồi ghét bỏ, rồi hận thù, rồi giết chóc, rồi tranh đoạt đủ thứ hơn thiệt rồi làm sao mà về hả con? Các con có tâm như vậy rồi làm sao mà về?

Cho nên CHA xuất hiện, để lo cái gì? Lo sự hòa hợp qui về một mối, qui nguyên về một gốc mà thôi, cũng của CHA cho xuống thế. Nho, Thích, Lão hay các chi phái rồi cũng phải qui về một mà thôi. Các con đừng tranh hơn thiệt, đừng nghĩ thấp cao. Nghĩ như vậy thì có chỗ tâm không hòa. **Không hòa thì phải loạn động, không hòa thì tán loạn, tán loạn thì rước trược tới. Cái tâm thanh tịnh thì rước cái thanh, cái nhẹ,** mà thanh nhẹ thì mới được về chớ con! Các con tán loạn lo ganh đua, đem cái ta vĩ đại án trước mắt, thằng nào cũng thấy mình là giỏi là hay, lo tranh hơn thiệt, thế nọ thế kia rồi thì chia rẽ, rồi thì bất hòa. Vậy mới sanh đủ thứ chuyện khổ. Thế gian hiện tại đang bị nhồi quả, đau khổ đủ thứ, loạn cảnh vì đâu? Là vì tâm con người bất hòa, loạn động. Do vậy mới sanh mọi việc khốn khổ ở trần gian. Các con muốn ngoài này yên mà tâm trong động thì làm sao có, con?

Cảnh ở ngoài yên, vì tâm các con yên, các con yên trước

mới tạo cảnh yên sau. Các con không yên, không hòa, không đồng, bảo sao đừng có chiến tranh, giết chóc, loạn lạc? Khi tâm các con tán loạn, nghĩa là tâm trong này muốn hơn thiệt rồi bảo làm sao đừng có cảnh hơn thiệt loạn động, chiến tranh, loạn lạc ở ngoài xảy ra? Tâm các con còn đầy dẫy ích kỷ, nhỏ nhen, tham vọng thì biểu sao ngoài này đừng có khổ. Vì có tham vọng, ích kỷ, nhỏ nhen từ trong này mới thoát ra, tạo cái cảnh ngoài này. Đấy là do nghiệp lực của chúng sanh thôi con!

CHA cho các con biết, khối trược đang hoành hành, cho nên các con khổ, cho nên trần gian khổ. Khối trược do đâu mà có! Là do hình tư tưởng các con đó thôi! Nghĩ một điều xấu xa, nghĩ một sự kiện không lành, những tư tưởng này thoát ra, góp lại thành khối trược, mà càng nhiều tư tưởng xấu thì khối trược càng lớn. Mà càng lớn, nó càng hoành hành dữ, mà càng hoành hành dữ thì đương nhiên các con phải khổ đó thôi. Tất cả là do nghiệp quả của chúng sanh. Quá nhiều cái xấu tụ lại, hoành hành thì tự nhiên phải khổ. Cho nên màn nầy khối trược hoành hành là do nghiệp quả của chúng sanh thôi con. Rồi đứa nào nợ nần bao nhiêu, màn nầy cho các con có dịp trả. Nghiệp quả bao nhiêu lúc nầy cho trả để nhẹ bớt, để bước sang một giai đoạn khác có phước hơn. Màn nầy là màn tẩy rửa đó con. Đứa nào dơ nhiều thì tự nhiên bị khảo vậy thôi. Các con đừng tưởng nói: Tại sao tôi cũng tu mà tôi bị khảo dữ, còn thằng không tu lại thấy nó nhởn nhơ, nó ăn trên ngồi trước?... chưa chắc đó con, cái thằng thức giác biết lo tu niệm , thì nhờ chuyện niệm này nó bớt nghiệp ác, tâm nó thay vì nghĩ điều không lành, nó nghĩ niệm Phật, thì ngay giờ phút đó nó bớt vay thêm chút nữa, bớt vay thì sẽ khỏi phải trả, nhưng rồi cái gì nó đã vay nó sẽ phải trả. Con hiểu vậy chưa?

Cho nên các con tu mà còn nghiệp thì cũng còn phải khổ. Vì vậy có sự việc thấy thằng tu bị khảo, nhưng nó còn nghiệp thì đương nhiên nó bị khảo vậy thôi. Nó còn nợ bao nhiêu, Trời phải chuyển cho nó trả để nó sạch sẽ nó về. Không thằng nào trở về mà dơ được con! Trở về phải sạch, phải

sáng, phải nhẹ, tánh trần gian phải dứt, còn bợn trần thì còn phải tẩy rửa mà thôi. Những đứa thức giác biết tu, nếu nó chịu tu, thức giác mà tu chơn chánh thì nó đỡ vay thêm nghiệp. Nó đỡ vay thì nó sẽ khỏi phải trả, nhưng rồi những cái nó đã vay thì nó phải trả chớ con, cho nó trả để nó nhẹ cái gánh của nó, nợ của nó phải để nó trả, để nó nhẹ, nó về. Cho nên **Tu là gì?** Là vun bồi, là sửa. **Tu là sửa, là vun bồi, vun bồi cái tốt và sửa cái xấu.** Khi tụi con sửa cái xấu, vun bồi cái tốt thì tụi con được hưởng phước, đỡ phải chịu khổ, vì đỡ phải trả nợ trần, không vay thì đỡ trả. Nhưng rồi những cái gì nợ nần mình đã gieo, mình phải lo trả. Cho nên người tu thấy khổ là bỏ tu. Cái đó sai, tại các con chưa hiểu đó thôi. Mình còn tiền duyên, tiền nghiệp, bao lâu mình mắc nợ, ngày giờ mình thức giác không vay thêm nữa thì được cái phước là khỏi vay thêm, thì khỏi phải trả thêm, thì đỡ khổ thêm. Nhưng cái khổ vì mình đã vay thì mình phải trả. Cho nên màn này, bị cảnh khổ khảo rồi nhiều đứa tu cũng rớt, nhiều đứa tu không vững tinh thần cũng vì chịu khảo đảo mà rớt màn nầy.

CHA thương các con đó dữ lắm! Vì nó chưa hiểu nên chưa vững, rồi rớt lên rớt xuống, mà thằng đó rớt là CHA khổ với thằng đó, đứa nào rớt là CHA khổ với nó. Vì linh quang CHA phóng ra để xuống thế, xuống thế để làm gì? Không phải xuống trần chỉ để hưởng đâu con! Xuống trần là để học hỏi, để hiểu, để thâu góp kinh nghiệm rồi trở về chớ con. Xuống đây để học rồi trở về, không phải xuống để rồi hưởng trần con ơi! Hưởng trần ở riết đây rồi biết chừng nào về hả con! Thế nên, cho xuống đây để học hỏi, để tiến hóa rồi trở về!

Vì vậy đời là bể khổ luôn luôn, xuống đây là phải khổ. Và phải khổ mới có dịp học hỏi tiến hóa. Cho nên con đừng mong xuống đây để sướng. Đời là bể khổ trầm luân, ngụp lặn trong nầy ắt phải khổ. Cái mà con tưởng vinh rồi sẽ có lúc nhục, là mầm mống cái nhục đó thôi! Cho nên màn nầy CHA cho thấy rất rõ. Vinh bao nhiêu thì nhục bấy nhiêu. Ngày nào làm ông, bây giờ làm thằng để khổ đó con! Vậy có phải rằng

cái vinh ngày xưa bây giờ làm mầm mống nhục đó không, và trước kia càng cao bây giờ càng khổ. CHA cho thấy rất rõ. Thằng tỷ phú thì phủi tay không. Thằng ông phải xuống làm thằng. Để cho con thấy cảnh đời điên đảo, giả tạm vậy con, **không có gì trường tồn, không có gì bền bỉ, vĩnh cửu ở trần gian nầy. Còn đó rồi mất đó, có đó rồi không có đó** con ơi! CHA cho con biết, có rồi không, còn rồi mất, đó là định luật bất di bất dịch của Càn Khôn Vũ Trụ này thôi. Các con cứ tưởng lầm giả là chơn nên các con khổ, tưởng cảnh trần này là vĩnh cửu, xuống đây củng cố địa vị, tiền bạc, nhà cửa, móc nối đủ thứ nghiệp quanh mình, rồi tưởng cái cảnh ấy là thiệt cho nên ôm nó rồi khổ với nó thôi, rồi quên đường về con ơi!

Các con ở trên kia đâu phải ở dưới nầy. Xuống đây mượn cái cảnh trần để học hỏi, để trở về. Xuống đây làm vợ, làm chồng, làm anh, làm em, làm cha, làm mẹ, để học đó thôi, học để tiến bộ, để trở về. Cho nên đứa làm vợ thì học cái cảnh của mình, thằng làm con học cảnh của mình, không biết cho nên mải mê cái vai đó, cái tuồng đó, tưởng nó là thật rồi khổ với nó, rồi ôm cái vai trò đó rồi khổ, rồi mê mải miết đó thôi con. Đó, nhà cửa, tiền bạc, địa vị, cảnh sống, tưởng là thật cho nên khổ mãi đó thôi! Cái bản thân của con cũng giả tạm, nếu nó không giả tạm tại sao nó không bền? Nếu nó thiệt thì nó phải còn đó hoài. Tại sao mới trăm năm là thấy qui rồi, là mất cái bản thể này rồi? Cái xác trần các con giỏi lắm trăm năm phải tan rã, lo mà mất rồi, thì cái bản thể này nó cũng giả tạm. Cái bản thể của chính các con đang mang còn không giữ được thay huống gì nhà cửa tiền bạc của con, làm sao con giữ nó được? Cho nên đứa nào nghĩ giữ nó, ôm nó, rồi khổ với nó thôi, tưởng nó là thiệt rồi sợ mất cái nầy, mất cái kia cái nọ, cho nên rốt cuộc rồi mất hết thôi. Các con phải biết rằng tất cả phải mất, không có gì bền. Nó phải mất theo đúng với định luật. Nó tới rồi phải đi, hội ngộ rồi phải chia ly, tan rồi phải hợp, hợp rồi phải tan. Đó là định luật của Càn Khôn Vũ Trụ, bất di bất dịch không thể thoát được. Cho nên các con muốn cái gì nó phải còn hoài. Muốn cái nhà của mình nó

còn hoài của mình, muốn đồng tiền, vàng bạc này mình giữ được hoài. CHA cho con biết con giữ cái tâm cái tinh thần như vậy rồi con sẽ phải khổ với nó thôi, vì chắc chắn không thể giữ được! Có vô phải có ra, có tới phải có đi! Có rồi phải mất. Cho nên thằng nào ôm riết nó rồi phải bị nó khảo, rồi khổ với nó, nó sẽ có lúc mất chắc chắn.

Vì vậy hiểu được chỗ nầy rồi các con thanh thản tâm trí, hiểu được thì không lấy làm khổ, nó có đến thì đến, có đi thì đi, không lấy đó làm khổ thì đỡ bị khảo thôi.Mà CHA cho con biết, mất rồi sẽ có, có rồi mất, nhưng mất rồi có, lại có nữa thôi. Sợ mình không có phước thôi con. CHA cho rõ, màn nầy các con lo bòn phước thôi, đừng lo tiền bạc, nhà cửa, mọi thứ danh lợi hão huyền. Những thứ nầy rồi sẽ không còn đâu con ơi! Màn nầy sẽ hao đi bảy, còn lại ba thôi. Không phải riêng ở đất nước nầy, mà rồi sẽ cùng khắp thế giới. CHA cho biết vậy, phải đi qua giai đoạn nầy mà CHA coi như thử lửa để biết vàng thau hầu khẳng định giá trị của các con, để cho rõ đứa nào là con hiếu, đứa nào là tôi trung, để coi nó trung tới mức nào, nó trung có tới cuộc không, hay nửa chừng nó bỏ, đoạn đường này nó còn trung chớ qua đoạn đường khác khó khăn hơn nó lại bỏ đi. Đó, để khẳng định giá trị vàng thau, coi đứa nào là vàng thiệt, đứa nào vàng mà pha thau, vàng nhiều mà thau ít, rồi đứa nào thau nhiều mà vàng ít hay đứa nào rặt ròng thau không, hả con? Màn nầy nhờ vậy để khẳng định vàng thau. Cho sự kiện đủ thứ biến động, cho nhồi quả, cho đảo lộn, cho cuộc thế đảo điên, cho mọi sự kiện đều đảo lộn rồi coi tâm con vững tới đâu. Đứa nào vững nhiều thì được điểm nhiều, đứa nào vững ít thì được điểm ít, hoặc nó ngã luôn thì thôi!

CHA đã dự trù trước rồi, cho hao đi bảy phần, CHA cũng đã dự trù trước những cảnh đảo điên, rồi CHA cũng dự trù trước phải có rớt, chắc chắn rồi con! Cho nên đứa nào mê trần nhiều, trược nhiều, bị đảo điên với trần mà mất hết linh tánh thì màn nầy tiêu luôn, CHA cho biết vậy. Cho nên màn nầy phải có khổ, khổ để mượn cái đó dạy con. Có lên voi phải có xuống chó, có vui phải có khổ, có lúc trị ắt có lúc

loạn, loạn rồi sẽ có lúc trị hả con, hưng rồi cũng có lúc vong, hưng thịnh thì phải có lúc suy bại, nhưng suy bại rồi sẽ tới hưng thịnh đó thôi, cho nên các con hiểu được điều nầy rồi thì cứ an vững lo tu tiến.

Màn nầy đứa nào thiếu tu, đứa nào mất đức tin ở Trời, đứa nào không nhớ Trời Phật trong cơn khổ nạn của nó, nó phải chịu khảo đảo dữ lắm con ơi! Đứa nào còn nhớ tới Trời Phật, biết tu chơn chánh, chắc chắn phải có cứu khổ cứu nạn. Nếu nó nhớ tới Trời Phật luôn luôn, thì đến việc nạn khổ của nó, Trời Phật sẽ gánh bớt nạn của nó, cho nó bớt khổ. Màn nầy mượn cái nghiệp của con khảo lên là để giúp con tiến lên. Đây là bài học đó con! Không bài học này làm sao tiến hóa để về con? Tụi con phải học bài tiến hóa là để về. Xuống đây là để học thôi con. Các con nghĩ, xuống đây để hưởng thụ, để vui trần, mang tinh thần này thì chắc chắn các con không sao vừa ý được, mà không vừa ý lại thấy khổ vậy thôi. Nếu các con ý thức được xuống đây là học, và dự trù hết mọi cảnh khổ để tu học, để trui rèn thì chắc chắn tụi con vững tâm hơn. Các con phải biết, cục sắt mà không bỏ vô lửa, nhờ thợ rèn lấy búa mà đập, mà giũa, mà mài thì cục sắt đó cũng vô dụng mà thôi! Cho nên muốn cục sắt biến thành dụng cụ hữu dụng cho trần gian thì tự nhiên phải quăng nó vô lửa, đốt cho nó cháy rồi phải nhờ tay thợ rèn, phải luyện, phải trui, phải rèn, phải đập, phải giũa, phải mài, nó mới trở thành cái dao, cái kéo, cái búa, cái kềm, nó mới thành một dụng cụ hữu dụng của trần gian. Cho nên muốn các con trở thành hữu dụng, thành những dụng cụ tốt của CHA, trở về xứng đáng hợp nhất với CHA thì tự nhiên phải có trui rèn. Học đủ cảnh, đủ bài, nếm đủ vị chua cay, mặn đắng, học mọi trạng thái, góp nhặt mọi kinh nghiệm ở cõi trần để tiến hoá, để trở về với CHA. Tới khi con nhẹ rồi, con mới quay lại, nhớ lại những truông gian khổ trong chu trình tiến hóa qua nhiều kiếp sống, các con mới biết cám ơn. Nhờ nó các con mới tiến, không có nó thì bài đâu con học để tiến hóa trở về? Linh hồn con có đâu cơ hội để tiếp thu những kinh nghiệm phong phú?

Cho nên bữa nay CHA ban ơn cho các con được rước

CHA đến đây hầu được hưởng hồng ân thanh điển để các con phấn khởi hơn, mà lo tu tiến. Trời Phật lúc nào cũng ở bên con, tại các con mê muội không biết, nên giải đãi rồi bỏ cuộc đó thôi. Các con rán lo tu, màn nầy nhờ tu đỡ khổ, đỡ nạn nhiều lắm. Nạn các con mười phần nhờ biết niệm Phật luôn luôn phải có bớt đi tùy theo sự cố gắng của các con. Các con rán lên, đứa nào không biết tu, thật là một thiệt thòi rất lớn cho nó. Con nào không tu, màn nầy coi chừng con ơi! Khổ tới đó thôi, sắp tới đây, khổ lắm! CHA cho biết đại khổ đấy thôi. Nếu đứa nào giải đãi mê trần, hoặc cứ buồn khổ lo chuyện trần gian, lo sự nghiệp, lo nhà cửa, cứ ở đó rầu buồn, lo sợ bị khổ nạn mà không lo tu còn khổ hơn nữa.

Lo mà biết lo, lo sáng suốt, đừng lo mê muội, lo mê muội là sao? Cứ lo buồn rầu, sợ cái nầy, sợ cái kia, sợ cái nọ là lo mê muội. Các con lo theo kiểu rầu buồn, khiến tâm tán loạn, đã chẳng giải quyết được gì mà còn tạo rắc rối để con khổ thêm. Lo mê muội là rầu buồn vậy. Các con phải biết mỗi khi lo rầu thần phải tán, khí phải hao, điển bị mất chắc chắn. Hễ để điển thanh mất thì hút trược tới, mà trược kéo tới coi như mình rước khổ tới. Vì cái khổ là do khí trược hoành hành, cho nên các con màn nầy tịnh được càng hay để giữ tâm bớt tán loạn. Niệm Phật luôn luôn, để trụ tư tưởng, các con mới giữ được điển thanh và ngăn bớt trược điển xâm nhập. Màn nầy khối trược hoành hành, con người dễ động loạn vì ngoại cảnh nên rất dễ bị nhiễm trược, thế nên các con phải rán cố gắng nhiều. Phải gấp rút ăn chay trường để ngăn bớt trược điển xâm nhập và rán cố trụ được tâm ý. Có như vậy mới giữ được chút thanh điển nhờ khi khổ nạn...

Đầu niên, những đứa tới đảnh lễ CHA, chắc có dịp nghe CHA nói rồi, CHA cho biết màn này khổ dữ lắm, ôm nhà khổ với nhà, ôm tiền khổ với tiền, ôm vàng khổ với vàng. CHA cho biết trước rồi, con nào còn luyến tiếc của trần gian phải bị khảo dữ lắm trong niên này. Đừng thèm nhớ tới nó! Cuộc thế đã đảo điên, lo việc tu để cứu khổ cứu nạn đi, cứ buồn rầu chẳng những không thoát được khổ nạn mà còn đem nạn tới thêm. CHA cho biết vậy, cho các con vài lời để

ban ơn và bố điển lành đó. CHA giả ơn cho các con!...

Đức Thổ Địa Đông Phương tiếp lời: "Chơn An, các con có nghe Đức Cha lành dạy chưa ?"

Kim Thân CHA đáp: CHA cho biết:

Trễ đò con phải đọa sa
Từ đây đôi ngã con CHA đoạn lìa
Bảy ức niên mất tánh linh kia
Thôi, ngàn thu vĩnh biệt CHA đành mất con.

Các con ơi! Trễ bận nầy là bảy ức niên mới có cơ hội Tiến Hóa, rồi mất hết linh tánh, mà mất hết linh tánh thì coi như vĩnh biệt luôn rồi con! Thương CHA, thương Mẹ thì lo mà về, CHA khổ dữ lắm nghe con!

TRÍCH "ĐÀN CƠ ĐẶC BIỆT"

KIM THÂN CHA

dành cho Phái tu Vô Vi

Tại Khổng Thánh Miếu (Tân Dân Minh Đức Đàn)
Có Sự Hiện Diện Của KIM THÂN CHA
Và ÔNG TÁM (Lương Sĩ Hằng):

(Ghi chú: Ông Tám vừa đến trước Thiên Bàn, Đức Thổ Địa Nam Phương xuống điển, qua xác đồng tử, tiếp nghinh)

Bạch Hoàng-Phụ, Tam tòa thọ ký
LƯƠNG SĨ HẰNG Ngài nghĩ đến đây
Cám ơn chư vị con Thầy
Nhận nhìn tôn giáo sum vầy một CHA
Tình nghĩa này đại hòa đại hỉ
Thần Nam Phương suy nghĩ tận tường
Ngọc kia muôn vạn tình thương
Tam tòa chiếu lịnh, Địa thì lắng nghe
Thuở sơ khai lập phe lập đảng
Nay kỳ cùng có bảng Linh Tiêu
Ngài ơi! Ngọc Đế chắt chiu
Cộng đồng thương mến rất nhiều các con

Ngài là:

Đại giác vẫn tròn chiếu chỉ
Xá Lợi tha Ngài nghĩ đến Thầy
Ngài thương nhân loại từ đây
Ngọc kinh Hoàng Phụ là thầy chúng ta
Bên Âu thì Chúa Cha tá điển
Cõi miền Nam lưu điển cứu dân
Đại căn sum hiệp lần lần
Tân Dân Minh Đức cõi trần hôm nay
Phụng mạng Thầy để rày hiệp nhứt

Cám ơn Ngài chịu cực đến đây
Ấy là ta hạp lòng Trời
Xin Ngài hỷ xả những lời Địa dưng
Chư đệ tử ơi! Địa mừng hỉ hỉ
Bấy lâu rồi Thầy chỉ, chẳng làm
Hôm nay đại hội kỳ tam
Chúng sanh đang lúc không kham phận mình
Bởi vì cảnh điêu linh cõi thế
Lòng chúng sanh gởi để nơi đâu
Chỉ là quì bái khẩn cầu
Trời Cha Hoàng Phụ lo âu nỗi lòng
Đến hôm nay cộng đồng Tam giáo
Hội các chi để thảo từ chương
Tam tòa còn mến còn thương
Khai cơ dìu dắt mọi điều hôm nay.

"Bạch Ngài, lời của Thần Thổ Địa Nam Phương trình qua nhờ Ngài phê phán."

Ông Tám đáp lời: "Đường lối vạn mối qui nguyên đã qui định từ Đại Định Giới, chúng ta, có cơ duyên sum họp trong chu trình tiến hóa phần Hồn mọi giới, xóa bỏ tất cả mọi sự trần tục do mình tạo, cương quyết tiến thẳng về Nguồn Cội.

Đấng Tạo Hóa, Ngọc Đế, đã lo cho mọi người, vậy mà mọi người không lo tu để trở về với căn bản, lo về bản thể quá nhiều. Hôm nay, chúng ta đến chứng kiến thanh điển ở cõi Hư Không hạ giáng và đó là chúng ta thấy cảnh đời của chúng ta không phải ở cõi tạm. Nhưng, chúng ta đến đây, xây dựng tiến lên sự căn bản đời đời hào quang bất diệt. Đó là nơi tiến hóa của mọi người.

Chúng ta có cơ duyên sum họp, được nghe những lời thanh điển của giới vô hình, người đời nói tạm, nhưng trong cái không có cái có, luôn luôn an bài và dắt phần Hồn tiến hóa.

Chúng ta có cơ hội tụ họp để hiểu và để xóa bỏ tất cả những cái gì cho là dị biệt, đạo nầy, đạo kia, đạo nọ. Đạo nào cũng trở về, qui nguyên tôn giáo do sự dầy công của mình.

Hãy cố gắng, bề trên dẫn chứng ta đi rất nhanh, bao nhiêu thế kỷ. Ngày hôm nay, là ngày quí báu nhứt để cho mỗi người có ý thức, chứng kiến được sự việc ở bề trên, không có sự phân biệt. Tất cả đạo giáo ở thế gian đều qui nguyên về Cội Nguồn...

Đức Nam Phương: "Cảm tạ Đại Đức. Xin lỗi Ngài, sơ giao ngộ Ngài đây, tôi là Trần Thế Độ Thổ Địa Nam Phương đây, phụng mạng Ngọc đế dạy đàn em nhỏ, từ thanh mi đến bạch phát, mượn làn Thiên điển giáo hóa đàn em, sơ ngộ Ngài.

MỪNG nguyên nhân dầy công tu đức
SĨ phu hòa chịu cực độ đời
HẰNG đêm Ngài mảng vui chơi
Về nơi non ngoại kịp thời lãnh ân
Đấng Huyền Khung bao lần dạy dỗ
Thương lòng Ngài đến chỗ ưu tiên
Từ nay, Ngài lãnh mối giềng
Dắt đàn con dại, điện tiền nhập cung
Mối đạo Trời trung dung tâm Việt
Thần Nam Phương phải biết đắn đo
Hạ Ngươn cố gắng chèo đò
Chung tay hiệp bạn lần dò mà sang
Sang sông Vị, an nhàn cực lạc
Tấm lòng thành cõi hạc qui đề
Ngài ôi! ở cõi trần mê
Liu chiu lít chít bộn bề thảm thương
Ngộ tri kỷ tận tường hiệp nhứt
Tôi cùng Ngài chịu cực vị tha
Để qui vưng lịnh Tam tòa
Không chia, chẳng rẽ ấy là hiền nhân

Bạch với Ngài,

Địa rất mừng thấy Ngài dời gót ngọc đến đây, xả kỷ lợi tha, chung hòa với nhân sĩ.

Mấy chục niên rồi, Đức Ngọc Đế khai đạo, các chi, các phái chia rẽ đạo này đạo nọ. Hôm nay:

Phận em út cam đành nhẫn nhục
Tưởng lại rằng thủ túc thành nguyên
Xác thân ta phải nối liền
Cậy trang hiền triết dính liền cùng nhau
Cảm ơn Ngài đã trao lời ngọc
Kể từ đây gấm vóc điểm tô
Ngài ơi! trong cõi hư vô
Ngăn nắp đỡ tô sẵn dành
Chờ sĩ tử tâm thanh hồi khứ
Rồi Ngọc Hoàng ân tứ thưởng ban
Cám ơn quí vị đạo tràng
Vô Vi hành pháp vẹn toàn, Địa lui.

(Ghi chú: 15 phút sau, Đức Kim Thân CHA tới)

Đức Thổ Địa Nam Phương xuống điển nghinh tiếp Đức Kim Thân Ngọc Đế.

— Cung nghinh Thượng Đế
Thần Thổ Địa Nam Phương cung nghinh

Đẳng đẳng nam nữ
Chúa Trời giáng thế
Cứu độ quần sanh
Chư đệ thiện thành
Cung nghinh trọn lễ

— KIM THÂN CHA PHÁN:

CHA giả ơn cho tất cả các con! Hôm nay CHA đến đây để chứng đàn, và đây là một đàn cơ mà CHA đặc biệt hồng ân dành riêng cho phái Vô Vi Huyền Bí Học. Từ trước tới nay, nó chưa hiểu CHA về cơ bút. Đây là một dịp cho nó biết thêm để rồi nó thấy "Vạn pháp cũng qui nhứt" mà thôi. Thôi bây giờ các con lo sửa soạn hầu đàn.

Thổ Địa Nam Phương xin kính chào và có bổn phận tiếp nghinh Ngọc Đế.

HUỲNH *đình tụng niệm tiêu tai*
QUANG *sáng huyền châu độ sĩ tài*

BỒ niệm chơn tâm nghinh tiếp lịnh
TÁT lai tác phúc ấy tài trai

— Huỳnh Quang Bồ Tát lai lâm, chào mừng Kim Thân Ngọc Đế, và chào mừng tất cả các sĩ tài Đại Đức nguyên căn. Nam nữ nghiêm trang, tề chỉnh nghinh tiếp Đức Bạch Hạc giá ngự giờ này. Bồ Tát xin nhường, kiếu lui.

BẠCH trầm hương tỏa trước đền
HẠC châu phụng múa chuyển rền Bạch Cung
ĐỒNG tâm huynh đệ tương phùng
TỬ thừa Thiên mạng chung cùng thế thiên
Kìa xem long giá gần miền
Tân Dân Minh Đức, chư hiền tiếp nghinh

*CAO minh **PHƯỚC** cả **NGỌC** nào mờ*
*ĐÀI rộng **ĐỨC** lành **HOÀNG** chuyển cơ*
*GIÁO hóa **TIÊN** chờ **THƯỢNG** trí thức*
*CHỦ tiên **ÔNG** độ **ĐẾ** huyền thơ*

*CHÚA cha, **HUYỀN** mặc minh minh đức*
*TRỜI mở **KHUNG** vàng trẻ nói tơ*
*CỨU cánh **THƯỢNG** tri con có hiểu*
*THẾ trần **ĐẾ** khuyến, dạ trông chờ*

— Thầy lai lâm chào mừng Kim Thân của ta đây. Chào các con nam nữ Vô Vi Đại Pháp, chào nam nữ Hiệp Thiên nguyên căn.

Nầy các con ơi! Ngày Thầy khai đạo, tá danh Cao Đài Tiên Ông và danh từ mỗi nơi, hôm nay Thầy xưng danh ra đây để các con biết rằng, **THẦY, CHÚA CHA, công trình cực nhọc dùng huyền diệu cơ bút và tá điển Kim Thân, để dìu dắt các con từ thành thị đến thôn quê và hang cùng ngõ hẻm.**

Vậy các con nên nhớ rằng, mấy chục niên nay rồi, đâu còn chần chờ nữa được. Các con phải tu tâm sửa tánh, qui nhứt tương đồng. **Các con nhìn nhận rằng Đạo nào cũng của Thầy ban ra, cho các con tu hành sửa tánh.** Các con nghĩ coi, ngoài chợ đời bán buôn nhiều thứ vật dụng cần dùng. Còn

đối với Thầy đây, thì muốn cho các con tu để hồi nguyên trở lại, nên Thầy dùng mọi cách để khuyến độ mấy ức linh căn.

"Các con ơi! Nếu nhân loại như các con hôm nay, dầu các con chưa được toàn thiện toàn mỹ, nhưng các con biết Cội Nguồn để trở về "qui nhứt bổn tán vạn thù".

"Thầy rất vui mừng, hôm nay nhờ Kim Thân của Thầy, nên các con mới tới đây hội ngộ. Một lần nữa, Thầy ban ân lành cho các con. Điển ký con! Bình chữ một bài bát cú, Thầy xưng danh, để Thầy cho bài.

(Ghi chú: Điển ký đọc bài thi xưng danh của Thầy, Thầy lấy mỗi chữ làm chữ đầu của bài thi sau đây. Khoán thủ sẽ ráp lại thành bài thi xưng danh.)

***CAO** Đài liên điện tiền Thầy ngự*
***MINH** chơn tâm ân tứ con hiền*
***PHƯỚC** lành sẽ được hồi nguyên*
***CẢ** kêu tôn giáo nối liền cùng nhau*
***NGỌC** Bạch Kinh Thầy mau trở gót*
***NÀO** có dè còn sót rất nhiều*
***MỜ** lu phải chịu đìu hiu*
***ĐÀI** mây con hỡi, Thầy dìu bước sang*
***RỘNG** cửa Thiền vai mang áo bã*
***ĐỨC** càng dầy Thầy trả phước lành*
***LÀNH** thay dìu dắt nguyên sanh*
***HOÀNG** gia ân tứ cam đành lo tu*
***CHUYỂN** huyền cơ để ru con dại*
***CƠ** thiên minh ân tải nguyên vì*
***GIÁO** dân chi đức tiên tri*
***HÓA** hoằng đại đạo con thì lo tu*
***TIÊN** còn chờ bao thu cực nhọc*
***CHỜ** con đây cố học đạo Trời*
***THƯỢNG** tri con hỡi dưng lời*
***TRÍ** tri con gắng tu thời nhập cung*
***THỨC** tỉnh lòng chung cùng khách tục*
***CHỦ** Nhân Ông đến lúc độ đời*
***TIÊN** chờ cựu vị con ơi*
***ÔNG** đây vẫn độ con thời hiểu chưa*

ĐỘ *con hiền muối dưa đăng đẳng*
ĐẾ *khuyết dìu dậm thẳng non bồng*
HUYỀN *cơ con lập kỳ công*
THƠ *ngâm khúc vịnh toại lòng nhân sanh*
CHÚA *Trời CHA ân lành tế thế*
CHA *dìu con còn để vị ngôi*
HUYỀN *cơ con trẻ tịnh ngời*
MẶC *dù cõi tục chưa rời người tu*
MINH *chơn tâm thiên thu bất diệt*
MINH *chơn hòa con biết chăng à!*
ĐỨC *lành ban rải truyền xa*
TRỜI *CHA cứu thế ái hà vớt con*
MỞ *Long Vân cho tròn từ ái*
KHUNG *thước vàng con phải đo đều*
VÀNG *thau lẫn lộn không kêu*
TRẺ *thơ ghi nhớ những điều CHA khuyên*
NỐI *dây liền, điển Thiên tiếp xuống*
TƠ *tằm mang, dù muốn dù không*
CỨU *con thoát khỏi trần hồng*
CÁNH *chim bằng nọ con hằng ngóng xa*
THƯỢNG *trí tri ái hà quyết độ*
TRI *nguyên căn đến chỗ đại thừa*
CON *ơi! hai buổi muối dưa*
CÓ *Thầy dìu dắt để đưa ngôi vàng*
HIỂU *chăng con? Khoa tràng đã mở*
THẾ *trần này còn ở mà chi*
TRẦN *ai khổ cực đó thì*
ĐẾ *mầu Thầy dạy cung nghi khứ hồi*
KHUYẾN *con thơ tô bồi thượng đẳng*
DẠ *kẻ khờ lặng lặng đứng nghe*
TRỌNG *con Thầy kết thuyền bè*
CHỞ *cho nguyên vị xuống ghe Thầy chèo*

Chèo qua bến giác rước con về
Ở cõi trần đời lắm tái tê
Con hỡi đại căn qui nhứt bổn
Dìu nhau đến chốn dậm cương đề

Thầy ban ân lành cho mỗi con.

THI

Kim Thân cứu thế ân còn dài
Nghĩa nặng sánh bằng hiệp thới lai
Non ngoại xây tròn lên thượng đẳng
Vớt người bể tục mới kỳ tài
Mới kỳ tài hoằng khai đại đạo
Chuyển huyền cơ quát tháo độ đời
Mạnh tay chèo, cố gắng mà bơi
Sang Bến Giác kịp thời quy vị

Vị mùi chẳng tục đó con ơi!
Thầy mở trường Tiên chờ trẻ bời
Tân sĩ nhập trường quy chánh đạo
Thi tài lập đức mới cao ngôi

Mới cao ngôi trả rồi nợ thế
Thầy thương con biết để nơi nào
Thương con hiền, Thầy mãi quặn đau
Thương nhân loại Thầy dời dào Thiên điển

Điển quang Thầy viếng các con hiền
Cõi tục khổ sầu mãi nhuộm riêng
Tâm tịnh khứ hồi nơi Bạch Ngọc
Ở chi trần thế phải đau phiền

Đau phiền con dại, hiểu chăng à ?
Tu học như là kết gấm hoa
Chớ có dần dà rồi phải trễ
Sớm kinh chiều kệ đáo ta bà

Ta bà con ngự
Ân tứ Linh Tiêu
Dành để nhiễu điều
Cho con hồi khứ
Thầy mà ướm thử

Nam nữ con thơ
Thương trẻ đợi chờ
Bao giờ mới đáo?

Thầy hỏi, bạch tấu cho Thầy nghe nào?

KIM THÂN CHA PHÁN: LƯƠNG SĨ HẰNG, con đại diện bạch tấu!

Ông Tám bạch: Đường lối **BI, TRÍ, DŨNG** Thầy đã dạy, thì gắn liền với tâm tư mà thực hành.

Mỗi mỗi chúng ta, ai ở thế gian này cũng mong có ngày được trở về Nguồn Cội, hội ngộ với Thầy. Đó là con đường cứu cánh. Nhưng mà tâm tư mỗi người phải cố gắng lên mới được.

Hôm nay, chúng ta có duyên lành được Thầy giảng dậy từ ly từ tí. Mỗi tâm hồn đều tự thức giác và trong sự sai lầm của mỗi người phải tự cố gắng sửa để tiến đạt mục đích.

Vô Vi cứu giải lên trên cho thấy có ngày hội ngộ.

Hôm nay, chúng ta được nhiều hồng ân rất quí báu của Thầy đã giảng dạy. Tâm tư của mỗi người đều ở trong duyên lành cởi mở tùy theo trình độ tiến hóa của từng con người.

Trong khối Vô Vi của chúng ta, mỗi người phải cố gắng thực hành đạt đến phần thanh điển. Hôm nay, có cơ duyên tiến hóa lên một lớp nữa cho tất cả mọi người. Hãy cố gắng hướng về những âm thinh giảng dạy của CHA lành. Cố gắng tu để thâu đoạt phần Hồn.

Kính bái.

Nầy các con.

Nghe qua lời ngọc phân bày
Sĩ Hằng con hỡi, râu mày triết nhân
Thầy giao con độ cõi trần
Đệ huynh tương ái mười phân vẹn mười
Con ơi! Vườn thượng hoa tươi

Ta tìm giống tốt cho người ngắm xem
Lại thêm bình ngọc con đem
Chưng vào tiếp khách để xem hoa vàng
Thầy đây là đấng Phụ Hoàng
Thương con trần thế lại càng thiết tha

Nghĩ vậy cho nên:

Lê thân già la cà cõi tục
Gậy đầu rồng đến lúc độ đời
Thầy thương nhân loại trần vơi
Nhiễm trần phải chịu tả tơi thế này!
Ai có hiểu lòng Thầy đâu tá
Chỉ có các con kha khá mới hay!

Rằng các con nào được thiên điển của Thầy, mới hiểu được lòng Thầy thôi, phải chăng LƯƠNG SĨ HẰNG con?

Tình CHA như thể non Đoài
Nghĩa Mẹ sánh tợ biển rày bao la
Nhắc đến con Thầy mà đổ lệ
Mãn ngày đêm khóc kể từ hồi
Thầy mong con trở lại vị ngôi
Nghĩ tình cốt nhục chưa rời phận CHA
Huyết nhục này ai mà chia xẻ
Chỉ có con những kẻ bất lương
Con ngoan hiếu tử mọi đường
Mới hòa trọn vẹn tình thương CHA lành
Giữa Đài liên tâm thành Thầy chứng
Các con ơi! chịu cực từ từ
Thầy đây quyền quản cung Hư
Chế châm con trẻ, lòng từ Ngọc kinh
Con nào tu, tốt xinh trở lại
Con không tu còn phải đọa phàm
Hôm nay Thầy mở kỳ tam
Cậy bao Tiên Phật để làm Long Vân
Chiêng đã đổ bao lần vang dội
Trên Ngọc kinh thúc hối con về

Ở chi nơi cõi trần mê
Mà con đắm lụy tứ bề lao lung
Phận nhân đạo trung dung duy nhất
Thì các con tạo đức cho thành
Mặc dù nơi cõi Tam thanh
Thầy đều ghi sổ sẵn dành chờ con!

"Thầy ban ân lành một lần nữa, và như thế cũng đủ rồi. Vậy các con nam nữ có mặt nơi đây, Thầy đã xưng danh Cao Đài Giáo Chủ, Chúa Trời Cứu Thế, Huyền Khung Thượng Đế cũng là Thầy. Vậy mong rằng các con lo tu, rồi sẽ qui nhứt bổn, đừng chia rẽ, đừng tỵ hiềm, và hơn nữa đừng chê rằng đạo người thấp mà đạo mình cao. Đạo nào cũng của Thầy ban tất cả. Lòng các con chánh, gặp đạo tà thì cũng chánh cho. Lòng các con tà, đạo chánh cũng thành tà, đó các con!

"Hơn thế nữa, **điểm thứ nhứt người tu hành phải hòa đồng, tương thân tương ái, từ bi bác ái, tam công cho đủ đầy, chứ đừng ganh tị, đố kỵ, ngạo mạn cống cao, cho rằng mình hơn người, người lại thua mình.** Các con phải hòa đồng, lấy lẽ trung dung mà ở đời, dầu các con không thành Tiên tác Phật, nhưng cũng gọi rằng hiền triết sĩ nhân, gương nêu lại cho đời bia vạn sử. Đạo của Thầy có một mà thôi. Chia cũng tại lòng chúng sanh.

Vậy Thầy ban ơn lành, nhường cho Kim Thân của Thầy tá điển.

Giã từ nam nữ mỗi con
Ngòi son Thầy viết vẫn còn tuổi tên
Thương con Thầy nhớ nào quên
Dầu cho vạn dặm không quên con hiền

* *
* * * *

Thần Thổ Địa Nam Phương xin lễ bái, chư hiền đồ nghinh tiếp Tam Giáo Tòa lãnh mạng. Ngọc Đế phân minh sự hiện diện của Ngọc Đế tại trần gian.

THÔNG minh NGƯƠN vị THÁI huyền quang
THIÊN lịnh THỈ triều THƯỢNG đạo tràng
GIÁO hóa THIÊN nhân ĐẠO đức lý
CHỦ ông TÔN lịnh TỔ truyền sang.

Tam Giáo Tòa lai lâm phụng mạng Ngọc Đế, có đôi lời chào mừng đại nguyên căn hữu vị, chào mừng Kim Thân Chúa Trời.

Lành thay, Tam Giáo Tòa mong đợi có ngày này để thấy rằng các tôn giáo bạn, nhân loại biết hướng về Ngọc Đế.

Tam Giáo Tòa hỉ lạc thay, Tam Giáo Tòa ban ân, mời những vị Đại Pháp Vô Vi ngước nhìn xem Thiên Điển. Lương Nhân, hiền!

LƯƠNG nhân mặc khách hiệp hòa chung
SĨ tử đại nguyên quyết chí cùng
HẰNG buổi khai tràng quy sĩ tử
Phụng thừa Thiên mạng lịnh Thiên cung

Nầy hiền đồ, sổ bộ của Tam Giáo Tòa, biên chép tuổi tên kẻ nào biết hòa đồng tu học, trau sửa lòng thanh, nét lành cố tạo.

Ở cõi trần phải nhờ tam công tứ lượng hiệp đồng hữu chất tới vô vi, để chi? Để cho tròn câu từ bi bác ái. Còn đạo là vô vi, ta phải dày công tu hành, tạo đức, cởi mở thể xác này sao cho được thông quang cửu khiếu, mắt nhìn xa nghìn dặm, tai nghe thông đồng với cửu thiên đằng đẵng.

Đời rất hiếm người được đạt đến siêu quang, chỉ nhờ Đại Đạo, nhờ tu học, nhờ sửa lòng trau nết, mới đạt tới vô vi tối thượng mà thôi. Khi xuống trần, bao nhiêu sĩ tử nơi đây chưa chắc là nguyên vị phục hồi, nguyên bổn nghe chăng? Sổ ta cầm, bút ta ghi, đường tơ kẽ tóc không qua lọt!

Rất buồn thay cho nhân loại, tu lại không tu, còn những tánh ngạo mạn, háo kỳ, có khi đến xem coi giả chơn. Chi vậy a! Chư hiền đồ? sao mình không trau sửa lòng mình cho đến chí thiện chí mỹ?

Thầy phải khai Tân Dân Minh Đức, muốn cho nhân loại hòa đồng với vũ trụ, từ thảo mộc đến thú cầm, mấy ngàn niên rồi luân hồi mãi mãi.

Mới hơn ba năm mà nhân loại điêu đứng. Luật của ta đó, vì ta phải phụng mạng Ngọc Đế cầm luật mà, chớ nào ta có sát phạt chư hiền đồ. Thử hỏi chư hiền chẳng phạm luật, dù ta muốn giữ luật cũng không thể thi hành. Nhân loại phạm luật, luật phải trừng trị, sao lại trách cứ ta?

Đức Ngọc Đế thường yêu cầu Tam Giáo Tòa giảm khinh cho nhân loại nhờ, nhưng mà nhân loại ơi, sao nhân loại không lập đức bồi công, từ bi bác ái, mà chú chăm vào danh lợi hão huyền, lấy giả làm chơn, tạo những điều oan nghiệt mấy ngàn niên nay rồi, bây giờ, cầu xin Tam Giáo Tòa rộng lượng chế châm. Ngài nhọc nhằn hạ phàm, dùng đủ cách cứu rỗi con Ngài. Tuy rằng Ngài ký tên để cho ta hành luật, nhưng lắm khi Ngài không nỡ cầm bút chuẩn phê là vì Ngài đau lòng cho luật của ta hành phạt con Ngài.

Ngọc Đế đối với nhân loại như vậy, vô lượng vô biên, từ bi bác ái tựa biển bao la, sao chư hiền không thấy? Chư hiền tu chư hiền nhờ!

Tình Ngọc Đế là tình của CHA, vì nhân loại, tư vị nhân loại mới để nhân loại đến hôm nay đây. Phải chi Ngài dùng luật mấy ngàn niên trước, đừng tư vị thì con Ngài đâu có chịu cảnh như hôm nay, đời cùng mạt hạ, cuối tam ngươn rồi, Tam Giáo Tòa không bao giờ tư vị được, nhưng lắm khi vì nể tình Ngọc Đế, chẳng nỡ ra tay!

Thấy cảnh của Ngài hạ trần còn phải chịu trăm cay ngàn đắng, thế nhân dị nghị đủ điều, giả chơn nào ai biết. Chỉ có Ngài biết Ngài và ta biết đó thôi. Tội nghiệp thay cho Ngọc Đế. Nếu Ngài không thương chư hiền đồ và nhân loại, Ngài đâu có chịu nhục ở trần gian lắm điều chỉ trích.

Bởi vậy cho nên, đáng tội cho nhân loại, CHA mà không nhìn, Mẹ cũng không nhìn, nhân loại đành ngó lơ. Hôm nay đây, phạm luật cũng đành cam chuốc tội.

Kim Thân Đức Chúa Trời, Tam Giáo Tòa tôi xin với Ngài rằng:

Ở trần thế trược nhơ cặn bã
Bạch cùng Ngài cao cả yên thân
Sao Ngài cứ mãi xuống trần
Chúng sanh phỉ báng nhiều lần buồn hiu
Ngài cứ ngự Linh Tiêu tọa vị
Xuống trần chi nó chẳng nghĩ đến Ngài
Tưởng rằng mở Đạo kỳ khai
Kiếm vàng kiếm bạc để rày độ thân
Nào ai hiểu bao lần Ngọc Đế
Thương chúng sanh như thể thương mình
Thấy trần chịu cảnh điêu linh
Nên Ngài chẳng nỡ Thiên Đình ngồi an
Mãi xuống trần thế gian sỉ nhục
Thần đau buồn lắm lúc bắt sầu
Nguyện xin nơi cõi Long Lâu
Bạch cùng Hoàng Phụ những câu kính nhường
Ngài xuống thế, trần vương nhiều tội
Nó không tường nhìn lỗi của mình
Bạch qua Ngài gọi chớ chinh
Hôm nay sáng mắt Ngọc Kinh đó Ngài

"Bạch với Ngọc Đế!

"Chi đó con?

"Tam Giáo Tòa khải tấu nẫy giờ, (nhờ điển ký bình lại)

"Bạch Ngọc Đế, Tam Thanh chúng tôi thường bạch với Ngài rằng:

Ngài ở cõi Ngọc Kinh thôi, giao phận sự ấy cho chư Tiên, chư Phật, đừng xuống thế nữa. Chúng sanh làm tội lắm. Lắm khi Ngài quở trách chúng tôi, cho rằng chúng tôi nghiêm khắc. Hôm nay, cảnh thế như vầy, bạch Ngài, chúng thần đau buồn.

KIM THÂN CHA phán:

"CHA biết rằng CHA phải chịu khổ nhục vì các con của CHA, chịu đựng khổ nhục vì sự ngu muội của nó. Nó ngu muội, nên nó không biết CHA nó. Nó không thấy CHA nó, hoặc nó chưa biết cái tầm quan trọng của sự hiện diện của CHA nên nó có nhiều sai suất. Và rồi, CHA phải chịu khổ với nó. CHA giận nó không biết CHA nó, nhưng giận bao nhiêu thương bấy nhiêu.

Càng giận càng thương, thương, xót xa với nó, đau khổ vì nó ngu muội luôn! CHA đau khổ trong chính nó luôn. CHA luôn luôn gánh vác nó. Biết khổ mà CHA sẵn sàng chịu đựng và gánh vác với nó, mong sao nó nhớ Cội Nguồn lo trở về kịp thời, vì ngày giờ đã cận bên, mà nó mải quanh quẩn ở bể trần ai, còn mải luyến lưu vướng vít ở bến mê, không chịu xuống đò trở về sang Bến Giác.

Vì vậy, nên CHA không ngồi yên tọa vị mà phải lâm trần chịu đựng trăm cay ngàn đắng, để gánh khổ của nhân loại, chỉ mong sao cho nó thức giác để quay về Cội Nguồn xa xưa.

CHA gánh khổ của nhân loại, gánh khổ với nó, khổ nhục vì nó, chịu đủ thứ khổ ở trần vì nó. CHA chỉ mong sao mang đến cho nó chút niềm tin, chút ánh sáng để nó thức giác, để nó lo nó về. Cho nên CHA chịu đựng hết con!

Tam Giáo Tòa :

"Này chư môn đệ! Các vị có nghe đức Chúa Trời phán chăng ? Hiền Sĩ Hằng tâu bạch!

Ông Tám Bạch: (giọng xúc động)

"Thưa con có nghe rõ, Thượng Đế xuống đây là có cơ hội, cho mọi sinh linh trở lại. Đó là lòng từ bi của Thượng Đế ban bố cho mọi người. Tuy rằng cho linh căn sáng suốt xuống thế gian, nhưng mà nó chưa thấu đáo Nguồn Cội, tuy rằng có chư Phật chư Tiên giáo hóa nó, nhưng mà vì sự sống, vì vật chất xa hoa, vật chất ỷ lại, nên chẳng để tâm tiến về Nguồn Cội của nó.

Ngày nay, có dịp Thượng Đế xuất hiện xuống thế gian, để người tu hiền ý thức tùy theo trình độ. Nhưng mà còn nhiều linh căn họ tu nhưng không hiểu cái chân lý, ưa thích hạng bàng môn tả đạo, bùa phép huyền hoặc, đó là mê loạn, rồi nó trầm luân mãi mãi. Cái chân lý siêu phàm thế gian chưa có, ít lắm!

Hôm nay, có cơ hội, một số ít người được nghe, và trong tâm tư đó, cũng tùy theo trình độ hiểu biết. Người tu trong đó cũng bán tín bán nghi, nhưng mà rồi nó sẽ thấy có ánh sáng lần lần đưa đến, đấng Tạo Hóa sẽ dìu dắt chúng sanh mỗi nơi, mỗi giới, nhờ bởi sự kích động và phản động của định luật sanh, trụ, di, diệt của bầu Trời Càn Khôn Vũ Trụ đã sắp đặt có thứ tự. Mọi người, lần lượt hiểu được ta có tánh CHA trên Trời.

Nói đến đây, tôi rất cảm động, rơi lụy, tiếc cho những phần Hồn còn đang bơ vơ, những phần Hồn đang ngự nơi đây, phải hiểu rõ rằng chúng ta đang sống trong cơn hỗn loạn đau khổ mà được một ánh sáng từ bi vô cực chiếu vào tâm linh của mọi người. Đó là một luồng điển đánh thức mọi chơn linh để hiểu rõ mình và phải chứng minh nguồn đau khổ đó, rồi chúng ta mới tiến lên được.

Rất quí báu, hôm nay mọi người đến dự, và tất cả đều là thanh điển để hóa giải tâm hồn đang đắm mê nơi cõi trần...

Tam Giáo Tòa:

"Lương Sĩ Hằng hiền, rọi điển xem ta. CHA của các người hiền lắm, từ bi lắm đấy! Còn Tam Giáo Tòa tôi không được vậy đâu nghe! Xem đây, Tam vị xuống thế một lần một lượt để thanh minh trong buổi Hạ ngươn này. **Từ đây sắp tới, những vị nào tu chơn thì thôi,** tu giả mượn đạo tạo đời thì ma quỉ nhập hết.

"Đừng hòng ỷ thị con Ngọc Đế!

"Đại Hội Quần Tiên cho xuống thế mấy chục niên, nếu các người không tu thì chịu lấy, Tam Giáo Tòa chúng tôi không tư vị nữa.

"Từ đây tới ba niên... bốn niên để các người thi tuyển Chúng tôi đã rồi phận sự khải tấu.

HUẤN TỪ CỦA
ĐỨC KIM THÂN NGỌC ĐẾ
TẠI TƯ THẤT BÀ T.T.N.

... CHA giả ơn tất cả các con.

CHA phải lâm trần chịu trăm cay ngàn đắng để thức giác chúng sanh quay về Nguồn Cội.

Nó từ đâu tới? Từ Nguồn Cội nó ra đi, rồi phải có ngày trở lại. Nhưng nó mê trần, nhiễm trần, trải qua biết bao nhiêu niên kỷ, biết bao kiếp sống trong chu-trình tiến hóa của nó, rồi ô nhiễm, quên Nguồn Cội, rồi tạo nghiệp lực, để nghiệp lực lôi cuốn trong bể trầm luân. CHA kêu gọi biết bao nhiêu. Âm ba của Đại Hồn réo gọi các Tiểu Hồn qui nguyên, nhưng các con của CHA mải miết theo tiếng gọi trần gian, không nghe tiếng gọi của CHA, mải mê, không chịu xuống đò sang Bến Giác. CHA xót xa nên không đành ngồi yên tọa vị, phải lâm phàm để kêu gọi các con. Vì âm thanh thiên điển nó vẫn chưa chịu nghe, nên CHA đành phải mượn thân tứ đại để kêu gọi các con. Vì nó thấy CHA quá xa xôi với nó, ý niệm về CHA quá vô cùng tận, quá vĩ đại, nên nó không hình dung ra CHA nó, để nhớ CHA nó. Siêu điển vô vi vẫn chưa đủ để nhắc nhở nó, CHA đành mượn hữu vi để kêu gọi nó về. CHA đã dùng biết bao nhiêu phương tiện để dẫn dắt nó. Đến ngày nay, Ngươn Mạt Kiếp mà đứa mê còn quá nhiều, đứa tỉnh quá ít. Lần nầy không về kịp thì phải chờ bảy ức niên sau mới có cơ hội tiến hóa, cho nên, CHA phải lâm phàm để vớt nó, kêu gọi con trở về với CHA thật của nó.

Trần gian dâu bể đổi thay, nhưng nhìn những dâu bể đổi thay nầy, nó vẫn chưa thức giác. Khi làm ông tướng, khi làm thằng tù, khi làm ông tỉ phú, lúc làm thằng khốn khổ, tay

không. Trần gian đó! Giả tạm đó! Mà con của CHA vẫn chưa thức giác. Cái hạnh phúc trần gian mà các con thiết tha bám víu, đó chỉ là mầm mống của đau khổ, là giả tạm thôi con! Cái vinh bao nhiêu là nhục bấy nhiêu! Vinh của ông tướng là nhục của thằng tù. Vinh của ông tỉ phú là nhục của thằng khổ, thằng tay không, hôm nay. Tất cả những thứ đó để dạy cho nó thức giác, để thấy trần gian là giả tạm, để tu để trở về.

Nhưng có mấy đứa thức giác?

Nó vẫn còn sợ vàng nó mất, nhà nó mất, của nó mất mà không lo tu. CHA bảo lo tu, bòn phước đức, đừng bòn vàng, bòn cái gì người ta không lấy được, nó không nghe, chỉ lo bòn những thứ mà người ta lấy được, thì có lúc vẫn phải phủi tay.

Tất cả hạnh phúc trần gian đều là mầm mống đau khổ!

Phải tìm về hạnh phúc thật, tức là siêu nhiên, để vượt thoát cái bể trầm luân mà chúng sanh đang ngụp lặn.

Trước đây, các con mải mê cầu danh, cầu lợi. Kêu xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo, mấy đứa nghe? Nó không đủ hùng tâm để làm việc đó, nên màn nầy CHA xả dùm nó. Nó nói mắc bận làm ăn, bận lo việc nọ việc kia, không có giờ tu, nên màn nầy, CHA cho mọi việc đều bế tắc. Muốn cầu danh cũng không được, cầu lợi cũng không được, để nó lo cầu đạo.

Màn nầy đứa nào nhìn thấy cảnh cồn dâu hóa bể mà thức giác lo tu, là linh tánh nó còn. Đứa nào nhìn cảnh nầy mà ủ rũ rầu buồn, chỉ biết ngồi sợ mất của, chỉ biết lo tiếc của, còn oán trách Trời Đất mà chưa chịu thức giác lo tu, để giải bớt nghiệp chướng, giải bớt khổ nạn là linh tánh đứa đó đã mờ!

Rồi đây, của cải hao hớt, dân nghèo đi, là dịp để dân thức giác lo tu tiến. Nó đã có dịp thấy ôm vàng khổ với vàng, ôm nhà khổ với nhà, ôm tiền khổ với tiền, vậy mà vẫn chưa bừng tỉnh. Nếu nó còn mê, lo mất của, thì sẽ có lúc thấy chính sinh mạng của nó cũng không giữ được, chứ đừng nói của cải của nó!

Thật vậy, rồi đây cơ chết chóc sẽ rất lớn, để các con thấy thân mạng của chính mình còn giữ chưa được, đừng nói của cải thế gian!

Giờ đây, biết bao nhiêu người đang đói khổ lầm than, đang chịu cảnh lụt lội, đói khổ, không nơi nương tựa vì thiên tai địa ách, vì loạn lạc, chiến tranh. Điều nầy, CHA đã nói trước một, hai niên nay, CHA đã kêu gọi các con **chớ bám víu, chớ thiết tha của cải vật chất thế gian, phải gấp rút lo tu để giải bớt khổ nạn.**

Thử hỏi trong cơn nước lửa, lúc đối diện với nguy cơ sống chết, các con chắc gì giữ được nhà cửa, của cải nữa không? Tới lúc nào đó, thân mình còn chưa cứu được, đừng nói của cải của mình!

CHA đã bảo hãy lo tu, ăn chay trường, giải bớt nghiệp sát để bớt khổ! Cơ chết chóc nhiều là vì nghiệp sát sẽ khảo đảo rất lớn. **Vậy các con rán ăn chay trường để giải bớt nạn. Màn nầy các con chỉ trốn trong phước đức mà thôi.** Trốn đâu không khỏi đối đầu thiên cơ! Cả thế giới rồi đây cũng sẽ bị nhồi nghiệp. Tìm ghe, tìm tàu trốn đi nơi khác, làm gì con? Vì nghiệp bao nhiêu phải trả bấy nhiêu. Nghiệp chết đói vẫn chết đói, nghiệp chết vì bịnh vẫn chết vì bịnh! Nếu đi mà khỏi, thì đâu có những thằng chết vì bịnh, vì đói trên tàu! Đi đâu cũng vậy thôi! Ở đây mà biết tu, thì vẫn sống được, mặc dù chịu khảo đảo vì nghiệp của nó, Trời không bỏ những đứa nào biết tu. Phải tẩy rửa để nghiệp nhẹ bớt. Vì tẩy rửa, nên đương nhiên phải có khổ. Rồi đây không riêng Việt Nam, mà thế giới phải trải qua cơ chịu khảo đảo, chịu nhồi quả, sẽ khổ ghê gớm, chết chóc rất nhiều! Việt Nam rồi đến thế giới! **Việt Nam là đất Phật, là Thánh Địa khai hội Long Hoa, là vùng đất tối linh của hoàn cầu.** CHA tiếc cho những con nào bỏ Việt Nam ra đi tìm đất mới. **Đại phúc đức mới là dân Việt Nam. Nếu biết là Phúc, không biết là Nghiệp.**

Ở đây, có cơ hội để giải bớt nghiệp chướng. Con nên biết màn nầy là cơ hội để các con tẩy rửa cho được thanh sạch hơn. Cơ khảo đảo nầy để quét cho sạch rác rưởi. Rồi bất cứ

ở đâu trên thế giới cũng sẽ chịu tẩy rửa theo đúng thiên cơ để sang một chu kỳ mới! Phải lo gấp rút tu tiến! Giải đãi, bê trễ, ù lì, không kịp nữa đâu! Thay vì lo tu, ngồi đó rầu buồn, không giải quyết gì đâu. Mỗi lần bị khối trược sát phạt, phải dùng điển thanh để hóa giải, điển thanh của các con vì vậy phải được giữ gìn và vun bồi nhờ sự phấn đấu lo tu tiến, giữ trai giới, giữ sự thanh tịnh nội tâm trong cơn loạn động. Đấy, mới giúp các con giải quyết một cách sáng suốt mọi bài toán khó trong cơ khổ hiện tại. Rầu buồn hoặc tìm cách lánh khổ, sợ khổ, kiếm ghe tàu trốn đi, không giải quyết được gì! CHA e rằng đi dễ, nhưng tới lúc về không tiện được nữa rồi! Đứa nào thức giác, không cần trốn đi đâu, chỉ cần trốn trong phước đức của mình thôi!

Rồi đây chết chóc khắp nơi, không phải chỉ chết ngoài sa trường mà hậu phương cũng chết, ở đâu cũng chết. Cơ nầy phải nhờ phước đức! Con nào rán vun trồng phước đức thì qua cơn!

Rồi thế giới cũng phải vậy, mà còn khổ hơn Việt Nam nữa! Việt Nam chịu nhồi quả trước, rồi tới thế giới. Không chỗ nào khỏi! Đừng tưởng qua đó rồi hưởng! Nghiệp nặng thì ở đâu cũng khổ!

Phải thức giác lo tu, ăn chay trường, niệm Phật ngày đêm, tạo thanh điển và giữ thanh điển! Việc nầy hữu ích, cần thiết và cấp cứu đó! Càng khổ càng niệm Phật! Các con rán nhớ lời CHA dạy và lo tu.

Cha ban ơn cho tất cả các con...

CHA GIẢNG VỀ CHỮ "LỄ"

CHA thấy trong chúng con, có nhiều con chưa biết lễ đã đòi bỏ lễ, chưa hiểu lễ đã vội chê nghi lễ là chấp nê, là hình tướng. Song nó chưa hiểu rằng, muốn phá lễ phải thuộc lễ trước đã! Nhiều con CHA thấy, đến Khổng Thánh Miếu, nhìn cung cách lễ bái rồi chê bai "là còn trình độ thấp, là còn hình tướng, còn chấp, tụi nầy tu vô vi cao hơn, không cần bầy đặt lễ bái v.v..." Các con ơi, các con nên coi chừng, đừng ngộ nhận tinh thần vô vi với bản tánh cống cao ngã mạn. Các con đã hiểu thế nào là tinh thần vô vi chưa?

Tinh thần Vô Vi là tinh thần "Hòa", phải hòa hết con! Tới lớn hòa lớn, tới nhỏ hòa nhỏ, tới đâu hòa đó, **phải Hòa với tất cả và học nơi tất cả.** Đến chỗ nghi lễ mình cũng hòa vào nghi lễ mà trong lòng không nghe phiền bực. Còn phiền bực thì chính mình đang chấp ngã, đấy cũng là một thứ tị hiềm chấp ngã đó thôi! Các con đừng tưởng trên các cõi vô vi không còn có nghi lễ và phá bỏ hết nghi lễ.

Trên ấy, nghi lễ gấp vạn lần dưới nầy. Phật mà không thuộc lễ thì đâu về tới Niết Bàn. Trên ấy, Tiên, Thánh, Phật đều tự động giữ nghi lễ thật nghiêm minh. Có điều, nghi lễ nầy thể hiện một cách thành thực tự nhiên vì sự kính trọng và yêu thương lẫn nhau phát lộ ra hình sắc điển quang trong cung-cách tiếp xúc với nhau mà không màu mè, gượng ép, hình tướng bề ngoài như ở cõi hồng trần. Ở đây, CHA cũng muốn nhắn nhủ thêm với những con còn quan niệm "Lễ" một cách hẹp hòi, chỉ thấy chữ lễ qua cung cách lễ bái, qua hình sắc áo mão trang nghiêm, qua cung cách cư xử bề ngoài.

Chỉ nghĩ "Lễ" bề ngoài là chưa biết "Lễ". Những con nầy lại quá câu nệ vào hữu vi sắc tướng bên ngoài mà chưa hiểu "Lễ" cốt từ trong thể hiện ra ngoài mới thật "Lễ". Cung cách phải từ "vô vi" thể hiện ra "hữu vi". Cung kính phải từ trong tâm tỏ lộ ra ngoài, chớ không cốt chú trọng màu mè, hình tướng bề ngoài đâu con, cái đó mới có giá trị.

Vậy, không phải học cung cách, hình thức "Lễ nghi" theo bề ngoài là đủ, lễ như vậy là chưa biết lễ nghe con! Vả chăng, chữ "Lễ" các con đừng khinh thường nó. Muốn giữ đạo làm người, tức nhơn đạo, các con phải dùng "Lễ" làm đầu. Một xã hội mà con người biết kính trọng lẫn nhau thì xã hội nầy phải tốt đẹp thăng hoa. Một đất nước mà con người biết kính trọng lẫn nhau thì đất nước phải được văn minh cường thịnh. Một thế giới mà con người biết kính trọng lẫn nhau thì thế giới nầy phải được thái bình an lạc, không còn đau khổ giết chóc, chiến tranh tàn hại lẫn nhau đến chỗ ngập tràn máu lệ. Thế giới nầy là một thứ Niết Bàn tại thế, là một thế giới đại đồng được xây dựng bằng sự tôn trọng nhân bản thật sự giữa nhân loại. Con người tôn trọng nhân bản bằng học thuyết, bằng lý luận, bằng ngôn từ đã quá nhiều mà chưa thực thi được bao nhiêu! Đây là nguyên nhân của mọi thảm kịch bi đát đang diễn ra trên thế giới.

Con ơi, tôn trọng nhân bản là chữ "Lễ" của Nhơn Đạo đó con! Và rồi CHA giải sâu thêm nữa đây, các con đừng khinh chữ "Lễ", **vì nguồn gốc sâu xa của chữ "Lễ" Nhơn Đạo chính là lòng Từ Bi Bác Ái của Thiên Đạo đó con.** Con chưa kính được người vì chưa thực sự biết yêu người. Con đã thực sự biết yêu thương người thì tự động sẽ biết kính người, tự động không nỡ làm điều gì gây cho người đau khổ, con biết yêu người, tự động con sẽ thấy phải cư xử tốt đẹp với người trong lời nói, cử chỉ, hành động khi tiếp xúc với tha nhân. Đây phải chăng là cái "Lễ" tự nhiên phát xuất từ lòng yêu thương của các con? Cho nên con ơi, phải học Lễ nghe con! Đừng khinh thường nó. Vì chữ "Lễ" của Nhơn Đạo mà nhiều con chưa hiểu nên không thèm chú trọng, vì cho rằng còn thấp, chữ "Lễ" ấy là thể hiện lòng từ bi của Thiên Đạo, là một đức hạnh cần thiết đi vào Thiên Đạo vậy.

Các con học từ bi là phải học chữ "Lễ" của Nhơn Đạo đó con! Phải học yêu thương kính trọng lẫn nhau. Chưa biết "Lễ", chưa thuộc chữ "Lễ" thì chưa thể gọi rằng từ bi nghe con! Thôi, nhơn dịp đề cập đến cung cách nghi lễ, CHA cũng

dạy cho các con về chữ "Lễ" để mở trí mà học hỏi. Nội chữ "Lễ" không, CHA có thể triển khai để giảng giải đến vô cùng tận. Nhưng thôi, Cha tạm giải thích, các con hiểu được bao nhiêu đó mà sống với nó, chứng nghiệm nó cũng đủ để tu cả đời người, cũng đủ để trở về nguồn cội, phản bổn qui nguyên.

Con ơi, biết "Lễ" thực sự tức là các con sẽ đạt BI, đạt được BI tức là đạt TRÍ DŨNG đó thôi! Vậy các con khá hiểu.

CHA GIẢNG VỀ CÁCH PHỤC SỨC CỦA NGƯỜI TU

Người tu có gì mặc nấy, không nhất thiết phải cạo đầu, mặc áo già hoặc trang phục theo kiểu tu sĩ, hay ăn mặc khổ hạnh mới là tu. Trong bộ áo nào tu cũng được, không nên câu nệ chấp nê vào hình tướng, vào y phục bên ngoài. Người tu mặc gì cũng được, áo đạo cũng như áo đời, vì bộ áo và sắc tướng bề ngoài chỉ là phương tiện cho con người mượn nó để sống thích nghi dưới cõi hồng trần, hầu học hỏi tiến hóa. Tiện áo đạo thì mặc áo đạo, tiện áo đời thì mặc áo đời. CHA cho rõ, lúc cần mặc áo xấu thì dùng áo xấu, lúc tiện mặc áo đẹp thì dùng áo đẹp, khư khư ôm áo xấu mà chấp nê áo đẹp, hoặc khư khư ôm áo đạo mà chấp nê áo đời: ấy cũng là mê chấp hình tướng đó thôi. Mặc y phục trần gian đẹp mắt cũng không sai Chơn Lý, vì trong Chơn Lý có: Chân, Thiện, Mỹ.

Ăn mặc thanh lịch, trang nhã, hợp thẩm mỹ, cũng nằm trong Chơn Lý mà thôi. **Có điều lo đẹp bên ngoài phải nhớ chăm sóc cái đẹp bên trong. Nếu chỉ lo ăn diện chăm lo trau sửa sắc tướng bên ngoài, mà thờ ơ phế bỏ việc chăm sóc tâm linh bên trong cho sáng đẹp, cho thanh nhã, thì con người không thể đi đến chỗ văn minh thật sự và không thể tiến hóa lên cao được.** Vì con người nếu chỉ mải mê lo phần vật chất hữu vi nặng nề giả tạm, mà quên lo chăm sóc chơn ngã của nó, thì linh hồn sẽ cứ chìm đắm, hoặc chịu trì trệ trong các cõi nặng trược, mà không tiến lên được cõi siêu nhẹ. Do đó, có việc kêu gọi con người không nên thiết tha đến vật chất, không nên se sua, ăn diện, trau sửa bề ngoài, mà phải lo chăm sóc trau sửa phần Hồn bên trong của mình. Nhưng khi con người đã giác ngộ rồi, ắt sẽ phải hiểu rằng phải lo cái đẹp bên trong trước - bên trong đẹp rồi thì tự nhiên thể hiện ra sắc tướng bên ngoài. Trong, ngoài, phải cùng đều đẹp: Vô Vi, Hữu Vi một lượt, đấy mới là Chơn Lý.

CHA GIẢNG VỀ TRẦN GIAN ĐƯỢC ƠN CỨU RỖI CỦA THƯỢNG ĐẾ

CHA cho các con rõ, thương các con ngu muội quá đông, cho nên, phải ban thêm hồng ân để dẫn dắt. Nầy các con! Vì sự chứng quả của Đức Kim Thân, nên ban thêm hồng ân cho trần gian được hưởng, hầu được thêm đông dân biết CHA để lo về nguồn cội.

CHA ân tứ cho trần gian có cơ hội tiến hóa, để thêm số đông về dự Long Hoa Đại Hội.

Kỳ này là kỳ chót, không còn niệm tình dung thứ nữa, vậy các con phải lo tu mà tiến hóa! CHA ban hồng ân, nhưng rồi cũng phải có giới hạn thôi con! Vậy các con phải lo tưởng nhớ CHA mà về. Ban hồng ân nhưng các con phải chịu lo mà tiến. CHA kéo đi mà không đi thì rơi rớt. CHA hỗ trợ cho đi, nhưng phải chịu đi, CHA không thể đi dùm các con, đừng ỷ lại vào hồng ân của CHA rồi ù lì bê trễ! Các con quá nặng, CHA kéo không nổi đâu con, CHA nói vậy để rán mà lo!

HUẤN TỪ CỦA
ĐỨC KIM THÂN NGỌC ĐẾ

KHI TIẾP CÁC BẠN ĐẠO CẦN THƠ VÀ TRÀ VINH

CHA ban ơn cho tất cả các con đã không ngại đường xá xôi đến đây đảnh lễ CHA.

Hôm nay, CHA thật tình đã có ý bế cửa và đó là nỗi đau xót thật sự của CHA. Vì được con cái quây quần, kề cận, đông đúc tới lui thật là niềm vui sướng lớn cho CHA. Nhưng con ơi! Chưa phải lúc, chưa tiện buổi để gặp con, nên thôi, CHA phải đành gạt lệ mà bế cửa. Các con ơi! CHA đến với trần gian rồi đây! CHA đến bằng phân thân điển quang, mượn xác tứ đại để đến với chúng con hầu chúng con có thể hình dung ra Thượng Đế. **Vì Thượng Đế là một cái gì quá lớn lao vĩ đại mà trí phàm các con không sao hình dung nổi.** Đã không hình dung nổi thì phải thấy quá xa xôi, thấy khó thương, khó nhớ! Thế nên CHA mượn thân tứ đại để xuống đây nhắc nhở các con, để gợi thương gợi nhớ nơi chúng con hình ảnh sầu thương héo hắt của ông CHA thật đang vò võ tháng ngày trông đợi buổi hồi nguyên đoàn tụ của các con. Con ơi! **Ông cha dưới trần của các con chỉ là ông cha giả tạm của một kiếp sống phù du đó thôi!** Ông CHA nầy chỉ chăm lo cho các con nhiều lắm là vài chục niên của đời người, cũng không thể quá trăm năm.

Thế mà, một đứa con có tâm hồn nào cũng phải thấy ân cao nghĩa dầy như núi Thái Sơn, như bể bao la, làm chĩu nặng tâm tư kẻ làm con đối với bậc sanh thành dưỡng dục, huống chi là đối với Thượng Đế! Vì **Thượng Đế mới là Ông CHA Thật các con đó! Con ơi! Nào con có biết, Ông CHA Thật của con nhọc nhằn khổ cực dường bao để săn sóc chúng con từng đứa một, từ lúc con tách Đại Hồn xuống thế học hỏi, trải qua kiếp nầy**

sang kiếp khác, cho đến ngày con phản bổn qui nguyên. Khi con còn ở cõi hữu vi, thì chăm sóc con theo cõi hữu vi, lúc bỏ xác thân sang cõi vô hình thì lại chăm lo cho con ở cõi vô hình, và cứ miệt mài khổ cực như vậy đối với chúng con, cho tới khi các con hoàn tất cuộc hành hương về chốn cũ mới thôi! Nhọc nhằn, khổ cực, vất vả dưỡng bao để trưởng dưỡng chúng con mà nào con có rõ? Tình nghĩa của Cha Mẹ Trời đối với chúng con thật vô lượng vô biên nhưng rồi được mấy đứa nhớ tới đó con? Có giọt lệ nào tuôn chảy qua mi vì nỗi niềm cảm xúc nhớ thương Nguồn Cội không con? Than ôi! Những rung động tinh khiết hướng thượng nầy CHA thấy chẳng bao nhiêu, CHA chỉ thấy toàn là nước mắt khóc than từ những đau khổ của kiếp người, từ sự không vừa ý của cuộc sống ngụp lặn nặng nề ở cõi trần ai. Những giọt lệ phát xuất từ sự thiếu toại chí của dục vọng phàm ngã... thì ôi thôi ngập tràn lênh láng, chôn lấp cả mảnh linh hồn các con đắm đuối trong ngu muội vô minh!

Con ơi! Con có rõ, Đại Hồn CHA cô đơn lạnh lẽo, khao khát biết bao nhiêu những rung động tưởng nhớ của tiểu hồn con! Khao khát mong đợi bao nhiêu sự thức tỉnh để kịp quay về của linh hồn chúng con! Giờ đây, ngươn nầy là ngươn chót, màn nầy là màn ba, kiếp nầy là mạt kiếp, ngày giờ đã cấp bách lắm rồi, vậy mà những tiểu hồn của CHA mãi còn vui say trong giấc cô miên, mãi lo đấu tranh ngụp lặn trong bể trần ai, mãi còn gieo bao nghiệp lực và để nghiệp lực cuốn con trôi đi biền biệt, càng lúc càng xa nguồn cội, mà chẳng chịu giựt mình chợt tỉnh lo cho số phận linh hồn con để quay về kịp lúc.

Con ơi! CHA kêu gọi ngày đêm, bằng khuyên nhủ, bằng quở rầy, bằng răn phạt, bằng tha thiết van lơn con mau kịp xuống đò về quê xưa chốn cũ. Âm thinh thổn-thức cùng những giọt lệ thảm sầu nức-nở của Đại Hồn vẫn chẳng làm rung động tim con...

Thôi thì hết cách rồi nghe con! Trống Long Hoa giục giã chuông Bạch Ngọc đã khua vang. Thuyền Bát Nhã rước linh

căn đang từ từ tách bến. Con nào cứ để mình cuốn trôi vào đường trần vạn nẻo, mãi cứ thờ ơ với con đường qui thống mà chẳng chịu xuống đò vượt Bỉ Ngạn hồi nguyên thì chớ khá trách CHA nghe con, **linh hồn con rồi bị cô đọng, vùi lấp đắm chìm qua bảy ức niên thăm thẳm, mất hết linh tánh thì thôi**, Đại Hồn CHA cũng đành gạt lệ tống biệt linh hồn con vào một cuộc chia ly vĩnh cửu nghe con!

Thôi thì nhắc nhở linh hồn chúng con chút tưởng nhớ tới CHA, các con về rán lo tu tiến. CHA vừa khơi dậy trong chúng con ánh lửa thiêng mà mỗi con đều có sẵn. CHA đã khơi cho sáng lên thì chúng con phải giữ cho nó sáng mãi, đừng để nó lụn tàn theo năm tháng nghe con!

Cha giã từ các con và ban ơn cho tất cả.

HUẤN TỪ CỦA
ĐỨC KIM THÂN NGỌC ĐẾ
KHI CÁC BẠN ĐẠO CẦN THƠ VÀ TRÀ VINH CHÀO TỪ BIỆT CHA

Trước khi các con lên đường, CHA thấy cần có vài lời nhắn nhủ với các con trong cơ cấp bách nầy.

Các con ơi! Trần gian đang trải qua cơn đại khổ do khối trược sát phạt nhơn loại. Trược khí ngất trời đang bủa vây các con và cõi hồng trần đang ngập tràn trong bóng tối hỗn loạn. Vì định luật vận hành của vũ trụ, đến lúc mà CHA không thể ban rải nhiều ánh sáng để cho bóng đêm có cơ hội tràn lan. Do đó mà các con phải tự lo thắp đèn tâm cho sáng và lo tu gấp rút để tự rọi đường cho mình vượt qua những chặng đầy gian khổ thử thách do bóng tối hoành hành. Lo làm mình sáng rồi còn phải lo cho người sáng. Độ ta rồi độ tha. Đây là lúc mỗi con phải ý thức vai trò làm "chiến sĩ" cho Thượng Đế để cứu khổ chúng sanh. Các con đều là những sĩ tử đang mang ý nguyện tu học để thoát vòng tứ khổ thì, hỡi các con, đang khi cảnh khổ diễn bày, kẻ gọi rằng người tu phải mở rộng lòng từ, dẹp đi vị kỷ, phát tâm cứu độ chúng sanh trong cơn điêu linh thống khổ để gieo nhơn lành, lập công bồi đức, vừa trả bớt nợ trần, giải bớt gai gốc nghiệp chướng trên đường hành hương của mình, vừa vun bồi thêm đức độ để làm hành trang tiến bước. Dân rồi đây sẽ phải chết chóc nhiều vì chịu ảnh hưởng nghiệp sát. Rồi những cảnh đói không cơm ăn, đau không thuốc uống, cảnh binh đao chết chóc hỗn loạn đảo điên sẽ diễn bày để khảo đảo trần gian trong cơn cộng nghiệp. Trong cơn khổ nạn nầy, các con phải làm gì? Đây là cẩm nang cấp cứu mà các con phải rán thực hành bằng mọi giá để vượt qua cơn thử thách sắp đến:

THỨ I: PHẢI CẤP BÁCH ĂN CHAY TRƯỜNG để giải bớt nghiệp sát vì cơ chết chóc sẽ rất lớn. Con ơi! Đừng sát sinh

hại vật thêm nữa, lo mà lập hạnh phóng sanh bằng cách ăn chay để tạo chút phước đức sanh tồn. Vả chăng, màn nầy trược khí dẫy đầy, các con đều vốn dĩ bị nhiễm trược vì những loạn cảnh bên ngoài thì rồi phải lo tống bớt trược đi chớ đừng rước trược vào thêm bằng cách đem trược điển của thú vật vào bản thể.

CHA cho rõ, màn này độc khí trong cá thịt, trong các thức ăn động vật rất nhiều, nếu các con đem chúng vào bản thể thì rồi có lúc các con sẽ bị khảo đảo rất dữ vì trược khí, vì độc khí, vì nghiệp sát. Vậy các con nào chưa ăn chay thì phải lo gấp rút lo ăn, con nào ăn rồi thì phải rán giữ hạnh trường chay. CHA cũng hiểu có những con chưa quen cách ăn thanh đạm nên thấy khó ăn, nhưng con ơi, đây không còn là lúc mà các con giữ tinh thần chấp nê ngon dở. Cảnh đại khổ đang và sắp diễn bày. Đây thực không phải lúc để ăn cho thích khẩu, mà các con phải lo ăn để sống qua ngày. Hãy tập cơ thể quen với những nhu cầu đạm bạc, đơn giản để nó đỡ khảo đảo và đòi hỏi chúng con trong cơn đói khổ. Giảm bớt nhu cầu cũng là một cách làm cho mình bớt khổ đó thôi.

THỨ II: PHẢI NHỚ TRỤ ĐIỂN LẠI TỨC LÀ TRỤ TÂM, TRỤ Ý HAY LÀ TRỤ TƯ TƯỞNG CỦA CON CŨNG VẬY. Thường thì tư tưởng các con rất dễ bị phân tán vì những loạn động ngoại cảnh. Bên ngoài hỗn loạn đảo điên khiến chúng con rất dễ bị xao xuyến, hoang mang, buồn rầu, lo âu, phiền não, cho nên CHA khuyên các con một cách để trụ tư tưởng lại hầu nó đỡ tán loạn. Đó là cách trì mật niệm danh hiệu CHA, tức: **"NAM MÔ NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỰC ĐẠI THIÊN TÔN"**, chưa quen niệm danh CHA thì niệm**"NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT"**, hoặc **"NAM MÔ QUAN THẾ ÂM BỒ TÁT"** cũng được. Các con phải nhớ suốt ngày đêm trì niệm trong tâm, tưởng trên đầu để tư tưởng nhờ trụ vào câu niệm mà đỡ tán loạn vì những động cảnh bên ngoài. Màn nầy con nào ổn định được nội tâm trụ được tư tưởng thì sẽ giữ được điển, nhờ giữ được điển mà đỡ bị nhiễm trược, do đó tự hóa giải bớt nhiều khổ nạn do khối trược kéo tới khảo đảo.

THỨ III: Ngoài ra con nào biết thiền định thì phải siêng thiền hơn. Có thì giờ rảnh nhớ hành Pháp Luân Thường Chuyển càng nhiều càng tốt trong ngày để giải bớt trược điển ô nhiễm. Màn nầy trược khí rất dầy nên các con thiền gặp khó khăn hơn trước. Vậy nên không thể giữ đà như trước mà phải cố gắng bội phần mới giữ được điển và giải bớt trược cho bản thể các con.

CHA vừa khuyên các con nhiều điều cần thiết và cấp bách để cấp cứu các con trong cơn khổ nạn nầy. Những điều nêu trên để chúng con thực hành không ngoài mục đích giúp chúng con bớt trược. Ăn chay trường cũng để bớt trược, trì mật niệm để trụ điển, nhờ đó mà các con cũng đỡ nhiễm trược, **siêng hành Thiền để các con trụ tâm,** do vậy cũng để đỡ nhiễm trược đó thôi. Con có đỡ trược thì con mới đỡ khổ, vì con nào trược nhiều chừng nào phải khổ nhiều chừng ấy! Trần gian sở dĩ đang điêu linh thống khổ vì quá nhiều trược khí do những sái quấy của con người tạo ra, và khối trược ngất trời nầy đang hoành hành để sát phạt lại theo đúng nghiệp lực của nhơn loại. Cho nên biết giữ cho mình ít trược tức là tự giữ cho mình ít khổ đó thôi. Nếu chúng con thực hành được rốt ráo những gì CHA khuyên nhủ trên đây (ít nhứt điều I và điều thứ II) ắt chúng con mới hy vọng vượt qua cơn thử thách lớn nầy.

Thôi CHA ban ơn cho tất cả các con, nhớ ghi trong lòng những gì CHA nhắn nhủ.

CHA giã từ tất cả các con

HUẤN TỪ CỦA
ĐỨC KIM THÂN NGỌC ĐẾ

NHÂN DỊP BẠN TU PHÁI VÔ VI LÀM LỄ TIỄN CHA ĐI QUI ẨN

Mấy hôm nay, CHA cũng cảm kích vì thấy việc CHA ra đi, việc CHA sắp sửa lui vào cơ qui ẩn khiến các con cũng nghĩ đến CHA rồi tìm mọi cách lên đến đây để gặp CHA, để hiến dâng một chút tâm thành, thiện ý trước ngày CHA ra đi qui ẩn.

Đó là điều khiến CHA cảm xúc. Các con gởi đến CHA tất cả tấm lòng kính trọng và sự luyến lưu trước khi CHA lên đường. Thực tình rằng con ơi, CHA yêu thương các con vô vàn! CHA vẫn muốn các con có những cơ hội, những giây phút đến với CHA, quây quần bên CHA để nghe một vài lời chơn chánh, để mở thêm trí, khai thêm tâm, để được tiến bộ, hầu phần hồn có cơ hội phong phú thêm, để rồi phấn khởi dấn bước trên đường hành hương về chốn cũ, CHA cũng khát khao được các con yêu thương. CHA cũng khát khao những cảnh đông đúc quây quần bên CHA để thể hiện cái tình CHA con, thể hiện sự thân mật ưu ái giữa CHA với con dưới cõi hồng trần hầu nhắc nhở các con nhớ về nguồn cội. Vì CHA ở trên kia, từ trung tâm Vũ Trụ, **CHA là khối hào quang chói lòa vô cực vô biên, không hình không tướng, là khối Đại Linh Quang tỏa sáng khắp Càn Khôn Vũ Trụ! CHA Thật của con đó! THƯỢNG ĐẾ đó! Không hình không tướng, là Đại Hồn bàng bạc khắp Càn Khôn bao la!** Và rồi Đại Hồn tách rời ra tiểu hồn, Đại Ngã tách ra tiểu ngã để xuống thế học hỏi: tiểu hồn CHA ra đi xuống thế học hỏi. Thế rồi tiểu hồn CHA học trược, nhiễm trược, rồi mê trược. Trải qua bao kiếp sống, nó trở nên quên căn, quên cội, quên

nguồn, quên nguyên lai bổn tánh. Nó quên rằng nó vốn dĩ là Đại Hồn của Vũ Trụ. Nó vốn dĩ không khác gì Đại Hồn của Vũ Trụ. **Nó chính là THƯỢNG-ĐẾ đó thôi!**

Và nó quên đi cái bản chất Thượng Đế của nó!

Xuống cõi hồng trần, tiểu hồn CHA ngụp lặn trong bể trầm luân, xuống dưới nặng, học nặng, rồi mải miết đắm chìm trong cái nặng, nên nó không còn thấy nó là Thượng Đế nữa. Và đối với nó, Thượng Đế là cái gì quá xa xôi, quá mơ hồ, quá vĩ đại, xa cách linh hồn nó quá đi thôi! Cho nên con ơi, CHA cảm thấy cô đơn vô cùng tận, vì các tiểu hồn của CHA không thấy được CHA của nó, không hiểu được nó là CHA nó, CHA nó là nó! Cái tình của nó đối với CHA nó bỗng hóa ra xa cách, lạt lẽo, khiến cho CHA nó cô đơn, khiến CHA nó sầu tủi, và rồi ngày trở về của tiểu hồn thật không còn có hẹn!

Cho chúng nó ra đi rồi không thấy trở về. Nên các con ơi, CHA khao khát các con tưởng đến CHA biết chừng nào! CHA khao khát các con nghĩ đến Thượng Đế bao nhiêu! CHA khao khát các con hướng về Thượng Đế, nhớ về Nguồn Cội, phăng dần dần ra Nguồn Cội, thấy lại được nguyên lai bổn tánh của mình để hợp nhất với Thượng Đế, và thấy được chỗ các con là Thượng Đế đó thôi!

CHA mong sao các con hiểu được chỗ nầy, nhưng con ơi, phần đông các con đều kẹt trong vô minh, và thấy sự cách xa vạn dặm giữa các con đối với Thượng Đế. Cho nên CHA thực xót xa buồn tủi và thật cô đơn, khát khao tình yêu của các con đối với CHA không kể xiết. Ý niệm về CHA đối với các con thật quá vô cùng tận, cũng vì vậy mà nếu ở trong Vô Vi điển quang thì các con khó nhìn ra CHA, khó mà hình dung ra CHA để tưởng nhớ CHA, cho nên CHA đã mượn phần hữu vi, hữu thể, tượng trưng Thượng Đế, để các con hình dung ra Thượng Đế và rồi tập cho các con biết hướng về Thượng Đế tưởng nhớ Nguồn Cội để dần dần phăng ra đường về, cảm nhận lần lần, phăng dò, nhận thức lần lần cái

nguyên lai bổn tánh của các con, để biết các con là ai, từ đâu tới đây, và rồi phải trở về đâu?

Cho nên con ơi, CHA khao khát bao nhiêu sự quây quần tề tựu của các con quanh CHA khi CHA xuất hiện ở cõi trần gian. Vì CHA trên kia, CHA ở mặt điển quang Vô Vi thì các con không thấy. Cho nên, CHA xuất hiện và mượn cái hình dung hữu vi hữu thể, để các con thấy được CHA gần với các con, để các con cảm nhận rằng Thượng Đế ở tại cõi hồng trần nầy, gần bên con đó, chia sớt ngọt bùi, lăn lóc với chúng con, ngụp lặn với chúng con ở cõi trần nầy đó thôi! Cho các con cảm thấy Thượng Đế gần với chúng con hơn để gợi cho các con biết nghĩ tới tình CHA hơn nữa, yêu CHA hơn, tưởng tới CHA hơn, để rồi lo mà trở về con ơi! Lo thức giác để quay về con!

Nhưng rồi tại sao màn nầy CHA đóng cửa? Tại sao màn nầy có nhiều con đến với CHA, muốn được vào một chút để diện kiến CHA, tâm thành khao khát được gặp CHA mà có khi không được duyên phước gặp. Vì các con phải biết, màn nầy là màn CHA để khối trược làm việc, loạn động hoành-hành. Cũng vì vậy, chưa phải màn CHA lộ diện, chưa phải lúc để các con gặp CHA. Cho nên nhiều khi CHA xót xa đau lòng mà bế cửa. Có nhiều con từ các nơi đổ về, từ miền tây, miền trung, miền đông, các tỉnh, các nơi xa xôi, không ngần ngại đường xa, không ngại nhọc nhằn, cũng đến với CHA, khao khát được diện kiến CHA, nhưng rồi CHA phải bế cửa, không cho các con nầy tiếp xúc, vì sao? Không phải không chứng tâm nó, không phải không hiểu lòng nó. Vì khi nó nghĩ đến CHA thì CHA đã chứng rồi, chứng tâm nó và đến bằng Vô Vi với nó. Nhưng rồi phần hữu vi của CHA thì phải hữu hạn và cũng có sự cách ngăn con. CHA chưa tiện, nên không thể cho gặp, vì cho con nầy gặp thì phải cho con khác, rồi làn sóng khắp nơi càng lúc càng đổ tràn về. Màn nầy phương tiện hiếm hoi, các con đi cực khổ, nhọc nhằn, xa xôi cách trở, đủ mọi khổ nhọc, đủ mọi gian lao. Có nhiều con tận Cà Mau phải di-chuyển một cách hết sức cực khổ, gian lao để lên được đến đây. Nhưng rồi nếu CHA cho các con nầy gặp thì

cả trăm con ở Cà-Mau sẽ tràn lên nữa! Vì CHA thấy chỗ nhọc nhằn nầy, vả chăng cũng chưa phải màn để CHA xuất hiện nhiều, nên CHA đành bế cửa chưa cho nó gặp đó thôi. Nhưng lòng CHA rung động cảm xúc khi các con bên ngoài nguyện với CHA cho vô gặp CHA một chút. Lời nguyện nầy CHA bắt được luồng điển, nhưng rồi không thể cho vô được, CHA trong nầy cũng khóc đó con! Để nó ra về trong nầy CHA cũng khóc thôi!

Khát khao chúng nó đến với mình, mà mình không tiếp được nó bằng mặt hữu vi dưới cõi hồng trần, CHA cũng thấy lòng đau khổ. Nhưng rồi con ơi, vì chưa tiện nên các con cũng phải hiểu chỗ này. Nhiều con cũng buồn thấy mình chưa duyên phước, nghĩ rằng chắc CHA chưa chứng tâm, nhưng không phải vậy đâu con! Con nào tâm thành ý thiện, thực tình khát khao được gặp CHA thì ắt CHA phải chứng tức khắc rồi. Mặc dù không cho nó gặp, nhưng CHA cũng gặp nó bằng vô vi, CHA đến với nó bằng vô vi và ban cho nó chút ơn phước bằng vô vi. Nhưng vô vi thì nó không thấy, nó muốn thấy hiện thể, để được nhìn, được nghe, để thỏa mãn tấm lòng khát khao của nó. CHA cũng biết chứ con, nhưng vì chưa tiện đó thôi. Nên các con đừng nghĩ CHA không chứng mà buồn.

Nói là nói vậy nhưng vẫn có những con được chút may mắn duyên phước được đến gặp CHA, CHA nói bế nhưng cũng có một vài khi hé chút cửa, thì những con nào có chút duyên lành để hội ngộ trước ngày giờ cũng được ân phước vô diện kiến CHA, hưởng chút hồng ân thanh điển, nghe một vài lời giảng dạy, đôi khi CHA cũng còn hé một chút, nhưng nay đã đến lúc mà cửa đã bế chặt rồi. Vì như CHA nói đã đến lúc ánh sáng phải ẩn dạng hoàn toàn, để bóng tối tràn lan thao túng, và CHA phải đi vào cơ qui ẩn thôi con!

Cơ qui ẩn nầy CHA quyết định từ lâu nhưng CHA dần dà một chút, dần dà để ban phước cho chúng con đó thôi. Nhưng rồi giờ đây là cơ sát phạt rất dữ, quỉ ma, khối trược sẽ lộng hành để khảo đảo trần gian. Cho nên, **CHA LUI VÀO**

CƠ QUI ẨN ĐỂ THỂ HIỆN SỰ CÔNG BẰNG THEO ĐỊNH LUẬT TIẾN HÓA CỦA CÀN KHÔN, vì đến lúc nó phải như vậy. **CHA ĐI THEO THIÊN CƠ, CHA ĐI VÌ ĐÂY LÀ THIÊN Ý.** Các con phải hiểu chỗ nầy. Nhưng con ơi! CHA ra đi không có nghĩa là CHA không có đó với các con. CHA vẫn còn đó, bàng bạc trong không gian, bàng bạc ở khắp nơi, Thượng Đế ở đâu cũng có con! Phần hữu vi CHA vắng bóng, nhưng mặt vô vi CHA vẫn hiện diện bất cứ ở đâu. CHA vẫn ngự trong lòng chúng con, nếu các con muốn rước CHA, CHA vẫn đến với các con, nếu con muốn nhớ CHA, CHA vẫn thăm viếng con, an ủi con, khi con khát khao mong chờ hồng ân CHA, mong chờ sự hiện diện của CHA an ủi các con đó thôi. CHA ra đi đây không có nghĩa là không còn CHA nữa! CHA ra đi đây không có nghĩa là trên con đường hành hương, trên con đường phản bổn hồi nguyên không có CHA bên cạnh các con. CHA vẫn hiện diện bên cạnh các con để dìu dắt, âm thầm, lặng lẽ, không âm thinh, không tiếng nói bằng tai trần chúng con có thể nghe được, nhưng CHA nói nho nhỏ trong linh hồn chúng con. CHA nói nho nhỏ trong tâm chúng con với những con nào chịu tiếp xúc chuyện trò với Thượng Đế thì CHA cũng vẫn cùng các con tâm sự. CHA vẫn hằng hữu trong tâm các con đó!

Âm thinh của Đại Hồn vẫn bàng bạc, vẫn chiếu rọi và vang lên lặng lẽ trong các con đó thôi! Nếu chúng con tưởng nhớ CHA thì CHA vẫn cùng đi với chúng con, vẫn hiện diện bên cạnh và ngay trong con nữa. Trên con đường hành hương, nếu con nào quyết tâm đi và tưởng nhớ đến Thượng Đế, ắt phải có CHA cùng đi với nó thôi con! **CHA LÀ NGƯỜI BẠN ĐƯỜNG TRUNG THÀNH, THỦY CHUNG TRỌN VẸN, TRỌN ĐẠO VỚI CHÚNG CON.** CHA trung thành với các con từ thuở các con từ trên kia xuống dưới này, tiếp tục trung thành thủy chung cho đến ngày các con trở về thôi con!

Không có bạn đường nào thủy chung hơn nữa! Không có bạn đường nào trọn đạo và trung thành hơn nữa. CHA đó con, CHA thật đó con, CHA trần gian các con thì giới lắm chăm sóc và thương yêu các con vài mươi niên thôi, nhiều

lắm là trăm năm cũng hết, qua kiếp khác rồi thôi! Nhưng CHA thật của các con thì tận tụy yêu thương chăm sóc các con từng giây phút, từ thuở các con xuống thế cho đến ngày về, hết kiếp này sang kiếp khác, ở cõi hữu hình thì chăm lo theo cõi hữu hình. Khi con bỏ xác thân sang cõi vô hình lại tiếp tục chăm lo linh hồn con ở cõi vô hình và rồi cứ tiếp tục như vậy. Hết kiếp này sang kiếp khác, từ ngày xuống thế cho tới lúc trở về đó thôi! Là người CHA hết sức tận tụy, CHA mà MẸ luôn đó, vì chịu cực khổ, chịu khó nhọc chăm sóc các con từng chút. CHA MẸ mà là bạn đường luôn nữa, bạn này trung thành luôn luôn, dẫn dắt luôn luôn và cùng đi với chúng con luôn luôn đó thôi!

CHA đi cùng với chúng con trong định luật, CHA đi cùng với chúng con trong sự khảo đảo nghiệp chướng trần gian. Khi các con chịu sự khảo đảo của định luật, CHA cùng đi đó thôi! Cho chúng con chịu trả quả, nhồi quả, bị sát phạt cũng là đi đó thôi, cũng là thể hiện tình yêu của Thượng Đế, vì phần Hồn của các con cần thiết chỗ này để tiến bộ, để thăng hoa, để hiểu biết, để được phong phú hơn, rồi còn có ngày trở về với CHA, việc này cần thiết để các con tiến hóa, cần thiết để dẫn dắt con đi. Nếu không có nó linh hồn các con không thể tiến bộ được nghe con. Cho con học hỏi, chăm sóc con, trui rèn con, huấn luyện con, giáo dục con để càng lúc càng hiểu, càng lúc càng mở trí, cho tới khi con trở về làm một với CHA, hợp nhứt với CHA, trở về là CHA đó thôi. Phản bổn qui nguyên trở về Nguồn Cội. Cho nên con ơi, hãy nhớ về CHA thật của mình. Luân lý ở đời dạy con phải tròn hiếu đạo đời với song thân ở cõi thế gian là để các con có cơ hội học tưởng nhớ Nguồn Cội. Dạy các con phải tưởng nhớ:

"Công CHA như núi Thái Sơn
Nghĩa MẸ như nước trong nguồn chảy ra
Một lòng thờ MẸ kính CHA
Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con".

Thì những đứa trẻ con nho nhỏ được học những bài giáo khoa thấp thỏi này cũng để dạy nó chữ hiếu với cha mẹ song

đường.Để làm gì vậy con? Để huấn luyện linh hồn nó, tưởng nhớ đến cha mẹ trước mặt mình ở tại cõi hồng trần này, rồi từ từ nó dần dần hiểu biết, phăng ra Nguồn Cội, để tưởng nhớ công cha nghĩa mẹ trên kia hầu lo trở về. Cho nên con ơi, hãy tưởng nhớ đến Thượng Đế luôn luôn, hãy biết Thượng Đế là CHA thật, và rước Thượng Đế đến với các con, để rồi hợp nhứt làm một với Thượng Đế. Cho nên màn này CHA khuyên các con nên trì niệm **"NAM MÔ NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỰC ĐẠI THIÊN TÔN".** Niệm câu này vừa để bảo hộ cho các con, nhưng rồi nếu các con chỉ nghĩ niệm câu này để được Thượng Đế hộ trì cho mình là các con chưa hiểu nhiều, trí chưa mở lên cao được. Nên nhớ khi niệm câu này phải **thức giác được nguyên lai bổn tánh, thấy được bản chất Thượng Đế của mình, thấy được mình là Thượng Đế, là tiểu hồn của Thượng Đế** xuống đây để học hỏi, tên thật của mình là Ngọc Hoàng Thượng Đế, chính danh linh hồn con là Ngọc Hoàng Thượng Đế đó thôi. Nên khi con niệm câu này con phải nghĩ được chỗ, **điển của mình hòa với Càn Khôn Vũ Trụ, là một với Thượng Đế.** Con hiểu được chỗ này trí con sẽ mở nhiều hơn, linh hồn con chóng tiến bộ hơn vì điển của con lúc đó ắt sáng hơn là khi con chỉ nghĩ niệm để được Thượng Đế phò hộ. Con hiểu chưa! Và nếu con biết được chỗ này thì tự nhiên, dù con không cầu, không vọng, dù con không muốn cũng sẽ có sự hộ trì cho con thôi. Vì điển con thanh hơn, sáng hơn thì con bớt trược hơn. Hễ bớt trược là đương nhiên bớt khổ .Con được bớt khổ thì cũng có nghĩa con đang được phò trợ, đang tự hộ trì cho mình nhờ con biết hợp nhứt với Thượng Đế.

Vậy khi niệm **"NAM MÔ NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ VÔ CỰC ĐẠI THIÊN TÔN"** con nên nghĩ chỗ điển của con hòa với điển của Càn Khôn, hợp nhứt với Đại Hồn Vũ Trụ. Rán nhớ chỗ đó dùm CHA đi! Con ơi, màn này là màn đại khổ, khổ nạn ở khắp nơi, ở bất cứ đâu và bất cứ giờ phút nào. Cho nên các con phải hợp nhất Thượng Đế ở bất cứ đâu và bất cứ giờ phút nào để nhờ đó mà điển con được sáng hơn hầu hóa giải bớt trược của mình, bớt trược thì các con

mới hóa giải bớt chút khổ nạn cho mình đó thôi . Con rõ vậy chưa! Ngoài ra màn nầy, trong cơn khổ nạn, chúng con phải rán giữ mình cho thanh, giữ được sự ổn định nội tâm, tức là giữ trụ điển. Con ơi! Lúc nầy khối trược hoành hành, các con rất dễ bị giao động, tư tưởng dễ bị phân tán và điển rất dễ bị mất. Mất điển các con tức khắc sẽ bị trược hơn, nếu các con trược hơn có nghĩa là các con tự động kêu gọi khối trược tới khảo đảo mình đó thôi. Con nào trược nhiều chừng nào khổ nhiều chừng nấy! Cho nên màn này phải rán giữ điển bằng cách giữ cho ổn định nội tâm, tránh bớt những vọng động vô ích. **Các con nên quay vào trong, sống với nội tâm của mình, bớt vọng ra ngoại cảnh, vì vọng ra ngoại cảnh tức khắc bị đảo điên vì ngoại cảnh.**

Giờ đây bên ngoài hỗn loạn đảo điên, cho nên hướng tâm nhiều bên ngoài con dễ bị giao động lo sợ, buồn rầu, phiền não. Con ơi, lúc này con có buồn rầu, lo lắng phiền não cũng không giải bớt được khổ nạn của mình đâu. Vì khi con buồn rầu, lo lắng đủ thứ khổ nạn thì tức khắc lúc đó các con mất điển, thần của con tán loạn, tư tưởng bị phân tán, điển lực con phải suy tức khắc. Bị mất điển thì tự nhiên con phải trược hơn, trược nhiều hơn thì khổ nhiều hơn, cho nên vọng động phiền não đã chẳng không giúp các con giải bớt nạn khổ do nghiệp lực mà còn làm chúng con thêm khổ nữa. Nên con ơi, màn này vững tin ở sức mạnh thiêng liêng, vững tin ở Trời, hợp nhứt với Thượng Đế, và rồi Ngài sẽ cùng gánh khổ với chúng con, sẽ cùng với chúng con lướt dặm qua những chông gai, qua những khó khăn thử thách hiểm nghèo. Nếu con nhớ tới Thượng Đế luôn luôn thì Ngài sẽ cùng sinh hoạt với con, luôn luôn ở bất cứ đâu và bất cứ giây phút nào. Ngoài ra nhớ tập ăn chay trường đi con! Con nào chưa ăn được thì gấp rút lo ăn đi ! Con nào ăn rồi rán giữ hạnh trường chay. Điều này cần thiết lắm CHA mới nhắn nhủ nghe con. Cơ chết chóc khảo đảo trần gian, khối trược sẽ sát phạt rất dữ, con nào còn rước trược điển của loài thú vô bản thể rồi có lúc sẽ bị khảo đảo nhiều lắm nghe con!

Màn nầy trược khí ngất trời, chúng con vốn dĩ đã phải ít

nhiều bị nhiễm trược khí, thì con ơi, chẳng những không tống bớt trược khí ra thôi, con còn rước thêm trược điển vào làm gì nữa con! Đấy có phải chăng các con tự khảo mình, tự đem cái khổ thêm cho mình, và tự làm mình nặng nề thêm đó thôi! Nhiều con trong phái Vô Vi thường ỷ lại vào Pháp Luân có thể tống bớt trược. Việc nầy cũng có, nhưng rồi CHA cho biết, hành Pháp Luân màn nầy không hữu hiệu bao nhiêu, vì trược khí quá dầy, âm khí quá nhiều, mỗi lần con hành Pháp Luân Thường Chuyển hít vào không được bao nhiêu dương đâu, âm nhiều lắm con! Âm khí, trược khí nhiều, con đem cái thanh vô được rất ít, cho nên màn nầy CHA khuyên các con nên vận Pháp Luân càng nhiều càng tốt là để được dương nhiều chừng nào hay chừng nấy để mà nhờ trong cơn khổ nạn nầy đó con. Phần đông dạo nầy các con hành công phu thấy nặng nề hơn trước nhiều lắm. Các con thiền màn nầy khó hơn trước, CHA biết, thấy nặng, thấy động nhiều. **Cho nên phần công phu các con phải cố gắng mười lần hơn trước. Rán siêng năng vận pháp luân thường chuyển cho nhiều để tống bớt trược.**

Đó, con phải vận dụng đủ mọi phương tiện, mọi cách thức để giải bớt trược hầu giải được bớt khổ, thì con ơi, giải trược ra không hết, có đâu con còn rước thêm trược vào bằng cách **đem điển các loài thú vật vô bản thể làm gì nữa! Trược thêm nhiều thì nạn khổ thêm nhiều. Đem trược vô, đây rồi có lúc chúng khảo con đó thôi.** Nay mai các con sẽ thấy tràn lan những cảnh bị xâm nhập. Nếu các con không biết giữ mình, để mình tán loạn, mất điển, hoặc trược nhiều thì sẽ có nhiều đứa trong chính các con bị xâm nhập! Thật vậy, nếu các con để mình trược nhiều, con sẽ rất dễ bị phần điển của các vong linh hoặc những phần hồn thú xâm nhập khảo đảo.

Màn nầy nếu con nào thiếu tu, thiếu phước, có nghiệp với chúng nó, nặng nợ với chúng nó, luật Trời sẽ cho chúng nó tự do lộng hành, khảo đảo các con theo nhân quả. Những phần xâm nhập nầy sẽ sát phạt, quấy phá, khảo đảo các con theo nhân quả, hành các con bệnh hoạn tinh thần lẫn xác thể,

có khi đem đến các con những cơn xui xẻo khổ nạn không chừng. Vì lúc đó điển con trược nhiều hơn hoặc rằng con có thể bị những phần trược điển ở cõi vô hình tá vào xúi dục các con hành động theo ý của chúng nó. Vì phần Hồn con trược, điển con suy yếu, nên sẽ là mục tiêu mời gọi những phần trược nầy xâm chiếm. Nó sẽ phá điển, lấn áp điển chúng con lấn áp phần Hồn chúng con để nó có thể tá vào hành động theo ý muốn của chúng nó và sát phạt trần gian. CHA cho biết như vậy! Vì màn nầy chúng nó rất cần phần hữu vi để khối trược vô vi làm việc. Cho nên con nào trược nhiều, nặng nề nhiều, hợp điển với chúng nó, cũng trược như chúng nó, chúng nó sẽ tá vào để sử dụng các con. Cho nên rồi đây các con sẽ thấy đủ mọi hiện tượng hỗn loạn đảo điên, đủ thứ những cảnh như vậy, rồi điên lên thiếu gì con! Bị tà xâm, bị bịnh hoạn, bị đủ thứ nạn khổ. Con nào trược nhiều, thiếu tu, thiếu phước bị nó chiếm làm việc, ắt có khi sẽ chịu nghiệp lực kéo đi luôn. Khối trược sẽ kéo nó đi cùng với chúng và có khi văng luôn trong màn nầy.

Cho nên gấp rút ăn chay trường đi con, cần lắm con ơi! CHA khuyên vì cần kíp. Các con rồi đây sẽ bị khổ nạn chết chóc dữ lắm. Màn này chỉ còn trốn trong phước đức. Giải bớt được nghiệp sát càng nhiều càng hay. Trước nay mình vay đã quá nhiều. Giờ đây giải nó bớt đi con. Ăn chay trường con ơi! Con nào khó ăn, rán chút đi con! CHA biết ăn chưa quen, CHA cảm thông những cái khó khăn của chúng con. Nhưng đây không phải là lúc chê ngon dở, không còn là lúc chúng con quá chú trọng phần thích khẩu nữa rồi! Đây là lúc ăn để sống, sống cho qua ngày đoạn tháng. Con nên tập cơ thể quen với thảo mộc, quen với thức ăn đạm bạc đơn giản. Đó là một cách tránh cho con bớt khổ. Mình đã tập cái xác thể nầy quen với quá nhiều nhu cầu, quen với sự đòi hỏi của nó thì rồi có lúc con sẽ phải khổ vì chuyện nầy. Có lúc nó sẽ trở thành sự khảo đảo các con khi nó không còn điều kiện để vừa ý nữa. Cho nên tốt hơn con tập cho nó quen dần theo ý muốn của mình, theo ý chí của linh hồn mình. Đó có nghĩa là các con tự giải cho mình bớt khổ trong màn nầy đó thôi. Và

rồi, còn điều tối quan trọng mà CHA muốn nhấn mạnh ở đây, trước giờ CHA lên đường mà lúc nãy CHA có nói qua và giờ CHA lập lại, là bằng mọi giá các con phải rán giữ sự ổn định nội tâm, rán giữ điển, đừng để mình hoang mang giao động. Vì, cảnh khổ ắt phải có, các con đã có ý niệm về việc này rồi thì cứ bình tĩnh để tiến bước qua những truông khổ nạn với bộ áo giáp. Áo giáp gì ? Áo giáp phước đức của chúng con đó! CHA cho rõ, chỉ có cái áo nầy là hữu hiệu mà thôi. Không có cái áo giáp nào che chở được cho con bằng cái áo giáp phước đức trong lúc nầy! Nếu con có được cái áo giáp nầy thì dầu bất cứ ở đâu, dầu trong tên bay đạn lạc, dầu trong hiểm nguy khổ nạn cũng có thể qua được đó thôi. Vì màn nầy tiền không cứu được con, vàng không cứu được con, cửa nhà còn hại con nữa. Nhà cao cửa rộng, giờ đây khiến con phải nơm nớp lo bị mất. Vàng nhiều thì sợ bị lấy đi. Của cải thì sợ bị tịch thu. Con thấy chưa! Những thứ nầy nó khảo đảo các con đó thôi!

Cho nên con ơi, con thấy rõ rồi, không có gì cứu được con người bằng phước đức. **Chỉ có khoác cho mình một cái áo phước đức và trốn trong phước đức là hữu hiệu mà thôi.** Chớ không phải nghe nói khổ nạn rồi đi vô trong hang mà trốn. Cũng không phải, nghe nói hiểm nghèo rồi kiếm ghe tàu mà đi. Vì hiểm họa nó ở bất cứ đâu, khổ nạn ở bất cứ chỗ nào. Nếu các con bị khảo đảo và khổ nạn bởi nghiệp lực của mình thì các con ở đâu cũng vậy thôi! Cho nên chỉ trốn trong cái áo giáp phước đức thôi con. Con ơi, màn nầy không tu là một thiệt thòi rất lớn, phải tu con! Rán giữ sự ổn định, đừng vọng ra nhiều ngoại cảnh. Màn này khối trược sẽ tung đủ thứ chuyện để gây cho các con giao động. CHA cho rõ, cái gì làm cho ổn định là làm việc cho khối thanh, cái gì làm cho hoang mang giao động là phần việc của khối trược.

Cho nên màn nầy con rán giữ mình ổn định và giúp người ổn định. Ai hoang mang giao động, tán loạn nhiều thì mình nên nâng đỡ tinh thần bằng một vài lời khuyên nhủ, khuyến khích và giúp người khác được yên hơn. Ai giúp cho kẻ khác được ổn định là làm việc cho khối thanh. Ai làm người hoang

mang giao động để thoái bộ tâm linh là làm việc của khối trược. **Làm việc cho khối thanh là công quả, làm việc cho khối trược thành nghiệp quả.** Các con nên chọn công quả mà làm, đừng gieo nghiệp quả để gánh. CHA khuyên nhủ các con chỗ nầy, rán nhớ đừng gieo rắc hoang mang giao động. Nên giữ nội tâm mình ổn định và đồng thời phổ hóa sự ổn định nầy ra chung quanh mình để những người xung quanh được ổn định. Đó mới là tu! Người tu phải thực hiện được chỗ nầy. Tránh gieo rắc những gì động loạn vô ích. Gần đây có những luồng dư luận gây hoang mang trong quần chúng, nói về CHA, phê phán Kim Thân CHA. Những dư luận nầy gây giao động trong cơ đạo. CHA khuyên nhủ các con, nên nhớ giữ sự ổn định. Nếu ý niệm về CHA hoặc những câu nói, hành vi của CHA mà giúp các con ổn định, giúp cho con mở trí, giúp cho con hướng thượng thì các con nên giữ đó để tiến hóa, mượn đó làm phương tiện giúp mình tiến bước trên đường tu học. Còn cái gì khiến cho con nghe mà hoang mang, thôi thì các con cứ gạt nó sang một bên. Mình không biết chuyện nầy có hay không, nghe nói CHA thế nọ thế kia, hay không chơn chánh, hay cái gì đó mà khiến mình giao động hoang mang, các con cứ gạt nó sang một bên cho CHA đi, cứ gạt CHA sang một bên để các con ổn định. Vì CHA cho rõ, đối với CHA, **sự ổn định của các con mới là điều tối hậu và khẩn thiết trong lúc nầy.**

Nếu vì CHA mà hoang mang thì hãy gạt CHA sang một bên để giữ cho mình được ổn định, lo tu chơn chánh và giúp kẻ khác ổn định. CHA cho rõ, CHA không cần gì uy danh CHA, CHA cần sự ổn định của chúng con. Vì hôm nay chưa biết CHA, ngày mai sẽ biết CHA. Chuyện đó là chuyện dĩ nhiên. Thấy tối đây, mai sẽ sáng. Thấy nhục đây, mai sẽ vinh. Các con ơi, các con chưa đủ trình độ để hiểu được Thượng Đế và phê phán Thượng Đế đâu con, cho nên CHA khuyên các con đừng hoang mang giao động làm gì. **Màn nầy đừng phê phán ai,** ngay cả giữa chúng con với nhau, giữa con người với con người, CHA không nói giữa chúng con với CHA mà CHA nói thí dụ giữa con người với con người.

Giữa một người với một người thì sự sái quấy của người khác mình không nên phê phán làm gì, mình nên quay lại mình, **lo phê phán mình trước đã**. Lo cái đống rác của mình, lo thấy cái áo của mình để rồi quét sạch nó, để mình được tiến bộ. Mình chỉ thấy cái đống rác của người mà không thấy cái đống rác của mình, mình sẽ thoái bộ. **Người thực tâm tu phải biết quay vào kiểm soát mình, tống rác rưới của mình để mình được sạch thêm. Đống rác người ta mình thấy, đống rác của mình thì mình quên đi, cá nhân này không thể nào tiến bộ được con!** Ai làm sái quấy có luật Trời, luật Trời biết lo cho nó hơn con, thấy nó và thẩm xét nó rõ hơn con. Thượng Đế thấy nó và biết nó hơn con. Cho nên các con khỏi lo và rồi thì dù CHA đây có sái quấy thế nào cũng có luật Trời đó thôi! Các con lo gì chỗ này, có luật Trời hành xử và tác động luôn luôn. Vậy các con lo gì!

Cho nên nếu con hoang mang, không biết những gì mình nghe nói về CHA có đúng hay không, hoặc mình nghe nói rồi đâm ra buồn ý, thất vọng, nản chí, thì CHA khuyên con nên gạt cái nầy sang một bên đi con. Nhiều con nghe rồi đang tu bỏ tu, đang ăn chay bỏ đi ăn mặn. Nhiều con quyết định ở đây tu rồi bây giờ nghe CHA thế nọ thế kia đâm nản, quyết định vượt biên cho rồi.

Con ơi! Nên nhớ rằng, con tu con nhờ, con tu để con trở về, con tu cho con. Con nào trở về CHA cũng sung sướng lắm, nhưng rồi con phải thức giác để nghĩ rằng con tu cho phần Hồn con. Cho nên con phải rán lo cho con, vì CHA rồi bỏ tu hay sao! Chưa biết sự việc thế nào, chưa biết chơn giả ra sao, rồi nghe, rồi phán đoán nọ kia, rồi giao động nản chí hoang mang, CHA khuyên các con giữ sự ổn định cho CHA đi. Việc đó cần thiết cứu các con trong màn nầy. CHA nói thật, **CHA chưa cần con nào tin CHA, CHA chưa cần con nào biết CHA.** Con nào biết đây là CHA, tin đây là CHA thì phước cho nó, mừng cho linh hồn nó, vì nó được hưởng hơn bao đứa khác. Nhưng rồi nó chưa biết đây là CHA, chưa đặt niềm tin đây là CHA, CHA cũng chưa cần nó tin! CHA chưa cần ai tin CHA: Nếu cần các con tin, CHA đã mở cửa tiếp

khách rồi. Nhưng con thấy CHA đóng cửa không tiếp khách. CHA cũng chưa hề kêu con nào tới đây để tin CHA! **"Nầy con, con tưởng đến CHA ắt có CHA rồi, không nhất thiết đến đây mới có CHA, vì CHA ở khắp nơi không phải chỉ ở đây mới có CHA!"** CHA vẫn nói điều nầy. Và CHA cũng thường nói: Con ơi! CHA chưa cần con tin CHA. Tin mà không tu chưa bằng không tin mà tu. CHA nói câu nầy thường lắm và hôm nay lặp lại. Vì không tin mà chịu thì cuối đường kia con sẽ thấy CHA và lúc đó tự nhiên con biết CHA thôi. Tin mà không tu tức là con không chịu đi, mà không đi thì làm sao tới, không đi làm sạo có lúc thấy CHA thật sự, thì cái tin nầy chỉ là một thứ mê tín mà thôi. **CHA không khuyên các con mê tín, CHA muốn các con chánh tín vì chánh tín mới về đến Chơn Lý con!** Mê tín không thể nào về được tới đó. Các con phải chánh tín, rằng tin nơi Thượng Đế, tin nơi Chơn Lý hằng hữu, nhưng rồi trong chánh tín, CHA không khuyên con nào tin CHA, CHA cũng không mở cửa đón con nào đảnh lễ CHA. CHA không hề kêu con nào tới với CHA để CHA tiếp khách đảnh lễ CHA. CHA không hề kêu con nào tới với CHA để CHA tiếp khách. Các con vẫn nghe CHA bế cửa không tiếp khách, CHA cũng không kêu: "Ở con tới đây để tin CHA". Để rồi có cái phong trào bên ngoài bây giờ kêu gọi đừng ai tin CHA! CHA đâu có kêu ai tin CHA hãy đến với CHA, CHA kêu ở nhà lo tu cho CHA đi, giữ sự ổn định nội tâm. Cái nầy chơn chánh và cần thiết để cứu độ chúng con đó thôi. Còn phần CHA thì thế nào rồi thời gian sẽ chứng minh sự kiện. Thời gian sẽ chứng minh và lịch sử sẽ phê phán đó thôi. Dòng lịch sử lúc trầm, lúc thăng, lúc vinh, lúc nhục. Nhưng rồi những sự kiện của lịch sử sẽ thể hiện để chứng minh theo dòng thời gian biến hiện cho sự thật mà thôi. Cái gì không phải là sự thật thì nó sẽ bị đào thải! Cái gì không chơn chánh rồi sẽ bị đào thải bởi luật Trời. Cho nên các con nhớ chỗ nầy rồi yên ổn lo tu đừng hoang mang vọng động. Sự thật bao giờ cũng là sự thật. Không có gì khỏa lấp được sự thật! Sự thật có bị che đi vì sự ngu muội của thế gian, nhưng rồi cuối cùng có lúc nó phải lộ diện mà thôi. Vầng trăng có lúc mây che án, nhưng phải có lúc gió thổi mây

tan, bóng nguyệt vẫn làu làu tỏa sáng chiếu diệu cho thế gian đó thôi. Con nhớ chỗ nầy đi! Hiện giờ CHA chưa cần con nào biết đây là Thượng Đế, nếu nó biết đây là Thượng Đế thì phúc cho nó! CHA nói thẳng nếu con biết là Thượng Đế đang ngồi nói chuyện với chúng con thì tâm thức chúng con sẵn sàng mở ra hơn, trụ tâm hơn để đón nhận, và nhờ vậy mà các con được tiếp điển nhiều hơn, được hưởng ân điển hơn những con nào có tâm cố chấp, CHA cho rõ những con nào có tâm cố chấp nghi ngờ tị hiềm sẽ hưởng điển ít hơn vì nó đã tự đóng lại với ân điển ban cho nó. Sự kiện đó thực sự diễn ra như vậy. Tuy nhiên, nếu con nào nghi ngờ thì nó có quyền nghi, vì đây là quyền của nó và trình độ của nó.

Nhưng rồi con nên nhớ, không tin, không biết phải hay không, mình cũng không nên xúc phạm. Vì CHA cho biết, xúc phạm khinh thường cũng là một hành động sái quấy của người tu, cũng là một biểu hiện thiếu đức từ bi là hạnh cần thiết căn bản tiến lên của người tu. Người tu không lấn áp ai, không xúc phạm tới ai, không khinh thường ai, hạnh bác ái của người tu đó con. Giữa con người với con người nếu là người biết tu, vì đức bác ái mình sẽ không xúc phạm ai, không khinh thường ai. Chớ rồi, huống chi đây là một vị mà mình không biết thế nào. CHA khuyên các con, không cần phải tin CHA nhưng rồi hãy nghe CHA nói và nhận xét, nếu thấy là lời chơn chánh, nếu xét là phải lý, nếu làm cho nội tâm con được cởi mở thăng hoa, nghe mà được mở trí, tư tưởng được hướng thượng ổn định hơn, thì các con hãy ghi nhận để làm phương tiện tiến bộ cho linh hồn. Nếu thấy rằng không phải là chơn chánh, không hợp lý, thì các con cứ gạt một bên, không cần phải giữ trong trí để hoang mang vô ích. Vậy thôi con! Nếu không tin đây là luồng điển quang của Thượng Đế thì chỉ cần nghĩ rằng đây là một con người, và con người nầy nếu giúp cho mình một vài câu để mở thêm trí thì là thầy của mình trong lúc đó, thầy của mình trong câu nói đó. Và rồi con giữ chút lễ độ đối với vị đó đủ rồi.

CHA nói thật, việc các con giao động, hoang mang, nghi ngờ vì nghe những nguồn dư luận để rồi nản chí ngã lòng.

Tinh thần rã rời, rồi thoái bộ, bỏ đạo hạnh, bỏ tu. Việc nầy thật tình làm CHA đau khổ biết bao nhiêu! CHA không khổ vì uy danh CHA sứt mẻ, vì Chơn Lý lúc nào cũng là Chơn Lý, làu làu tỏa sáng. Hôm nay không biết CHA thì ngày mai cũng sẽ biết mà thôi. Nhưng có điều con cái CHA vì những thứ nầy mà thoái bộ, động loạn, thiền không được, điển bị trược đi, nặng nề hơn, trược nhiều hơn, vì vậy nên phải chịu khảo đảo vì khổ nạn nhiều hơn. Việc nầy khiến CHA đau lòng quá đi! Đang tu rồi bỏ tu. Con ơi con! **Con phải tu để con nhờ chớ con! Linh hồn con cần phải tiến bộ luôn luôn,** con nhớ điều thiết yếu đó dùm CHA đi. Đó là mục tiêu tối hậu mà con không được quên hay thờ ơ với nó! Các con có thể không cần tin CHA, không sao, nhưng các con không tu thì bao giờ mới về tới nơi con! Việc nầy khiến CHA đau xót, khóc nhiều cho những con bị thoái bộ rớt rơi! CHA khuyên các con, thôi thì cũng đừng phán đoán CHA. Bây giờ con nên quay vào trong, lo quét sạch cái rác rưởi của mình.

Cứ nghĩ rằng vị đó sái đã có luật Trời phân xử. Vị đó sẽ có trách nhiệm để trả lời trước luật Trời và gánh chịu quả báo của mình. Mình lo cái định luật tác động linh hồn mình đây. Mình phải đi, mình phải tiến, mình phải được ổn định trong lúc nầy bằng mọi giá. Màn nầy mà để hoang mang, để trược nhiều thì chắc phải rước nạn tới, khổ tới khảo đảo chúng con. Rồi con của CHA bị rơi rớt, rớt rơi mà thôi...! Con ơi, đây là cơ khảo thí, là cơ sát phạt, con nào không giữ mình sẽ bị rơi rớt trên đường hành hương đó thôi. Thôi thì nếu chưa nghĩ rằng đây là CHA thì cũng tưởng CHA trên kia. Hãy nhớ Thượng Đế trên kia, nếu chưa thấy được CHA ngồi đây với chúng con, vì thực tình chỉ những đứa có huệ nhãn, có trình độ thì mới thấy CHA ngồi đây, thì phải biết đây là CHA.

Nhưng rồi vì chúng con ngu muội, nhìn thấy CHA thì cũng chỉ thấy cái phần hữu vi hữu thể của CHA và nghe CHA nói thôi. Thôi thì con cứ nhớ Thượng Đế trên kia để lo tu mà về. Vả như con không tưởng Thượng Đế thì cũng nghĩ lo thương linh hồn mình đi, đừng để nó bị nặng nề trọng trược. Các con

đã giam nhốt nó nhiều rồi, giam nó vào ngục tù bản thể của chúng con bao nhiêu kiếp rồi. Phải giải phóng nó đi, phải mở cho nó ra, tháo bỏ xích xiềng, giải bớt trọng trược, cho nó thăng hoa để nó đi về chớ con! Đem nó lên đi con. Nên thương xót nó một chút bằng cách lo tu chớ con đừng để linh hồn con quá khổ con ơi!

Thôi thì hôm nay CHA có vài lời khuyên nhủ các con hãy rán lo tu, giữ sự ổn định, rán tạo cái áo giáp phước đức để mặc nhờ cái thân, hầu có thể vượt qua những chặng chông gai trên con đường trở về quê xưa chốn cũ. **Thử thách ắt phải có, vì có thử thách mới có trui rèn. Có trui rèn phần hồn mới tiến bộ.** Các con nhớ chỗ đó để rồi phấn đấu vươn lên tiếp tục dấn bước trong niềm tin và hy vọng. Và nếu có ai hoang mang trong huynh đệ, các con nên khuyên những gì CHA nói, cố nâng đỡ tinh thần và giúp đỡ người ta ổn định trong lúc nầy, đây là công việc cứu khổ của khối thanh và là công quả đó. Thôi thì cũng tạm đủ cho những giây phút ngắn ngủi của buổi chia tay. Các con rán ghi lòng tạc dạ.

CHA ban ơn cho tất cả các con.

HUẤN TỪ CỦA
ĐỨC KIM THÂN
NHÂN LỄ TIỄN CHÂN ĐỨC NGÀI ĐI QUI ẨN DO TÂN DÂN ĐÀN TỔ CHỨC

Hôm nay các con tổ chức buổi lễ tiễn chân CHA rời Tân Dân đi qui ẩn. Trước khi CHA ra đi, CHA có đôi lời tạm biệt với Tân Dân Đàn và tất cả các con, vì đã đến lúc bóng tối phải tràn lan, chuyển động, hoành hành và ánh sáng phải che đi, ẩn dạng. Cơ Qui Ẩn nầy, CHA quyết định từ lâu, nhưng rồi vì thương chúng con quá khổ, CHA cũng còn cố gắng có đây để nâng niu dìu dắt. Dù rằng ẩn dạng, nhưng cũng hé chút cửa để ban ân cho những con nào thành tâm, thiện ý, tưởng nhớ đến Thượng Đế, tưởng nhớ đến Trời, khao khát và biết đây là Trời, để đến mà nghe một vài lời giảng dạy hầu nương theo đó mà tiến hóa. Nhưng rồi đã đến lúc CHA phải quyết định ra đi ẩn dạng.

Nhớ lại cách đây mấy ngoạt CHA quyết định giáng ngự đến Tân Dân Đàn. Giáng ngự đến đây để làm gì ? Tâm CHA, ý CHA cũng muốn trợ lực thêm cho Tân Dân Đàn làm việc. CHA muốn hỗ trợ thêm phần sinh khí để cổ võ, để phấn khởi cho Tân Dân Đàn lo Cơ Qui Nhứt. Vì Tân Dân Đàn lãnh sứ mạng lo Cơ Qui Nhứt, lo cái cơ trọng đại của CHA, nên CHA cũng thấy chỗ khó nhọc, chỗ nhọc nhằn, chỗ quá trọng đại của đại sự của CHA. Vì vậy CHA thấy cần thêm chút sinh lực, giúp thêm chút phấn khởi cho Tân Dân có cơ hội làm việc tốt đẹp hơn. CHA hỗ trợ thêm cho Tân Dân phần tinh thần, phần uy tín để Tân Dân lo cơ của CHA, lo Cơ Qui Nhứt, vì Cơ Qui Nhứt là coi như đại cuộc của Đất Trời, đại cuộc của Thượng Đế. Phải qui nhứt mới trở về được con! Các con muốn phản bổn qui nguyên thì phải thực hiện cho

được Cơ Qui Nhứt! **Muốn trở về nguồn cội thì phải qui nhứt mới trở về.** Vì "QUI" là về. Nếu không qui không thể về được các con! Cho nên các con, lòng dạ chia năm xẻ bảy, từ đời tới đạo. Cơ đạo ngửa nghiêng hỗn loạn, vì sao? Vì đố kỵ, tị hiềm, chấp ta ngã mạn. Các tôn giáo chia năm xẻ bảy, các chi phái thì cống cao ngã mạn, người thua ta được, ta hơn người kém, mãi còn chấp nê không thực tâm hòa đồng, không chịu thực thi hoà ái, rồi chia rẽ khắp nơi, đố kỵ, tị hiềm, cho nên ngày nay khối trược mới có cơ hội hoành hành! Trong đạo mà còn vậy thì trách chi ngoài đời. Cũng chính vì vậy mà cơ đạo ngửa nghiêng. Mà đạo ngửa nghiêng thì đời phải hỗn loạn. Thế nên phải thực thi cho được Cơ Qui Nhứt của CHA, tức là Tam Giáo phải qui nguyên, ngũ chi hiệp nhứt. Tam giáo qui nguyên, ngũ chi hiệp nhứt là gì? Là Nho, Thích, Lão phải qui về một mối. Đạo Nho, Đạo Thích, Đạo Lão phải qui về một mối. Ngũ chi hiệp nhứt là Nhơn Đạo, Thần Đạo, Thánh Đạo, Thiên Đạo, Phật Đạo cũng phải qui về một gốc mà thôi. **Tất cả tôn giáo ở thế gian, mọi hình thức, mọi tôn giáo đều không ra ngoài những chi phái nầy.** Nay đã tới ngày lo mà qui nhứt, gom về Nguồn Cội, gom về một Chơn Lý để phản bổn qui nguyên mà thôi!

Cho nên các con phải hiểu đây là Đại Cuộc quan trọng của Càn Khôn và cũng là Đại Cuộc tối quan trọng của linh hồn các con đó. Nếu các con không biết đại cuộc này, nếu các con không chăm lo chỗ nầy, thì CHA e rằng các con không trở về được đâu, vì tấm lòng còn chấp ta ngã mạn, đố kỵ, tị hiềm, ích kỷ, ganh tị, nhỏ mọn, thì rồi các con đầy dẫy tật xấu, đầy dẫy nặng trược, làm sao các con đi lên cao được, các con. **Phải thực hiện cho được sự hòa ái yêu thương, xóa bỏ tị hiềm, xóa bỏ chia rẽ, đi tới chỗ huynh đệ đại đồng,** thì các con mới có cơ hội trở về, mới có cơ hội vào Long Hoa! Tuyển lựa sĩ tử thì cũng tuyển lựa tiêu chuẩn này. Sĩ tử nào có tinh thần hòa ái, không vị kỷ, ái tha, ái chúng tâm hồn hướng thượng, thực thi lý tưởng huynh đệ đại đồng, không phân biệt tôn giáo, biên giới, quốc gia, đất nước thì rồi các con mới có cơ hội để đi vào Long Hoa Đại Hội. Vì Long

Hoa Đại Hội khai mở chọn những sĩ tử vào Thượng Ngươn Thánh Đức.

Thượng Ngươn Thánh Đức dành cho những con nào? Dành cho những con biết thực thi tình huynh đệ đại đồng, vì xã hội Thượng Ngươn Thánh Đức là xã hội của tình thương, xã hội đại đồng! Xã hội đại đồng thì phải được xây dựng bằng tình huynh đệ đại đồng, bằng yêu thương thôi con!

Con nào tị hiềm, chia rẽ, ích kỷ, nhỏ nhen, chấp ta ngã mạn thì rồi phải lọt khỏi sổ, phải bị xóa tên, không được vào Thượng Ngươn Thánh Đức. Cho nên CHA cho biết rõ **Cơ qui nhứt cũng là cơ quan trọng và tối hậu cho phần hồn.** Các con phải lo để thực hiện cho kỳ được!

Tân Dân Đàn có sứ mạng lãnh Cơ Qui Nhứt, thì phải rán lo, phải rán mà chăm sóc ngày đêm, thực thi cho kỳ được, đem tất cả tinh thần, tất cả thành tâm, thiện ý, để phục vụ, để lo cho trọn cơ mà Thầy Mẹ đã giao cho chúng con. Các con phải rán nhớ, phải lo dẹp bỏ mọi tị hiềm, chia rẽ, dẹp bỏ mọi tinh thần nhỏ nhen và học hùng tâm, dũng chí hơn nữa, các con! CHA thấy các con Tân Dân cũng nghĩ và cũng có thiện chí lo Cơ Qui Nhứt, nhưng xét kỹ, thì còn thiếu hùng tâm dũng chí! Còn sót chỗ này con! Các con phải rán hơn nữa, hùng tâm hơn nữa, thực thi cho kỳ được, tròn sứ mạng mà Thầy Mẹ giao cho, dẫu phải nát thân cũng phải cam lòng! Các con phải lập tâm như vậy, hạnh nguyện như vậy thì rồi mới tiến hóa được con.

Lo cho cơ của Thầy Mẹ cũng là lo cho cơ trọng đại của linh hồn mình, cũng để lo cho linh hồn tiến hóa. Thầy Mẹ giao bài cho chúng con để chấm điểm đó thôi! Thì rán làm để kiếm điểm con! Kiếm điểm để được vào Thượng Ngươn Thánh Đức, kiếm điểm để trở về phản bổn qui nguyên! Các con cũng phải cần công việc luôn! Người cần việc mà việc cũng cần người. Cho nên việc cần người, người phải hiểu rằng cần việc. Cần có việc mình mới có cơ hội tiến hóa, để lập công bồi đức, để thực thi công quả, để trả nợ thế gian và

rồi có cơ hội trở về, phản bổn qui nguyên. Cho nên các con rán nhớ, rán lo cho tròn. CHA đến đây để vun bồi thêm cho giống tốt. Hạt giống qui nhứt đã có đó, nhưng rồi chẳng có người bón phân con ơi! Nhơn sự thì thiếu, thiện chí thì còn quá thiếu con! Người lo chăm sóc còn thiếu. Ít người nghĩ tới việc vun phân tưới nước để cho hạt giống qui nhứt đâm chồi nẩy lộc, sinh hoa kết trái. Cho nên các con ơi! Hãy rán nhớ vun phân tưới nước, chăm bón nó đi! CHA đến đây cũng để vun bón thêm chút phân bón cho hạt giống qui nhứt. Nó đã bị lãng quên. Nó muốn cằn cỗi vì sự thiếu thành tâm của chúng con đó thôi! CHA đến đây vun chút phân tốt, tưới thêm chút nước để cho hạt giống nầy có thêm chút sinh lực nẩy mầm. CHA cũng với ý này để giá ngự đến đây.

Ngày giờ thì chưa phải lúc để hành động thật sự, chưa phải lúc cơ đạo hoát khai một cách rộng rãi, nhưng rồi CHA cũng muốn vun thêm chút nước, bón thêm chút phân để chờ tiết mùa con. Khi tiết mùa đã thuận tiện, thì rồi với hạt giống, sẵn chút sinh lực, cũng còn mầm tốt đây, khi tiết mùa thuận tiện, nó sẽ đâm chồi nẩy lộc đơm bông kết trái, sinh hoa kết quả, để cho con cái của Thầy Mẹ, để cho chim chóc muôn phương qui tụ trở về núp dưới bóng mát của cội qui nhứt đó con! Các con rán nhớ lo cho CHA, và tất cả các con ở đây, không phải riêng Tân Dân, mà các chi các phái, mọi tôn giáo, CHA kêu gọi các con phải lo Cơ Qui Nhứt, vì trong tinh thần còn tị hiềm chia rẽ tôn giáo, chia rẽ chi phái, thì nội cái chia rẽ nầy nó cũng đủ làm trì trệ sự tiến bộ của linh hồn con, và rồi ngăn trở các con, trở về qui nguyên hườn bổn đó thôi. Cho nên các con nào thực hiện được tình huynh đệ đại đồng, hỗ trợ thêm cho mầm mống qui nhứt được sinh hoa kết quả, thì các con này đương nhiên sẽ được trở về theo cái nhơn quả phước đức của nó.

CHA cho các con rõ, tất cả các con ở đây, CHA nhắn nhủ cái nầy, **nhớ xóa bỏ tị hiềm, chấp ta ngã mạn, tôn giáo mình cao, tôn giáo người thấp, đạo mình cao, chi phái mình hay hơn chi phái người. Con nên nhớ muốn phản bổn hườn nguyên thì phải hòa! Muốn trở về vô vi thì phải nhớ tinh**

thần Vô Vi, là tinh thần hòa ái. Tới lớn hòa lớn, tới nhỏ hòa nhỏ, tới đâu hòa đó, là tinh thần Vô Vi. CHA cho các con rõ. Vậy các con phải nhớ thực thi cho kỳ được, xóa bỏ mọi tị hiềm, vì khối trược rất sợ hãi Cơ Qui Nhứt. Nó phải phá cho kỳ được Cơ Qui Nhứt. Nó không muốn ai đoàn kết lẫn nhau. Nó luôn luôn gieo tinh thần chia rẽ tị hiềm. Cho nên con nào trong các con mà tinh thần còn cống cao ngã mạn, còn ích kỷ, ganh tị, nhỏ nhen, thì rồi khối trược vô hình sẽ tá vào để phá Cơ Qui Nhứt, thực hiện cái chương trình phá hoại sự đoàn kết, phá hoại sự xây dựng tinh thần đại đồng, phá hoại cái tinh thần thực thi xã hội đại đồng, tình huynh đệ đại đồng đó thôi. Cho nên các con nhớ cho kỹ. Sau khi CHA đi là đến lúc ma quỉ sẽ lộng hành dữ lắm con. Rồi đây nó sẽ mượn hữu vi để thực hiện cái ý nguyện của nó. Nó sẽ xen vào để lũng đoạn các con, lũng đoạn nhân tâm, lũng đoạn tinh thần các con, để làm cho các con nản chí, buồn phiền, giận hờn, sân si, đố kỵ, chia rẽ, chấp ta ngã mạn, để rồi các con rã rời, để rồi các con không muốn nhìn nhau, để rồi các con chẳng còn muốn thương yêu nhau, để quên đi cái lý tưởng đại đồng, để quên đi cái lý tưởng trở về Nguồn Cội. Các con phải nhớ giữ gìn, phải thận trọng và các con Tân Dân ở đây cũng vậy, phải hùng tâm dũng chí! Nếu các con hèn yếu, nếu các con quá sợ sệt, thì rồi đó cũng là dịp để cho khối trược len vô để phá hoại đó thôi. CHA mong sao các con phải dũng hơn nữa, hùng tâm hơn nữa, để dấn bước, chớ rồi muốn tới mà thiếu hùng tâm muốn đi đến nơi mà thiếu dũng chí thì các con phải rớt rơi trên đường đi đó thôi, phải bỏ cuộc trên con đường phản bổn qui nguyên mà thôi! Cho nên nhớ cho CHA! Phải hùng tâm hơn nữa! Tân Dân Đàn phải cố gắng hơn! Thiện chí cũng có nhưng thiếu hùng tâm nghe con. CHA nhắc chỗ này, các con rán nhớ! Sẵn đây CHA cũng nhắc nhở đến các con mặt thiêng liêng, những đứa đã lãnh lịnh CHA để hỗ trợ cho Tân Dân Đàn. Các vị thiêng liêng này có bổn phận giúp CHA, lo cho cơ qui thống. Các con rán giúp CHA và chịu cực hơn nữa.

Công việc CHA giao thật nặng nề, trọng trách CHA giao

thật rằng quá lớn, nhưng các con cũng nên vì CHA, thương xót chúng sanh hơn nữa, chịu cực hơn nữa, hy sinh hơn nữa, cam khổ hơn nữa! Hãy nhìn gương Thượng Đế hãy nhìn gương của CHA đây, rằng con thấy: xuống thế chịu cực trăm cay ngàn đắng, chịu cực khổ với chúng sanh, chịu cực khổ, bị khảo đảo vì con cái ngu muội, con cái vì vô minh nên khảo đảo CHA của nó, CHA đây cũng phải gánh đủ thứ trọng trược, gánh mọi đắng cay dưới cõi hồng trần. Chịu cực, chịu khổ chịu nhọc đủ thứ! Cho nên các con thiêng liêng hãy nhìn gương này rồi rán lo cho CHA hơn nữa, dẫn dắt đàn em dại, dẫn dắt đám học trò ngu muội, còn quá yếu ớt, dẫn dắt nó đi, hỗ trợ cho nó tiến bộ và lo cho tròn phận sự!

Các đứa thiêng liêng có mặt ở đây, CHA cũng nhắn nhủ các con, rồi sẵn dành phần thưởng hậu hĩ chờ đợi các con vào ngày chung cuộc. CHA có ít lời, các con rán ghi nhớ!

Còn những ngày Kim Thân CHA ẩn ở đây, vui buồn chia xẻ, ngọt, bùi, đắng, cay CHA con cùng hưởng, thì rồi CHA cũng ghi lòng tạc dạ.

CHA ra đi, nhưng còn ở đây đó thôi. Phần hữu vi tách rời, nhưng phần vô vi thì vẫn bàng bạc ở đây với chúng con, và vẫn hằng ban ơn cũng như hỗ trợ cho chúng con làm việc. Nếu chúng con chịu làm việc, nếu chúng con thiện chí thành tâm, quyết chí lo cho Thầy Mẹ thì Thầy Mẹ vẫn ở đây! CHA vẫn ở đây để hỗ trợ bàng bạc trong chúng con, bàng bạc ở Tân Dân Đàn, qua thần lực vô vi để tiếp tay với chúng con. Giao cho các con gánh vác, nhưng Thầy Mẹ vẫn gánh với chúng con đó thôi! Giao cho các con gánh để có cơ hội lập công bồi đức, thực thi công quả để trở về, nhưng rồi Thầy Mẹ cũng cùng chung vai gánh vác với chúng con đó thôi. Vậy chúng con hãy nhớ chỗ nầy! Yên tâm mà dấn bước, dũng chí hơn, phấn khởi để lo đi, con! Phần hữu vi của CHA, Đức Kim Thân, Ngài rời Tân Dân Đàn, nhưng rồi CHA vẫn ở đây, Ngài vẫn ở đây bằng vô vi với chúng con. Cho nên các con cứ yên tâm thực thi cái tinh thần CHA dạy và tiếp tục chăm lo công việc như thường, con! CHA đã gieo cái sinh khí

rồi, CHA đã đem chút uy tín cho Tân Dân Đàn, hỗ trợ thêm chút điều kiện tốt đẹp cho Tân Dân Đàn dễ dàng làm việc, thì Tân Dân Đàn nên tận dụng cơ hội đó để tiếp tục hành sự!...

Thôi, trước khi CHA ra đi, CHA có đôi lời nhắn nhủ với các con. Các con rán tạc dạ ghi lòng .

Nầy các con:

Giấc cô miên vùi say chưa tỉnh
Trễ đò rời mau tỉnh bớ con
Lòng CHA quặn thắt héo hon
Lo con say ngủ chẳng còn nhớ quê
Con ơi phải kịp quay về
Mau lo tách khỏi bến mê kịp kỳ
Vượt qua Bỉ Ngạn con đi
Bên kia bờ Giác CHA thì chờ trông
Con ơi hãy cố nhủ lòng
Vườn xưa cảnh cũ, Mẹ mong, CHA chờ
Ngày đêm thương nhớ con thơ
Lo con về chẳng kịp giờ đó con
Con ơi nước chảy đá mòn
Lệ CHA tuôn chảy (sao) tim con chẳng sờn
Con ơi rán cố gắng hơn
Nhớ về Nguồn Cội chánh chơn vẹn gìn
Hồn con trau sửa cho minh
Siêng năng tu học đáp tình Mẹ CHA
Danh đề bảng hổ kỳ ba
Là con sưởi ấm lòng Già đó con.

NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ

HUẤN TỪ GỞI
CÁC BẠN TU Ở HẢI NGOẠI

CHA gởi đến các con ở hải ngoại niềm nhớ nhung thắm thiết của Đại Hồn CHA. Các con phái Vô Vi ở hải ngoại, phần đông đều là đại nguyên căn, lập hạnh nguyện xuống thế để tiến hóa, và kêu gọi huynh đệ trở về, nhưng mãi đến nay trải bao kiếp mê trần, các con vẫn chưa tròn hạnh nguyện. Vậy phải dốc chí, tu hành tinh tấn, ngày đêm nhớ về Nguồn Cội, lo tiến bước cho kịp chu kỳ tiến hóa của Thiên Địa.

Bằng mọi giá, lần này các con phải tranh thủ để trở về với Đại Hồn CHA. Cận ngày giờ rồi, con ơi! Đừng để bê trễ! Đây là khóa thi cuối, Nếu con nào để lỡ khóa này thì biết đến thuở nào CHA mới gặp lại con?

Các con ơi! Giờ đây, Đại Hồn CHA đang gánh khổ nhục dưới trần qua Đức Kim Thân để cứu rỗi thêm số nguyên căn nặng nghiệp. CHA cam chịu nhục nhằn cay đắng dưới cõi trần ai, chỉ mong sao các con chịu đi, chịu tiến về kịp ngày giờ, phục hồi nguyên vị.

CHA yêu nhớ các con luôn và sẽ có lúc chuyển các con về hội ngộ cùng CHA dưới cõi hồng trần khi thuận tiện.

HUẤN TỪ
ĐỨC KIM THÂN NGỌC ĐẾ
BAN
(vào dịp XUÂN KỶ MÙI)

Hôm nay CHA cho các con được phép đến đây đảnh lễ CHA nhân dịp đầu Xuân. Đây là một hồng ân hiếm có vì đang lúc CHA ẩn dạng, chưa phải lúc CHA làm việc, chưa phải giờ CHA hành động, nhưng vì yêu thương, các con đang quá khổ, cho nên CHA cũng hé cửa một chút để các con đến đây nghe một vài lời giảng dạy của CHA cùng hưởng được chút hồng ân thanh điển, mà phấn khởi thêm để vượt qua cơn thử thách.

Nầy các con, một mùa Xuân lại đến, một niên mới đang bắt đầu, vạn vật một lần nữa đổi thay màu sắc theo định luật chuyển hóa của Càn Khôn Vũ Trụ. Trong giờ phút trang nghiêm nầy, CHA muốn các con hãy buông thả hết mọi tư tưởng vướng bận trần ai, hãy buông bỏ tất cả những sinh hoạt náo nhiệt của cõi hồng trần. Các con, phút giây nầy, hãy để cho tâm hồn êm vắng hơn, lắng đọng lại, nhờ đó mà lục căn bớt tác loạn, hạ trí bớt hoành hành nhường chỗ cho thượng trí bừng dậy, tiếp xúc với linh hồn. Phần Hồn các con, Chủ Nhơn Ông của bản thể, sau những phút giây nặng nề, loạn động, tăm tối đảo điên vì bị khống chế bởi lục căn, phút giây nầy, sẽ có cơ hội dịu lại để lắng nghe hơn, âm thinh chơn chính của Càn Khôn Vũ Trụ, và tiểu hồn con sẽ được dịp lắng nghe tiếng nói đầy yêu thương thắm thiết của Đại Hồn CHA.

Các con ơi , các con có biết rằng CHA đang sầu khổ với các con hay không? CHA đang gánh khổ với các con đây. Hồn CHA đang rung động nức nở cùng với cơn nức nở thảm sầu của trần gian. CHA đang gánh chịu với các con đây con. CHA đang gánh chịu cùng với các con trong chính tiểu hồn

của các con, đang chịu khảo đảo đó thôi, CHA đang gách chịu cùng với các con qua thần lực vô vi của CHA, đang chịu nặng nề trọng trược vì trược khí ngất Trời của trần gian. CHA đang cùng gánh chịu thật sự với chúng con qua xác thể tứ đại của CHA đây, hay tức là Đức Kim Thân hay Đức Huệ Mạng Kim Cang Ngọc Đế, vì phần Hồn của Ngài đã được CHA chứng quả đắc đạo, và xác thể Ngài được CHA xem như kim thân thật sự của CHA, thay thế CHA chăm lo trần gian, gánh vác dưới trần và để dìu dắt nhơn sinh dưới cõi hồng trần. Cho nên Thượng Đế dù đang ở trên kia, từ trung tâm sinh lực của Càn Khôn Vũ Trụ nhưng thật tình Thượng Đế cũng đã xuống thế rồi đây con ơi! CHA đã xuống thế rồi đây, để cùng gánh khổ nhục với chúng con, cùng ngụp lặn trong bể trầm luân với các con qua xác thể tứ đại của CHA, đang chịu sống hẩm hút, nhục nhằn, đang lăn lóc giữa cõi trần ai với chúng con đây.

Đó con, các con thấy CHA yêu thương các con đến chừng nào. Đại Hồn CHA sầu thảm nức nở, khổ cực với chúng con biết bao nhiêu con! Cho nên các con cũng thấy CHA khổ sở khi nhìn trọng trược ngất trời dưới trần gian, và lửa vô minh đang thiêu đốt trần đời, đang đốt rụi con cái của CHA. Căn nhà trần gian đang cháy bùng đỏ lửa mà con cái của CHA còn kẹt trong đó quá nhiều vì thiếu hùng tâm dũng chí, vì ù lì bê trễ, vì ngu muội vô minh. CHA nhìn thấy cơn hấp hối của trần gian, các con thì còn quá khổ vì u minh ngu muội, cho nên CHA không đành ngồi yên tọa vị để nhìn tiểu hồn của CHA rơi rớt, rớt rơi. CHA không đành an nhiên nhìn các con của CHA đang dẫy chết vì sự ngu muội của chúng nó, cho nên CHA phải xuống thế đây con.

Dù chưa đến giờ CHA làm việc, chưa đến giờ CHA diễn tuồng, chưa đến lúc CHA phải hành động. Nhưng vì quá yêu con, vì quá nóng ruột, CHA phải quyết định đến với chúng con thôi. CHA phải quyết định xuống thế trước giờ ấn định vì quá yêu các con. Và, vì trước ngày giờ, cho nên CHA phải xuống thế một cách âm thầm, CHA ra đi lặng lẽ. Ông Vua Trời ra đi âm thầm, lặng lẽ, không ngọc ấn, không cẩm bào,

không chiêng, không trống, không binh tướng thị oai. Ông Vua Trời giờ đây đang hiện diện giữa chúng con như vậy đó con. Thiếu nghi vệ cần thiết, cho nên con cái của CHA, chưa đủ trình độ để phán xét, có khi nó không nhìn ra CHA, nó không biết CHA, nó sỉ nhục CHA, nó khinh thường CHA đó con. Cho nên Ông Vua Trời ngày giờ này cũng phải chịu trăm cay ngàn đắng đủ thứ tủi nhục dưới trần đấy con. Đứa biết CHA cũng có, thì phước đức cho nó, nhưng rồi CHA cũng đau lòng vì con cái của CHA cũng có đứa chưa biết CHA, chưa hiểu CHA, trình độ chưa thấu rõ được Thượng Đế như thế nào, phán xét CHA qua cái phàm tâm của chúng nó, cho nên không nhìn CHA cũng có, và rồi sỉ nhục CHA, khinh thường CHA cũng có. Nhưng con ơi con, Ông Vua Trời phải hẩm hiu, lặng lẽ sống âm thầm tủi nhục giữa chúng con đây. Nhưng CHA có đây để gánh bớt khổ nhục với chúng con, rồi có lúc các con phải biết Thượng Đế thôi con. Khi CHA tỏa rạng ánh sáng của CHA, khi CHA sử dụng oai Trời thì ắt các con phải biết đó thôi. Có đứa nhận định một cách sai lầm rằng: "Ờ, Ông Vua Trời đã đến đây! Nếu là Thượng Đế thì tại sao Ngài không tỏ cái quyền năng thưởng phạt của Ngài, Ngài không tỏ một vài sự kiện huyền linh của Ngài để tỏ cho thấy rằng Ngài là Đấng Toàn Năng, Toàn Giác, Toàn Tri đang hiện diện giữa chúng sanh đây, để cho thấy Ngài là Đấng Toàn Giác, Toàn Năng, Toàn Tri, thể hiện dưới cõi hồng trần nầy cho chúng sanh biết Ngài là Thượng Đế." Nhưng con ơi! Tại các con chưa hiểu đó thôi. Các con chưa đủ trình độ để hiểu cái cực cao siêu của Thượng Đế. Các con không thể dùng cái hạ trí phàm tâm, dùng cái khoa học hữu hạn, hữu hình để phán xét được cái quyền năng, cái toàn năng, toàn giác, và cái ánh sáng vô cực của Thượng Đế đâu con! Tại các con chưa hiểu luật Trời, các con chưa nắm được định luật của Càn Khôn Vũ Trụ, các con chưa hiểu, chưa biết được cái cơ tiến hóa, cái định luật vận chuyển của guồng máy âm dương ngũ hành của Càn Khôn, của Thượng Đế, các con chưa biết đó thôi. Các con chưa hiểu thế nào là toàn năng, toàn giác, toàn tri và cái toàn năng, toàn giác , toàn tri của Thượng Đế thể hiện cách nào, theo định luật nào, vào chu kỳ

nào, và trong lúc nào. Các con chưa thể hiểu nổi, vì cái toàn năng, toàn giác, toàn tri của CHA thể hiện luôn luôn, vận hành trong Càn Khôn. nhưng các con phải nhớ rằng thể hiện theo định luật, theo cơ tiến hóa, theo sự chuyển động của guồng máy âm dương, theo sự chuyển động của định luật tiến hóa của Càn Khôn Vũ Trụ. Cái toàn năng, toàn giác, toàn tri của CHA thể hiện theo chu kỳ, Thượng Ngươn khác, Trung Ngươn khác, Hạ Ngươn khác. Khi cần sáng, khi cần tối, khi cần ẩn, khi cần hiện, khi thì cần ánh sáng phải chói lòa, khi thì cần bóng tối phải tràn lan. Đó đó con, cũng chính vì vậy mà Thượng Đế có đây, nhưng rồi ẩn mình trong bóng tối. Tại sao Thượng Đế không thể hiện cái chói sáng của Ngài để cho chúng sanh nhận định Ngài? Có chứ con, nhưng chưa phải lúc con. Chưa phải lúc để ánh sáng ló dạng, chưa phải lúc để bóng đêm rút mình. Lúc cần bóng đêm tràn ngập thì ánh sáng phải che đi. Lúc bóng tối phải chuyển động thì ánh sáng phải ẩn dạng. Khi bóng tối cần làm việc, tràn lan, thì tự nhiên phải che đi ánh sáng, con. Cho nên cũng vì vậy, CHA xuống thế trước ngày giờ. CHA ẩn dạng, CHA phải che đi ánh sáng của CHA thôi. CHA không thể uy nghi rực rỡ đúng với cung cách của Ngọc Đế. Quân tử chưa tới lúc thì phải làm như kẻ dại, Ông Trời khi chưa đến giờ thì cũng phải làm như một thằng trần gian thôi con. Chính vì vậy con nào dùng cái phàm tâm hạ trí của nó để nhận định Thượng Đế, để phê phán Thượng Đế, để xét Thượng Đế, e rằng các con này vội vã phán xét nông nỗi, rồi phải sái quấy, thất lễ, phạm thượng với Thượng Đế thôi con. CHA cho các con rõ, Thượng Đế đây, thể hiện qua Đức Kim Thân và hành vi tư cách của Đức Kim Thân tức là hành vi tư cách của Thượng Đế. Con nào dùng phàm tâm hạ trí để phê phán tư cách của Thượng Đế vì trình độ chưa hiểu biết thì rồi có lúc phải chịu quả báo bởi luật Trời! Vì sao? Vì nó ngu muội, chưa hiểu, nó phán xét sái quấy cho nên luật Trời đương nhiên phải tác động để dạy phần Hồn nó học hỏi để biết hơn thôi con.

Phán xét sái quấy cho một người cũng là tội, vì sao ? **Vì suy nghĩ điều sái quấy cho người: ý nghiệp**! Khi mình chưa rõ

sự kiện thế nào mà vội vã phán xét, trình độ hiểu biết chưa minh, chưa đủ để phán đoán có khi sái quấy, mà lỡ sái quấy thì mang ý nghiệp. **Ý nghiệp thể hiện qua lời nói trở thành khẩu nghiệp, ý nghiệp qua hành động trở thành thân nghiệp. Và nếu cái ý nghiệp nầy tràn lan ra, bộc phát ra, gây một tầm ảnh hưởng lớn rộng thì nghiệp càng dầy càng sâu, rồi quả báo càng lớn, rồi phải chịu tác động bởi luật trời, bởi luật nhân quả để dạy cho phần hồn học hỏi tiến hóa mà thôi.** Cho nên cho các con rõ để các con hiểu thêm, để các con biết được thêm một khía cạnh khác của Chơn Lý. CHA mở ra một khía cạnh khác để cho chúng con hiểu được Thượng Đế hơn, để thấy Ngài hơn, để rõ Ngài hơn. Đừng nghĩ rằng lúc Ngài có đây mà tại sao hỗn loạn đảo điên dưới trần gian, Ngài không can thiệp. Nhưng con ơi, CHA phải làm việc theo định luật con. Phải để cho khối trược hoành hành, phải để cho khối trược sát phạt theo định luật tiến hóa của Càn Khôn luôn. Lúc nầy CHA can thiệp một cách yếu ớt và giới hạn thôi, cho những con nào thành tâm, thiện chí, chơn tu, CHA phải lo lắng cho nó và đương nhiên luật Trời phải lo lắng che chở cho nó theo đúng nhân quả của nó. Nhưng rồi nó cần phải trau dồi, cần học hỏi, cần được tẩy rửa, cần được thanh lọc, thì đương nhiên phải có nghiệp lực khảo đảo nó, nghiệp khảo thì nó khóc la, nhưng rồi phần Hồn nó phải học chỗ nầy, nhờ chỗ nầy để nó tiến hóa, để phấn đấu vươn lên, để phần Hồn nó phong phú hơn, được có cơ hội học hỏi hơn, để có lúc hiểu hơn, tiến hơn, rồi có ngày nó còn trở về với CHA nữa chớ con. Cho nên, cho khối trược sát phạt, cho khối trược lộng hành cũng là để hỗ trợ cho cơ tiến hóa của Càn Khôn Vũ Trụ vậy. Đó đó con, cũng là nằm trong định luật công bình của Trời Đất, cũng là luật Trời đó thôi. Cho nên khối trược lộng hành sát phạt cũng là theo định luật của Càn Khôn, và cũng để hỗ trợ cho Thiên Cơ vận chuyển và tiến hóa. Các con phải thấy chỗ cần học hỏi trong cơn khổ, và phần hồn mình tiến hóa nhờ gian khổ nữa, phần hồn trưởng thành nhờ phấn đấu trong thử thách gai chông. Không có cái nầy thì phần Hồn không có cái gì để học hỏi. Các con xuống đây để làm gì đó con? Từ trên thanh nhẹ tiểu hồn của

CHA tách rời Đại Khối Linh Quang để xuống đây học hỏi, từ trên cõi nhẹ xuống cõi nặng nề, xuống cõi nặng nề để học cái nặng nề đó con, để học cái khổ, để học cái chua, cay, mặn, đắng, ngọt, bùi, tất cả những khổ nhục trọng trược, nặng nề dưới trần, để rồi cho đến lúc các con hiểu được, rồi biết hơn, để phấn đấu mà trở về. **Phấn đấu từ trong cái trược để tìm về cái thanh, từ trong cái nặng để tìm về cái nhẹ, từ trong ngu muội để tìm về hiểu biết.** Đó, phần hồn các con phải trải qua những giai đoạn nầy, học nặng nề, trược, rồi học nhẹ nhàng, thanh, để trở về CHA chứ các con! Cho nên xuống đây là đương nhiên **phải có khổ, phải học khổ, phải ngụp lặn trong bể trầm luân để biết khổ để hiểu khổ và rồi phấn đấu trong gian khổ, để thoát khổ luôn, để siêu thoát luôn con.** Ngụp lặn trong cái bể trầm luân này để nếm đủ mùi, đủ vị để phần hồn phấn đấu học Bi, Trí, Dũng.

Bi, Trí, Dũng các con nhờ đâu? Phải chăng nhờ gian khổ, nhờ thử thách chông gai mới học được không con? Chớ các con tưởng các con xuống đây học bài ở đâu? Học chỗ nào? Nếu rằng cuộc hành trình của các con suông sẻ chẳng có gì để học? Làm sao học Dũng, làm sao học Bi, Trí? Các con nhớ, nhờ trong gian khổ để phần hồn học nhẫn nhục, học phấn đấu, học trau luyện ý chí, học trau dồi đức hạnh để rèn luyện. Như cục sắt muốn trở thành một dụng cụ thì phải dùi mài, phải bỏ vào lửa, phải trui rèn để trở thành một dụng cụ hữu dụng của trần gian, thì các con cũng vậy. Cho nên các con ơi, phải học luôn luôn và nhờ những thử thách cam go dưới cõi hồng trần nầy để các con học hỏi tiến hóa. Cho nên các con nào thức giác chỗ này, thì gặp khổ đỡ khổ. Gặp thử thách, cảm thấy nghị lực hơn, can đảm hơn để vươn lên học hỏi, các con học Bi, Trí, Dũng trong những bài học khảo đảo đó con. Nhờ nghiệp lực khảo đảo các con mới có cơ hội học Bi, Trí, Dũng, cho nên **đừng than buồn, đừng phiền não vì phiền não tức bồ đề, có phiền não các con mới có cơ hội tiến hóa.** Nếu không thì các con mê mải dưới cõi trần này biết ngày nào mới chán cảnh giả tạm mà trở về với CHA? Cho nên nếu con thức giác chỗ này thì trong cơn thử thách sẽ thấy tự tại hơn,

cam lòng phấn đấu qua những cam go để cho phần hồn tiến bộ.

Con ơi, xuống đây để học, học rồi biết rồi để trở về. Không phải xuống đây để hưởng rồi ở luôn đây con! Học cái nặng biết cái nặng, khổ vì nặng, thì rồi phải phấn đấu vươn lên để tìm về nhẹ, để trở về Nguồn Cội thôi con. Các con quên căn, quên cội, quên nguồn mà giờ đây ngày đã cận kề rồi con, ngươn này là ngươn chót, kiếp này là mạt kiếp con ơi, còn chần chờ gì nữa? **Đò đã đưa đẩy tới, phải xuống mà đi, lo mà về, lo mài gươm trí huệ để phấn đấu, để chặt bỏ sự ngu muội vô minh để trở về với nguồn sáng** con.

Các con ơi, CHA cho rõ, cận kề rồi đây thôi. Cơ Sát Phạt sẽ hoành hành, khối trược sẽ lộng dữ lắm để gây cho trần gian điên đảo, hỗn loạn. Đấy cũng là để khảo thí nhân loại đó thôi, Cơ Khảo Sát đó con! Coi con nào mài gươm trí huệ bén đến đâu để chọn lọc rồi đem nó vào Long Hoa chớ con. Đó, Cơ Sát Phạt sẽ rất dữ, các con phải lo mài gươm trí huệ, gìn giữ phần hồn cũng là giúp cho các con hóa giải bớt nhiều khổ nạn sẽ đến trong cơ khảo đảo thử thách nầy. Cho nên phải cố gắng lên! Cận kề rồi đấy thôi! Phải gắng phấn đấu thêm trong cơn thử thách!

Hôm nay đầu năm mới, CHA cũng mong rằng các con sẽ vươn lên, sáng hơn, thanh hơn, nhẹ hơn, để rồi lo mau mà về với CHA và CHA cũng muốn cho các con biết rằng: Hãy vơi đi buồn khổ, hãy nhận những cơn thử thách đó để cho phần hồn thăng tiến và phong phú hơn. Các con nhớ rằng không có đêm nào là đêm bất tận, không có mùa đông nào là mùa đông vĩnh cửu. Mùa đông vĩnh cửu và đêm dài bất tận chỉ có trong trí tưởng tượng của con người mà thôi. Mùa đông nào cũng phải chấm dứt để qua xuân, đêm nào rồi cũng phải lui đi để cho ánh sáng ló dạng. Đã tới lúc bình minh thì đêm có muốn kéo dài thêm nữa, đêm cũng không làm gì được để nhường chỗ cho vừng thái dương xuất hiện. Cho nên, các con ơi, đêm rồi phải chấm dứt, mùa đông phải ra đi để nhường lại cái ấm áp của mùa xuân ló dạng.

CHA muốn dạy cho các con những điều này để các con luôn luôn giữ niềm tin, hy vọng, vì định luật của Càn Khôn là vậy. Có hưng phải có vong, có thịnh phải có suy, có tối phải có sáng, nhưng sáng rồi lại tối, tối rồi lại sáng, hưng rồi vong, vong rồi hưng, thịnh rồi suy, suy rồi thịnh. Đó là định luật bất di bất dịch của Càn Khôn Vũ Trụ. Cái ấm áp của mùa xuân không thể kéo dài, tất nhiên phải sang cái nóng bức của mùa hạ, rồi nóng bức của mùa hạ phải nhường cho cái mát mẻ của mùa thu, mùa thu tới lúc phải ra đi để nhường chỗ cho lạnh lẽo của mùa đông, rồi mùa đông cũng phải có lúc chấm dứt để nhường chỗ cho chúa xuân về. Cho nên các con ơi hãy phấn khởi lên, hy vọng hơn, niềm tin vững chắc hơn, vì tin chắc ở định luật vận hành của Càn Khôn Vũ Trụ phải có điều nầy và cũng cận kề rồi đây thôi, cho nên các con phải tin tưởng, phấn đấu trong thử thách, vươn lên trong chông gai để rồi có được chút niềm tin mà sống, mà học hỏi, mà tiến hóa để rồi lo trở về Nguồn Cội con ơi! Các con ơi, ngày giờ cận kề, đò Long Hoa đã tách bến rồi con. Các con còn trù trì, còn ù lì, còn bê trễ, còn mãi lưu luyến ở bến mê thì rồi không kịp nữa đâu các con! CHA cho các con rõ, phải rán lên, rán lên nữa. Lo gìn giữ thanh điển trong cơn sát phạt này. Phải rán sống đạo đức, giữ thanh điển con! Mài gươm trí huệ để phấn đấu! CHA không bỏ con nào quyết tâm lo tu chơn chánh và tưởng nhớ Thượng Đế luôn luôn. CHA không bỏ nó đâu. Thử thách, khảo đảo để thanh lọc nó, để cho nó sạch hơn, rồi cũng phải dẫn dắt nó về chớ con! Cho nên con nào chơn chánh tu, tưởng nhớ Thượng Đế, giữ mình cho thanh nhẹ, CHA không bỏ nó đâu con, nếu có sự phấn đấu của chính nó, CHA không bỏ nó đâu.

Các con rán nhớ chỗ này. **Lo mà ăn chay trường đi nghe con. Cơ Sát Phạt rất dữ, Cơ Chết Chóc rất lớn. Đừng gieo thêm nghiệp sát, đừng rước trược vào thêm.** Nhớ chỗ này CHA nhấn nhủ! Cần thiết CHA mới nói, quan trọng CHA mới nói đó con!

Thôi được rồi, CHA ban vài lời nhơn dịp đầu năm để ban

ơn cho các con và để cho hồng ân thanh điển xuống với các con để các con an tịnh hơn, nhẹ nhàng hơn mà tiếp tục dấn bước.

HUẤN TỪ CỦA
ĐỨC KIM THÂN
(NHÂN DỊP MỘT SỐ BẠN ĐẠO BẤT NGỜ ĐƯỢC MAY MẮN DIỆN KIẾN CHA VÀO DỊP XUÂN CANH THÂN)

Nầy các con!

Cuộc thế rời đây ắt đảo điên
Thử thách nhơn sanh chọn kẻ hiền
Dự hội Rồng Mây Ngươn Thánh Đức
Trần Ai hội ngộ Phật cùng Tiên

Phật cùng Tiên trần miền giáng hạ
Giúp nhơn sanh tiến hóa kịp kỳ
Con ơi rán kịp khoa thi
Chần chờ ắt lỡ chu kỳ đó con
Rời đây biển cạn non mòn
Hoàn cầu biến động mất còn bể dâu
CHA thương trần thế giãi dầu
Tóc tang trải khắp năm châu lần này
CHA thương, minh triết tỏ bày
Vì thương, gánh chịu đắng cay cõi trần
Vì thương, khổ nhục Kim Thân
Vì thương, chua chát muôn phần lãnh mang
Vì thương, giáng ngự trần gian
Vì thương, quyết định lâm phàm kỳ ba
Vì thương, điện ngọc lìa xa
Vì thương, nhịn nhục quỉ ma ngu khờ
CHA thương con trẻ bơ vơ
Mê trần ngụp lặn cận giờ không hay
Thiên cơ xoay chuyển gần ngày
Mà con cứ mãi đắm say thế tình
CHA thương vẹt lối u minh

Ban lời minh triết, con khinh con ngờ
Sao con cứ mãi lửng lơ?
Tưởng Cơ Tiến Hóa đợi chờ con sao?
Nhìn con CHA luống nghẹn ngào
Thương con ngu muội lao đao cảnh trần
Cạn lời CHA đã tỏ phân
Mà con khinh rẻ chẳng cần lắng nghe
Lại còn nặng tiếng khen chê
Nghi ngờ thật giả, phán phê Ông Trời
Không tin cũng được con ơi
Không tin nhưng nhớ lo thời rán tu
Không tu ngu muội đui mù
Không tu rớt cảnh âm u đọa đày
Cộng-đồng phán xét gần ngày
Long Hoa biến thế hội khai cận kề
Không tu là mất lối về
Không tu rơi rớt bên lề Thiên Cơ
Trống Long Hoa giục đến giờ
Sao con cứ mãi chần chờ vậy con?
CHA thương những đứa mỏi mòn
Chờn chân gối mỏi chẳng còn đức tin
Biếng công phu bỏ công trình
Tam công bê trễ hồn linh lu mờ
Con gây trở ngại Thiên Cơ
Rời mong chóng đến ngày giờ được yên
Sắp được yên, phải đảo điên
Chắc gì con được phước duyên sống còn?
Lòng CHA luống những héo hon
Khóc con rơi rớt chẳng còn bao nhiêu
Nhìn con ngu dại chắt chiu,
Lệ CHA khóc cảnh tiêu điều chẳng vơi
Thương con, CHA đã cạn lời
Lời CHA đã cạn mong đời bớt mê
Rán tu rán nhớ lối về
Rán sao bảng hổ tên đề Kỳ Ba
Rán sao dự hội Long Hoa
Là con sưởi ấm lòng già đó con!

SỚ XUÂN CỦA
ĐỨC KIM THÂN

Nầy các con, CHA vừa nghe!

Báo cáo đầy tai
Trần ai lắm chuyện
CHA đà phát nguyện
Gánh vác đời đời
Chẳng chút nghỉ ngơi
Càn Khôn Vũ Trụ
Nhưng trần say ngủ
Chẳng chịu tiến tu
Lửa cháy mịt mù
Bốn phương tám hướng
Vô minh bành trướng
Minh triết thoái suy
Tình thế chí nguy
CHA đà rõ việc
Các con phải biết
Ngươn cuối sắp tàn
Cảnh khổ tràn lan
Đúng Ngươn Khảo Thí
Lọc lừa cho kỹ
Để chọn nhơn hiền
Dự hội Rồng Tiên
Thượng Ngươn Thánh Đức
Ta đây nói thật
Thử thách người hiền
Thanh trừng kẻ dữ
Việc nầy xem thử
Phân biệt vàng thau
Để có tiến vào
Lập đời Thánh Đức
Con nào thiếu phước
Chẳng chịu tiến tu
Rớt vào âm u
Chịu cảnh mịt mù
Số niên bảy ức
Thôi thì kể mất
Trọn cả tánh linh
Trong cõi u minh
Hết về quê cũ
Ít lời nhắn nhủ
Tất cả các con
Hãy rán giữ tròn
Tam công tứ lượng
Ngày đêm hồi tưởng
Tưởng nhớ CHA Trời
Để khỏi rớt rơi
Trong cơn khảo thí

Cuộc thế đảo điên Đó!

CHA đáp lời cái sớ Xuân đã đến, Xuân mà chưa thật Xuân. Xuân mà rồi lòng tất cả các con khô khan, xơ xác, lạnh lẽo như buổi Đông về. Xuân mà không có hồn Xuân, cho nên các con nói lên rằng Xuân đến đó mà không có Xuân. Cũng đúng đó con!

ĐỨC KIM THÂN

TRẢ LỜI

"BAO GIỜ XUÂN ĐƯỢC AN"

Con hỏi rằng: Sao Xuân đã sang?
Hồn Xuân không đến? Khổ tràn lan
Điêu linh tang tóc dâng ngoài ngõ
Chẳng biết bao giờ Xuân được an?

CHA đáp rằng: Nầy Xuân đã sang
Hồn Xuân chưa đến, cảnh điêu tàn
Phước dân chưa đủ nên còn khổ
Cộng nghiệp hoành hành chưa thể an

Nhưng rồi sắp đến lúc dân an
Thiên Cơ xoay chuyển khổ lan tràn
Quỷ ma loạn phá kinh giờ chót
Trần thế đảo điên để hạ màn

Rồi có một ngày Xuân lại sang
Hồn Xuân ngự đến trổ ánh vàng
Thánh Vương xuất thế, dân vơi khổ
Đem Đạo cứu đời giúp dân an

Đó! CHA cho biết vậy. Hôm nay, nhơn dịp Xuân về, CHA chúc lành cho tất cả các con có mặt ở đây, CHA chúc phúc cho các con một năm an lạc nội tâm, một năm hướng về minh triết, luôn luôn nhớ đến việc tiến tu trở về Nguồn Cội. Đó, CHA chúc cho tất cả các con và ban ơn cho tất cả các con.

HUẤN TỪ CỦA
ĐỨC KIM THÂN NGỌC ĐẾ

(NHÂN DỊP MỘT SỐ BẠN ĐẠO ĐƯỢC MỪNG LỄ GIÁNG SINH VỚI ĐỨC KIM THÂN)

CHA có vài lời với tất cả các con
Nầy các con:

Đêm nay mừng Thánh Lễ
Chúa Ngôi Hai giáng sinh
Chúa CHA ngồi khóc kể
Thương trần gian điêu linh.

Dạ CHA sầu man man
Lệ CHA tuôn hai hàng
Thương các con ngu muội
Chốn trần ai lang thang

Lang thang chẳng lối ra
Mãi rong chơi ta bà
Quên đường xưa lối cũ
Quên nẻo về quê CHA

Quê CHA vắng đìu hiu
Lối về quê phủ rêu
Thiếu dấu chân trở lại
Cảnh vật buồn hắt hiu

Con có còn nhớ quê
NHỚ! Sao chưa lo về?
Sao chưa mau tách bước
Còn vương vấn bến mê

CHA chờ mong từng con
Chờ mong đến mỏi mòn
Đò chiều đà tách bến
Biết về được mấy con?

Thôi thì đêm Giáng Sinh
CHA tràn ơn Thánh Linh
Chúc phúc cho con trẻ
Sớm lìa nẻo u minh

Bao kẻ đêm Giáng Sinh
Lo máng cỏ hữu hình
Vui niềm vui vật chất
Quên máng cỏ tâm linh

CHA chúc đêm Giáng Sinh
Kẻ thiện tâm an bình
Vui niềm vui đạo đức
Vui niềm vui tâm linh

Nhị Vĩ

Dọn lòng con, máng cỏ
Để rước Chúa Giáng Sinh.

Đó, CHA có ít lời với các con nhân mùa Giáng Sinh. Hãy đón Chúa với máng cỏ tâm linh, vui bằng niềm vui đạo đức nghe các con, nhớ thăng hoa tư tưởng và nhớ về Nguồn Cội.

HUẤN TỪ CHA BAN
MỒNG HAI TẾT TÂN DẬU

Hôm nay dù trong Cơ Qui Ẩn, nhưng thấy các con cũng quá khổ, nên CHA giáng ngự qua Thiền Đường vài phút giây ngắn ngủi để hội ngộ cùng các con và ban ơn cho các con nhân dịp đầu niên mới.

Niên nầy CHA chúc phúc cho tất cả các con
"Một năm tiến bộ thăng hoa
"Một năm huynh đệ chan hòa tình thương
"Một năm trược chẳng vấn vương
"Một năm vững bước trên đường hồi nguyên
"Một năm tâm chẳng đảo điên
"Một năm phàm ngã lặng yên tụ thiền
"Một năm tu học cho siêng
"Một năm vun xới tâm điền nở hoa
"Một năm chủ trị cái Ta
"Một năm hòa nhịp âm ba Đại Hồn
"Niên nầy biến động dập dồn
"Vững tâm vững chí tiểu hồn tiến lên".

Niên nầy phải có nhiều biến chuyển dập dồn. Vậy các con rán vững tin vững chí qua những truông khảo đảo, CHA luôn ở cùng tất cả các con.

Các con nào biết tu, tưởng nhớ tới CHA, thì CHA sẽ cùng với nó lướt dặm qua những chông gai, lướt dặm qua những truông khảo đảo.

Thôi, CHA có vài lời trong vài phút giây ngắn ngủi hội ngộ cùng các con nhân dịp đầu niên Tân Dậu. Vậy tất cả các con rán lo tu, CHA nhắn nhủ, CHA chỉ giáng ngự qua vài phút thôi, CHA dời gót.

Thôi, CHA ban ơn cho tất cả các con.

HUẤN TỪ
ĐỨC KIM THÂN NGỌC ĐẾ
BAN TẾT NHÂM TUẤT

... Gặp tất cả các con! Mừng mừng tủi tủi, sau một năm đầy chuyển biến và nhiều thử thách. Đáng lẽ thì CHA phải khóc, đáng lẽ thì CHA phải khóc đó con! Khóc thật nhiều với chúng con, khóc với chúng con, khóc với những con phải chịu khảo đảo thử thách, và phải khóc vì quá cực để lo cứu khổ các con nữa. Nhưng CHA phải cười tươi luôn!.Cười để làm gương cho các con vui trong khảo đảo. CHA biết tất cả các con, con nào con nấy cũng bải hoải, chán nản buồn rầu vì hoàn cảnh biến động do nghiệp lực khảo đảo cho từng mỗi cá nhân các con.

Các con mong cho ngày vui mau đến, cho mau có những biến chuyển tốt lành đến với các con cho nhanh hơn. CHA cũng mong như vậy lắm các con! Vì CHA sống với các con mà! CHA cũng mong như các con vậy.

Nhưng các con ơi! Nhanh, mau thì phải đánh dữ, đòn phải đau, nghiệp lực phải khảo dồn dập, CHA làm sao đây khi luật Trời công phạt, vừa khảo đảo rồi CHA phải lo cứu khổ, cho nên các con ơi! Chậm lại một chút để CHA cứu các con, CHA đỡ đòn với các con. Tại sao chậm lại con? Vì lực thanh chen vào can thiệp sự hoành hành của khối trược nhiều đó con. Đấy là Nguyên Lý của Càn Khôn đó! Khi lực thanh chen vào hoá giải sự hoành hành của khối trược càng nhiều thì những biến chuyển, những sự kiện để đi tới vui, để đi tới biến đổi, phải bớt cái dồn dập hơn, bởi vì khi nó dồn dập thì phải đánh mạnh hơn con! Đó! Khảo nhiều khiến các con phải quay cuồng với nghiệp lực, các con chịu đựng không nổi. CHA đỡ đòn với các con cũng quá cực. Đấy các con ơi! Các con thấy hả? Luật Trời đánh các con, rồi CHA cũng phải lo đỡ, cứu khổ, tại các con kêu cầu, các con tưởng nhớ CHA, CHA phải

lo, lo thì phải đỡ, đánh một cái rồi phải lo đỡ, phải xoa cho nó bớt đau rồi đánh tiếp. Vì vậy nên phải chậm lại, phải lâu hơn chút con, chớ nếu đánh dồn dập. Đánh dồn dập như thế đó, thì chúng con đau chịu không nổi, khổ cho chúng con quá, CHA đỡ không kịp với chúng con thì phải có thì giờ cho CHA lo CHA đỡ với chúng con, mà đỡ thì phải chậm lại. CHA biết chúng con nóng ruột lắm, CHA nhắc nhở chúng con rán lo tu, CHA liệu CHA hóa giải rồi sự kiện phải chuyển biến thôi con, để đi tới cái vui hơn. Đó!

Năm rồi, CHA cũng ghé qua Thiền Đường, thì CHA giáng ngự một ít thôi, một ít giây phút ngắn ngủi thôi! CHA biết chúng con cũng muốn CHA hàn huyên với chúng con lâu hơn, nhưng CHA không tiện lắm. Thôi thì vì thì giờ không được đầy đủ lắm để tiện việc cho CHA nói nhiều, thì CHA chỉ nhắn nhủ nói chuyện chung với tất cả các con vài câu vậy thôi.

Nhìn cuộc thế CHA Trời đổ lệ,
Thương cõi trần dâu bể ngửa nghiêng,
Điện Linh Tiêu CHA trĩu nặng ưu phiền
Thương trần hạ đang đảo điên hỗn loạn
Cơ cộng nghiệp nên lắm điều khổ nạn
Gieo tóc tang bao triệu vạn sinh linh
Nhân vô minh gặt hái quả chẳng lành
Trược khảo đảo vì nhơn sanh ngu muội.
Chiêng trống đổ giờ khai Long Hoa Hội,
Cuộc biến thiên dẫn lối đến Thượng Ngươn,
Cơ lọc lừa sàng sẩy buổi Hạ Ngươn,
Chọn giống tốt gầy Tân Dân Minh Đức
Nên nay đà đến lúc!
Lo gấp rút dọn mình,
Khắp hoàn cầu rời diễn cảnh điêu linh
Cơ tận diệt nền văn minh vật chất.
Nên nay CHA nói thật!
Chọn toàn Phật Thánh Tiên
Từ trình độ Thánh Hiền,
Mới đủ duyên tuyển trạch.

Thôi thì!
Mau dọn mình trong sạch,
Lo kịp tách bến mê,
Lối cũ đường xưa đang chờ bước con về,
Mau trở gót hồi quê cho kịp lúc.
Thôi thì!
Đầu niên CHA chúc phúc,
Một năm mới thăng hoa,
Đèn trí tuệ sáng lòa
Soi bước đi vững chắc.
Rán vun bồi âm chất,
Lo dọn sức đi thi,
Nay đã đến khoa kỳ,
Rán tên ghi bảng hổ.

CHA có đôi lời với tất cả các con trong năm mới. CHA ban ơn.

HUẤN TỪ CỦA
ĐỨC KIM THÂN NGỌC ĐẾ
BAN CHO MỘT NHÓM ĐẠO HỮU THIÊN KHAI HUỲNH ĐẠO NHÂN DỊP ĐẦU XUÂN NHÂM TUẤT

Nầy các con!
Một niên cũ đã tàn!
Một niên mới vừa đến!

Đến với tất cả những biến chuyển thử thách cho những ngày sắp tới. CHA mong sao tất cả các con chuẩn bị tinh thần, chuẩn bị tư tưởng, chuẩn bị đức hạnh để đối phó, để sống với nó, để vượt qua nó.

Ngày giờ thật quá cận kề. Với chúng con, phàm tâm thấy khổ thì nóng ruột, thì bồn chồn, thì lo âu, thì mong mỏi sao cho những biến chuyển nầy phải đến để hoàn cảnh nầy tốt đẹp hơn. Nhưng các con ơi! Các con phải nhớ rằng, phải tự hỏi rằng: Đạo Hạnh mình tới đâu, đủ vững chưa để vượt qua những truông thử thách chông gai đó?

Đến! Tới! Thay đổi! thì tự nhiên phải biến chuyển, phải lọc lừa, phải sàng sẩy, phải tẩy rửa, phải dọn quét, phải lau chùi. Đấy các con! Muốn đến, muốn bước sang một giai đoạn mới tốt đẹp hơn, phước đức hơn, thì tự nhiên CHA phải thanh lọc, CHA phải lau chùi, CHA phải quét dọn. Vậy cái gì dơ, cái gì chưa được sạch, chưa được sáng, còn rác rưởi thì tự nhiên còn phải quét, còn phải rửa, còn phải lau. Đấy! Nếu các con dọn mình chưa xứng đáng thì phải chịu khảo đảo nhiều, điên đảo nhiều, điêu đứng nhiều. Các con mong tới, mong cho cuộc diện xoay chuyển, nhưng rồi, thử hỏi mình có đi theo kịp với cái đà biến chuyển của Thiên Cơ hay chưa? Hay rằng có khi mình chưa chuẩn bị thân tâm xứng đáng để rồi mình phải bị đào thải theo định luật, bị đào thải theo sự biến

chuyển của Thiên Cơ. Đấy các con! Các con mong đến. CHA cũng mong nữa con! CHA mong cho chóng hết khổ, CHA mong cho vui mau đến. Nhưng con ơi! Vui đến thì phải có khổ dọn đường, để tống rác rưởi, để quét rửa, để lau chùi, để chuẩn bị cho những trình độ xứng đáng sang THƯỢNG NGƯƠN THÁNH ĐỨC. CHA phải làm sao đây con! Cho nên các con mong chóng, CHA cũng mong, nhưng mong chóng đến mà còn đông đủ nguyên căn hiện diện, còn đông đủ các con cái của CHA thì CHA cũng mong đến.

Nhưng nếu đến mà còn nhiều trình độ thấp kém, các nguyên căn chưa đủ trình độ phải chịu rơi rớt quá nhiều, thì con ơi! CHA phải làm sao đây con? Muốn đông đủ các con về, rồi cũng muốn cho vui mau đến, nhưng trình độ các con chưa đủ để sang THƯỢNG NGƯƠN THÁNH ĐỨC cho nhiều, thì nếu CHA phải thanh lọc, tự nhiên phải cho rơi rớt quá nhiều, CHA phải làm sao?

Đó! Cũng vì thế mà CHA Trời quá cực nhọc, một mặt thì phải thanh lọc, vì Ngươn Cơ phải cần thanh lọc, nhưng rồi còn dơ nhiều, còn rác nhiều, CHA phải làm sao? Cho nên chậm lại một chút là để cứu dân, chậm lại cũng vì các con đó thôi! Chậm lại mà cực nhiều hơn, con, cực trong việc cứu khổ, cực trong việc vừa phải quét dọn mà vừa phải lo cứu rỗi.

CHA phải lèo lái con thuyền Bát Nhã sao đây giữa cơn sóng gió bão bùng cho về đến bến mà còn đông đủ nguyên căn sau cơn lọc lừa sàng sẩy đó con! Cho nên khổ lòng CHA biết chừng nào!

CHA biết các con mong chờ, Xuân nầy các con đợi chờ, nhưng thật rằng, CHA phải nói thêm rằng CHA đang đợi chờ các con đó! Đến! thì phải tẩy rửa, phải xuống mạnh tay, phải khảo đảo nghiệp sát toàn bộ nhơn sanh, phải khảo đảo, phải dồn dập chuyển biến, mà dồn dập chuyển biến thì các con chưa đủ trình độ để đối phó, để chịu đựng.

Mới vận chuyển một chút mà các con kêu khóc, rên rỉ, than thở, CHA phải một mặt lo cứu rỗi, lo cứu khổ, phải quay cuồng với tất cả các con từ việc nhỏ cho tới việc lớn, trong những cơn biến động. Đấy! các con thấy không? Những cái thử thách nho nhỏ

trong đời sống hằng ngày đây, có con nào đủ vững tinh thần qua những cái biến động nho nhỏ trong đời sống hằng ngày của các con không, hay là một chút thử thách thôi thì: "CHA, CHA", kêu CHA và rồi CHA phải lập tức lo hóa giải, lo cứu rỗi, lo cứu khổ cứu nạn, lo gánh vác cùng với các con trong cơn khảo đảo trả nghiệp của các con.

Đấy! Nên nếu chuyển khổ lớn cho chúng con, để cho việc chóng xong, để dứt điểm hầu mong chuyển sang chu kỳ mới, thì CHA cũng phải làm hết thôi con. Cho trả nghiệp rồi phải lo cứu khổ và phải lo sao cho kịp khi rác rưởi còn nhiều? Phải để cho TAM GIÁO mạnh tay, mạnh tay thì các con phải chịu điêu đứng trong cơn sàng sẩy lọc lừa, vậy CHA phải cứu khổ các con làm sao đây? Cho nên khi TAM GIÁO mạnh tay thì CHA phải can thiệp.

Đấy! TAM GIÁO là định luật đấy! TAM GIÁO là nhân quả đấy! Là Luật Trời khảo đảo chúng con đấy!Cho nên mạnh tay một chút là phải dùn một chút. Đấy! Đánh một cái rồi đỡ liền với chúng con, không nỡ thẳng tay. Cho nên, CHA chậm lại một chút để cho cái minh triết nó có dịp thấm nhuần hơn, trình độ chúng con thấu hiểu hơn nữa, để cứu thêm nguyên căn con ơi!

Cái lý do đó hết sức là chánh đáng và sự chánh đáng đó thật tình ra cũng vì cái đại cơ duyên nhờ THƯỢNG ĐẾ giáng thế. THƯỢNG ĐẾ lâm trần lần nầy hết sức đặc biệt, và trần gian đang có cơ hội học hỏi THƯỢNG ĐẾ, đang tìm dò THƯỢNG ĐẾ, đang nghe ngóng về tin THƯỢNG ĐẾ, dù THƯỢNG ĐẾ đang Cơ Qui Ẩn. CHA thấy nhiều con, bỗng chốc thức giác nhớ về Nguồn Cội, cũng vì cái Đại Cơ Duyên nầy, cho nên, CHA thấy cũng là điều thật phước lành cho nhân loại, và CHA chậm lại một chút để ban ơn cứu rỗi thêm cho trần gian. Chậm lại, thì phải làm việc nhiều hơn nữa, cực nhọc nhiều hơn nữa, lo cứu khổ nhiều hơn nữa, để chuyển ơn đổ phước xuống các con. CHA phải làm việc cực khổ hơn nhiều lắm con ơi! Vả chăng lần nầy, CHA cho chúng con biết, đây cũng là một lần, một trường hợp hết sức đặc biệt trong lịch sử Càn Khôn.

Lần nầy CHA giáng thế với Chánh Vị chưa hề có, cho nên lần

nầy Ngươn Cơ sẽ chuyển một cách đặc biệt dị thường mà có lẽ khi CHA bước ra, các con sẽ thấy. Nhiều chuyển biến dị thường lắm con ơi! Có những điều mà CHA phải đột ngột thay đổi vào giờ chót, Thiên Cơ cải sửa nhiều lắm con ơi! Cải sửa thay đổi, vì nhu cầu của sự chuyển biến dịch lý.

Lần nầy dịch lý sẽ chuyển biến một cách dị thường, sự dị thường đó, rồi các con sẽ thấy. CHA chuyển biến, cải sửa nhiều lắm để dọn màn cho cái cơ CHA bước ra đây. Vì lần nầy CHA bước ra phải vĩ đại lắm con. CHA cho các con biết như vậy, vĩ đại lắm! Vĩ đại và đại phước đại lành cho quả địa cầu nầy. Phải nói như vậy. Cho nên các con rán nhẫn một chút với CHA đi con. Rán nhẫn một chút và đây cũng là dịp quý báu để các con dọn mình, có ngày giờ để cho các con dọn mình, triển hạn cho các con dọn mình. Vậy các con hãy tận dụng nó để mỗi đứa tự kiểm điểm xem trình độ mình tới đâu, đức hạnh mình cỡ nào rồi, đủ tiêu chuẩn chưa? Đấy! CHA mong sao cho các con phải lo tự phê, tự kiểm, tự sửa, để tự tiến.

Chớ CHA thấy cái chuyện của CHA sát một bên con ơi! dồn dập tới đây rồi, việc sắp đến đây thôi. Mà rồi, cán bộ, những cán bộ Tình Thương và Đạo Đức thì còn nghèo nàn tình thương và đạo đức lắm đó con. CHA cho biết như vậy! Vậy các con phải mượn dịp nầy để tu bổ, cải sửa, vun bồi về mặt tình thương, đức độ. Đấy! Lo xây cái nền tảng âm chất và trí tuệ để có khả năng, để võ trang những vũ khí cần thiết cho cái mặt trận tình thương, mặt trận đạo đức, mặt trận cứu độ của THƯỢNG ĐẾ đang và sắp sửa mở màn.

Nên nhớ biến thế Long Hoa đang diễn đó con, chớ không phải là Long Hoa chưa tới đâu. Đang diễn màn Long Hoa biến thế. Đang diễn đấy, và CHA đang điểm đạo đấy! Điểm từng con một, qua những biến chuyển Ngươn Cơ để coi cái ngũ hành nó chuyển biến thế nào theo sự chuyển biến ngũ hành của cả thiên địa.

Vậy các con phải lo tinh tấn dọn mình. Đấy! CHA nhắc nhở như thế. Hôm nay nhân dịp Xuân về, CHA có đôi lời nhắn nhủ với tất cả các con, CHA mong sao cho tất cả các con ghi nhớ rằng

lần nầy phải thực thi NHƠN THIÊN ĐẠO cùng một lượt vì NHƠN ĐẠO cần thiết làm nền cho THIÊN ĐẠO và THIÊN ĐẠO cần thiết để hỗ trợ cho NHƠN ĐẠO, CHA muốn các cán bộ tình thương và đạo đức cho cái mặt trận sắp tới đây phải võ trang trí tuệ và đạo đức.

Muốn vậy thì cái mặt công phu phải luôn cố gắng lo hoàn chỉnh, phải lo vun bồi hơn luôn mặt nầy. Còn mặt khác, các con phải thực thi sự sáng suốt và tình thương bằng thực hành, bằng cách hỗ trợ tất cả những người chung quanh, vật chất cũng như tinh thần cho việc tiến hóa của họ, vì việc tiến hóa của họ đấy cũng là việc tiến hóa của các con đó thôi. Vậy, CHA mong sao cho Xuân nầy, các con ý thức rõ hơn để tự dọn mình xứng đáng.

CHA chúc phúc cho tất cả các con, cho cách riêng mỗi Linh Hồn và mong sao nó tự nhủ trong tâm trong trí phải xứng đáng hơn với địa vị tinh quân, địa vị một chiến sĩ của THƯỢNG ĐẾ, địa vị một cán bộ Tình Thương và Đạo Đức cho mặt trận vĩ đại sắp đến của THƯỢNG ĐẾ.

CHA chúc phúc ban ơn cho tất cả các con...

BUỔI HỘI NGỘ GIỮA
ĐỨC KIM THÂN NGỌC ĐẾ
VÀ ĐỨC QUAN ÂM NAM HẢI

Dưới đây là trích ra một phần trong cuốn băng ghi âm cuộc hội kiến giữa **ĐỨC QUAN ÂM** (điển quang qua xác thể nữ nhơn C) và **KIM THÂN CHA** tại Khổng Thánh Miếu.

ĐIỂN QUAN-ÂM: (qua nữ nhơn C): Quan Thế Âm nay dẫn con đến đảnh lễ cùng Ngài. Mô Phật!

Tạm thời Quan Thế Âm xuất ra, cho con trẻ đến đảnh lễ với NGỌC HOÀNG, Quan Thế Âm sẽ dạy cho con trẻ nghi lễ của Thiên Triều.

(Tiếp đó Quan Âm chuyển điển điều khiển hai chị em nữ nhơn C. ra đảnh lễ KIM THÂN CHA (lúc đó đang ngồi trước Thiên Bàn tại Khổng Thánh Miếu). Hai cô cung, múa uyển chuyển làm lễ theo Thiên Triều, coi rất đẹp mắt, trông như hai Tiên Nữ).

THỔ ĐỊA NAM-PHƯƠNG (Vị Kim Tiên tá danh), (tiếp điển qua đồng tử CH. A.): Xin kính chào quý hữu! Có hiền nương Quan Thế Âm đến đây và Thần để cho chư đệ thấy rằng, đệ nói có sai không? Đảnh lễ THƯỢNG HOÀNG đâu phải như ở thế gian nầy chư đệ! Lạy cái móc vầy, lạy cái móc vầy, còn sợ mỏi lưng mỏi gối, lạy vậy nửa chừng kêu bằng "demi" có Thiêng Liêng lễ NGỌC ĐẾ cho các Ngài thấy (...).

QUAN ÂM: Mô Phật! Con trẻ đã đảnh lễ Ngài, nay Quan Thế Âm xin đa tạ.

THỔ ĐỊA NAM PHƯƠNG: Chào hiền nương!

QUAN ÂM: Mô Phật! Hôm nay có Chư Thần đủ mặt! Có Chư Phật mười phương chứng kiến! Mô Phật! Nay đã hội

ngộ với NGỌC ĐẾ, Quan Thế Âm vô cùng hoan hỷ. Mô Phật!

KIM THÂN CHA: NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ cũng vui mừng gặp lại điển Quan Âm dưới trần.

QUAN ÂM: Mô Phật! Thế gian bấy lâu nay ô trược lắm rồi. Mô Phật! Bạch cùng NGỌC ĐẾ. Nay Quan Thế Âm đã lâm phàm xuống thế gian. Nguyện Chư Phật mười phương, nay đứng giữa đây xin chứng kiến ta nguyện trải thân ra cứu độ chúng sanh, để dẫn dắt con của Ngài trở lại Cung của NGỌC ĐẾ đây.

Mô Phật! Nếu NGỌC ĐẾ đã chứng y, ai ai lâm nạn xin đến Quan Thế Âm nầy. Mô Phật! Nguyện chẳng từ nan.

KIM THÂN CHA: Quan Thế Âm lãnh lịnh của CHA, tiếp điển cứu Trần, giải bớt nghiệp nạn của chúng sanh, gánh bớt gánh nạn cho Trần để trần gian được tiến hóa. Trần gian có nhẹ bớt khổ, để dễ đi, đó con! Đó là hồng ân của NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ bố rải cho trần gian. Vậy các con phải ráng ghi nhớ, tội lỗi của mình đã gieo rắc bao nhiêu, để giờ đây cô đọng lại thành ra một khối trược vĩ đại dưới cõi hồng trần sát phạt lại chính chúng con đó thôi! Vì đâu có khổ? Vì đâu có nạn? Vì đâu có cơ sát phạt? Có phải chăng vì nhơn loài tội lỗi, thiếu tu, thiếu chịu thực thi hạnh làm người đó con! Thực thi thú tánh quá nhiều tạo bao ác nghiệp, để giờ đây tạo thành một khối trược vĩ đại, cô đọng dưới cõi hồng trần sát phạt lại chúng sanh.

QUAN ÂM: Mô Phật! Bạch cùng NGỌC ĐẾ. Nay đã diện kiến với Ngài, xin Ngài cho Quan Thế Âm đôi lời.

KIM THÂN CHA: Được!

QUAN ÂM:Mô Phật! Chúng sanh thì NGỌC ĐẾ nắm giữ trong tay quyền sanh sát do Ngài. Mô Phật! Nay Quan Thế Âm khi gặp kẻ lâm nàn, nghiệp chướng tai ương quá nặng bởi tiền căn tiền kiếp.

Mô Phật! Nếu Quan Thế Âm xin tội cho người, liệu NGỌC ĐẾ có giảm tha không?

KIM THÂN CHA: Quan Thế Âm có biết luật Trời nghiêm minh, nhơn quả phải đủ đầy, có nhân mới có quả. Vì đâu có khổ? Tại nhân gieo không lành, nhân không lành ắt quả không thể ngọt, cho nên rồi ngày nay có khổ đó thôi! Quan Âm có biết CHA đây, Ngọc Đế Chúa Tể Càn Khôn cầm quyền sanh sát trong tay nhưng rồi con ơi! Các con có rõ cầm quyền sanh sát nhưng cũng Đại Từ Bi, hiểu thấu rõ nỗi đau khổ của chúng sanh vì sự lỗi lầm, vì sự ngu muội vô minh của chúng nó, cũng hiểu chứ! Nhưng rồi khối trược đó từ đâu? Từ đâu có sát phạt? Khối trược đó từ hình tư tưởng của chúng sanh, từ hành động sái quấy của chúng sanh mà tạo thành. Đức Thượng Đế đã thương xót, chịu gánh, chịu khổ với chúng sanh, nhưng rồi cũng phải có cơ sát phạt để quét rửa thanh lọc con cái của THƯỢNG ĐẾ. Cho nên, Cơ Sát Phạt là định luật của Càn Khôn và định luật nầy để hỗ trợ cho sự tiến hóa của các Tiểu Hồn và sự tiến hóa của Càn Khôn Vũ Trụ. Cơ Sát Phạt cần thiết cho sự tiến hóa nhưng CHA cũng luôn luôn giảm tội, luôn luôn ban ơn thêm. Nếu xử tội nhơn loài đúng theo tội của nó thì giờ đây nó đâu còn! Qua bao nhiêu kiếp, qua bao nhiêu niên kỷ, chúng nó gieo biết bao tội ác, **CHA cho ơn nhiều hơn là sát phạt. Giờ đây màn ba đã cận kề mà trược trần ngất trời xanh, bảo sao không có tẩy rửa, bảo sao đừng có thanh lọc? Nếu không thanh lọc, nếu không quét rửa thì con cái làm sao về?** Nó nặng nề quá làm sao về? Phải lọc, phải tẩy, phải rửa, phải quét. **Sát phạt, nạn tai dưới trần là một phen tẩy rửa trần đó thôi! Không tẩy rửa thì lấy đâu cho nó nhẹ hơn, nó thanh hơn, nó sáng hơn, nó bớt nghiệp hơn, để rồi nó nhẹ nhàng nó về với Thượng Đế, nó về với CHA của nó. Nó nặng nề quá thì nó còn ở mãi ở dưới cõi này thôi!** Quan Âm có rõ vậy chăng?

QUAN ÂM: Mô Phật! Quan Thế Âm cùng Chư Phật đã thoát ra ngoài vòng Càn Khôn của NGỌC ĐẾ, tuy nhiên, cũng tình thương ban phát. Mô Phật! Quan Thế Âm sẽ dùng

phép nhiệm mầu giúp NGỌC ĐẾ tẩy rửa cho con trẻ được thanh, trong sạch hơn, để trở lại với CHA, liệu NGỌC ĐẾ có ưng thuận không?

KIM THÂN CHA: Chắc chắn rồi! Vì đã ưng thuận mới cho Quan Âm tiếp điển xuống thế là theo lịnh của NGỌC ĐẾ đó thôi! Đã ưng thuận mới cho Quan Âm xuống thế làm việc, để cứu độ quần sanh đó, hồng ân của THƯỢNG ĐẾ đó! Mặc dù tội của nó ngập trần, trược khí ngất trời xanh, **chúng sanh tội lỗi dẫy đầy, chịu tạo tội ác hơn chịu tu sửa để tiến hóa.** Nhưng rồi, THƯỢNG ĐẾ không đành để cho các con của CHA rơi rớt, rớt rơi, **CHA không đành nhìn thấy các nguyên căn của CHA rơi rớt dẫy đầy, chết vì ngu muội vô minh, và màn nầy là màn chót rồi, nếu không về kịp thì không còn cơ hội nữa.** Cho nên, dù có cơ sát phạt, dù nạn khổ do trần đời đã gieo rắc để bây giờ phải chịu khảo đảo, nhưng CHA vì thương chúng nó thấy nghiệp của chúng nó kéo chúng nó đi không nổi, phải lê lết trên con đường hành hương trở lại quê cũ vì nghiệp, vì nạn, vì khổ do chính chúng nó đã gieo rắc. Do gieo nhân không lành nên quả phải đắng cay, và rồi phải đi, phải dẫm trên gai góc để trở lại quê xưa, vì nghiệp quá nặng. Cho nên, CHA cũng phải ra tay cứu vớt tế độ và lòng từ bi của THƯỢNG ĐẾ thể hiện qua hồng ân cho Quan Âm xuống thế tế độ quần sanh đó thôi! CHA cũng xót thương nhân loài chịu khảo đảo, đi không nổi, cho nên, mặc dù tội của nó nó phải trả, nhưng cũng cho các chiến sĩ xuống thế. Để mà cứu, để mà gánh vác, để mà vớt thêm nhân loại, vớt thêm nguyên căn, cho kịp kỳ ứng thí dự Hội Long Hoa đó thôi! CHA cho bao nhiêu chiến sĩ lãnh lịnh xuống thế làm việc tế độ quần sanh đó con! Nếu THƯỢNG ĐẾ không xót thương nhơn loại, thì Ngài phó mặc, cho chúng nó chịu khảo đảo trong cơ sát phạt, để cho chúng nó rớt rơi. Ngài cứ việc luật mà thi hành, cho Tam Giáo Tòa cứ việc lãnh lịnh làm cơ sát phạt đúng theo tội phúc của nhơn loại, thì thử hỏi còn lại mấy đứa? Chắc rằng không còn bao nhiêu đâu con! Chính vì vậy nên phải rán vớt chúng nó, kéo chúng nó, ban ơn nhiều hơn là hành phạt, cho cơ sát phạt nhưng cũng cho cứu thế tế

độ, cho lãnh bớt khổ và chính CHA, CHA cũng gánh bớt khổ cho nhơn loại đó thôi! Nhơn loại, theo đúng nhân quả của nó, nó phải tội nặng hơn, chịu nạn, chịu khổ nhiều hơn, nhưng đã cho bớt nạn bớt khổ cho nó, thì rồi thử hỏi cái nhân quả đó ai gánh? Ông Trời phải gánh dùm đó thôi! CHA phải dang tay ra mà tế-độ, phải vớt bớt nạn khổ, CHA phải gánh bớt nạn của chúng con đó thôi! Khi đã muốn ban ơn thì phải rán gánh khổ với chúng con đó! Vì luật nhân quả phải thể hiện theo đúng định luật của Càn Khôn Vũ Trụ, luật nhân quả phải xoay chuyển đúng với công lý của Càn Khôn, để Càn Khôn Vũ Trụ được tiến hóa theo định luật. Cho nên, khi muốn ân giảm thì sái luật rồi, mà muốn không sái luật thì CHA phải đứng ra gánh chỗ nầy, gánh bớt cho chúng sanh, các con có rõ chăng? Đó, khi CHA đã bảo ban ơn cho bớt nạn bớt khổ, thì CHA phải gánh, can thiệp với Tam Giáo Tòa để gánh bớt nạn khổ của nhơn loại, để nhơn loại được bớt nghiệp nạn, các con rõ vậy chưa? Đừng nghĩ THƯỢNG ĐẾ không yêu thương các con mới phạt các con nghe con! Đó! Trời khổ vì chúng con nhiều dữ lắm đó thôi!!!

QUAN ÂM: Mô Phật! Nay đã xong Quan Thế Âm xin cáo biệt

BÀI GIẢNG CỦA
ĐỨC KIM THÂN NGỌC ĐẾ
GIẢI ĐÁP CHO
CHƯ VỊ TÍN ĐỒ CAO ĐÀI

Có một số con tín đồ Cao Đài muốn hành công phu theo Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Học, nhưng rồi lại sợ phạm lời minh thệ lúc nhập môn vào đạo. Thì ở đây, CHA không cần lập lại nguyên văn lời minh thệ ấy làm gì, đại khái nó buộc các tín đồ rằng: thề giữ một đạo Cao Đài, nếu sau đổi lòng thì thiên tru địa lục hay là thiên địa tru diệt gì đó v.v... Đại khái CHA diễn đạt sơ, ý nghĩa lời minh thệ là như thế.

Cũng vì lời thề quá nặng, cho nên nhiều tín đồ Cao Đài muốn mượn phương pháp tu hành theo các giáo phái hay môn phái khác chẳng hạn như là hành Thiền theo phái Mật Tông của nhà Phật, hay là hành Thiền theo Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Học gì đó v.v... Các con nầy đã khổ tâm, lúng túng, hoang mang, vì sợ phạm lời minh thệ lúc nhập môn

CHA thấy điều nầy cũng gây trở ngại rất lớn trong việc tu tiến của các con Cao Đài, cho nên, nhân cơ hội nầy, CHA cũng muốn giải thích thêm cho các con Cao Đài nói riêng, và tất cả các con nói chung, có dịp học hỏi thêm về Đạo Cao Đài, về tinh thần của Đạo Cao Đài, về lời minh thệ giữ đạo Cao Đài, để các con được mở trí thêm, hầu khai thông những bế tắc trong việc tu tiến của con.

Nầy các con, CHA thấy phần đông, các con chưa hiểu một cách sâu sắc, đứng đắn về đạo Cao Đài, về tinh thần của đạo Cao Đài, về lời minh thệ giữ đạo Cao Đài. Vì chưa hiểu nên mê chấp, vì mê chấp nên mới sanh hoang mang, loạn động, lúng túng khổ tâm trong việc chọn pháp tu hành của mình.

Vậy bây giờ CHA hỏi các con: "Con vào đạo Cao Đài để

làm gì?". À! Có phải chăng là con thấy thích hợp với triết lý Cao Đài, muốn mượn những màu sắc giáo lý triết lý, những lời thánh huấn minh triết qua cơ bút để mà thăng tiến linh hồn? Phải không? Có phải chăng là con muốn nương nhờ cái môi trường của đạo Cao Đài, muốn nương nhờ những thánh giáo triết lý ấy cho con tu tiến, cho linh hồn con tiến hóa, có phải vậy chăng? Nói như vậy để cho các con thấy rằng **Đạo Cao Đài cũng chỉ là phương tiện để dẫn dắt các con đạt tới mục tiêu** thôi con! Trong những bài giảng huấn của CHA, CHA vẫn thường khuyên các con rằng: **"Đừng lầm mục tiêu với phương tiện!"** Mục tiêu của các con là gì? Là sự tiến hóa đời đời của Linh Hồn bất diệt. Còn phương tiện là những gì các con sử dụng, con nương nhờ để con tiến đến mục tiêu là sự tiến hóa đời đời. Mà phương tiện thì giả tạm! Đạo Cao Đài là phương tiện cho các con nương nhờ để tiến hóa thì nó cũng giả thôi con! Mà đã bảo nó giả thì tại sao THƯỢNG ĐẾ lại buộc các con khư khư ôm cái giả đó hoài hoài suốt trên con đường tiến hóa của con (Cười) ? Con ơi! Phương tiện thì hằng hà sa số con! Nó là những chiếc xe, những kiểu bè khác nhau để dẫn các con đến mục tiêu. Phương tiện nào mà theo chỗ chứng nghiệm của con, con thấy phù hợp, thấy tiện duyên, dụng nó con cảm nhận mình được thăng hoa tiến bộ linh hồn thì con cứ mượn, con cứ dùng để con tiến hóa. Cho nên bất kỳ cái gì hữu hiệu cho sự tiến hóa của con, thì con cứ sử dụng, con cứ mượn để con tiến. Đấy, đấy con! Và đấy là ý muốn của THƯỢNG ĐẾ! Con ơi! Con tưởng ông THƯỢNG ĐẾ **ổng muốn cái gì ở con? Ổng muốn con tiến hóa luôn luôn, ổng cần con tiến hóa luôn luôn, và khi con chịu tiến, con tiến được, thì đấy là con đã phục vụ Thiên Ý,** phục vụ cho cơ tiến hóa của Trời đó con. Đấy, đấy con! Ông Trời, ổng muốn chuyện nầy, ổng cần chuyện nầy, phương tiện nào cũng được miễn là nhờ đó mà con tiến bộ được thì đấy là chỗ THƯỢNG ĐẾ muốn và THƯỢNG ĐẾ cần!

THƯỢNG ĐẾ đâu có hẹp hòi nhỏ mọn để đi chấp nê cái phương tiện dẫn tiến con! CHA đâu có chấp nê đố kỵ để rồi buộc con sử dụng phương tiện nầy hay phương tiện khác để

con tiến! Phải không? Ông THƯỢNG ĐẾ ổng nhìn cái gì ở con? Ổng nhìn cái chỗ con có chịu tiến hay không? Và con có tiến hóa được hay không? Cũng như cái Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Học, nó là một pháp môn trợ duyên cho con người tiến hóa thì nó cũng là một trong những phương tiện mà THƯỢNG ĐẾ gởi xuống để hỗ trợ cho các con tiến hóa. Phải không? Thì dẫu cho con là một tín đồ Cao Đài nhưng con mượn cái Pháp Lý Vô Vi để con tu sửa thân tâm và linh hồn con nhờ cái đó mà thăng hoa tiến bộ thì có lý nào Ông THƯỢNG ĐẾ ổng lại đi chấp nê đố kỵ để rồi ổng phán xử con, chẳng hạn... ổng bảo là:

"Nầy nầy con! CHA thấy con có sáng hơn đấy, có tiến hóa hơn, nhờ chỗ con chịu lo tu sửa thân tâm đấy, nhưng rồi hiềm vì con là một tín đồ Cao Đài mà con lại đi chọn cái pháp lý của một môn phái khác để con tu tiến, cho nên CHA không chứng con, và do đó CHA bắt tội con bỏ đạo Cao Đài, CHA xử tru diệt con!". Con ơi con! Ông THƯỢNG ĐẾ ổng bao la vô cùng tận, cái minh triết của THƯỢNG ĐẾ chan hòa khắp Vũ Trụ Càn Khôn, sao chúng con nhìn THƯỢNG ĐẾ nhỏ nhoi thấp thỏi đến như vậy con. Cho nên CHA nói thật: vì vô minh, vì mê chấp nên các con đã thu hẹp và làm nhỏ đi THƯỢNG ĐẾ! Vì vô minh, vì mê chấp nên tín đồ Cao Đài đã thu hẹp và làm nhỏ đi đạo Cao Đài! Và thật sự là như vậy! Cho nên CHA phải khổ tâm và đau lòng mà nói với các con Cao Đài rằng: Từ khi đạo "Cao" xuất hiện cho đến nay đã trải qua mấy mươi năm, thế mà các con Cao Đài vẫn chưa hiểu được ý nghĩa sự xuất hiện của đạo Cao Đài, chưa hiểu được tinh thần của đạo Cao Đài một cách sâu sắc, đứng đắn và thực tiễn. Thật là đau lòng biết bao nhiêu khi chính các con Cao Đài, dù đã có cơ duyên học hỏi lãnh hội qua cơ bút biết bao lời thánh huấn minh triết giảng dạy về cái tinh thần hòa đồng, dung nạp mọi màu sắc, tôn giáo chi phái, về mục tiêu chính của đạo Cao Đài là thực hiện Cơ Qui Nhứt của THƯỢNG ĐẾ. Vậy mà các con vẫn còn kẹt nặng trong cái tinh thần đố kỵ, tỵ hiềm, chấp ta, ngã mạn. Đối nội, tức là trong nội bộ của đạo Cao Đài thì chia rẽ trầm trọng giữa các chi các phái, còn đối ngoại thì chấp nê đố kỵ với các tôn

giáo khác. Tại sao có chỗ chấp nê đố kỵ tỵ hiềm nầy con? Vì các con Cao Đài tuy mang danh là tín đồ Cao Đài nhưng thực ra chưa hiểu đạo Cao Đài, chưa hiểu tinh thần của đạo Cao Đài cũng như cái mục tiêu của đạo Cao Đài. Đó! Chưa hiểu! CHA nói thẳng như thế!

Vậy CHA hỏi con: Hai chữ Cao Đài là gì vậy con? À! Các con Cao Đài đều rõ, đó là danh gọi khác của THƯỢNG ĐẾ, hay nói rõ hơn thay vì Ông THƯỢNG ĐẾ ổng xưng là THƯỢNG ĐẾ, ổng xưng chữ Cao Đài. Vậy thì danh gọi Cao Đài hay danh gọi THƯỢNG ĐẾ suy ra ý nghĩa nó có khác gì? Phải không? Ấy là danh gọi cái khối Đại Linh Quang chan hòa khắp vũ trụ và đạo Cao Đài do Đức THƯỢNG ĐẾ hay Đức Cao Đài sáng lập vào kỳ Ba nầy để thực hiện Cơ Qui Nhứt, tức là Cơ Qui Tam Hiệp Ngũ, hầu dẫn dắt các con trở lại cội nguồn phản bổn hườn nguyên. Mà muốn thực thi cơ qui, thì tức nhiên phải có cơ hòa. Phải hòa mới qui chớ con! Không hòa thì làm sao qui được. Phải không? Không hòa thì làm sao mà qui? Cho nên tinh thần của đạo Cao Đài là cái tinh thần bao la vô tận, là cái tinh thần dung nạp, hài hòa mọi màu sắc tôn giáo chi phái ở thế gian. Mà thật vậy! Đạo Cao Đài gồm đủ mọi sắc thái tôn giáo, chi phái ở thế gian. Từ Nhân Đạo cho đến Thần Đạo, đến Thánh Đạo, đến Tiên Đạo, đến Phật Đạo, có thể nói đạo Cao Đài dung nạp và hòa đồng hết những sắc thái nầy. Thế thì màu sắc của tôn giáo nào, chi phái nào, cũng là màu sắc của Đạo Cao Đài đấy thôi! Có nhận định như thế, các con mới thấy cái bao la vĩ đại của đạo Cao Đài ra sao! Cho nên, các con vì mê chấp nên phân biệt, chia rẽ, đố kỵ. Vì phân biệt, chia rẽ mới có chỗ chấp nê rằng: Tu theo giáo lý của Phật hay của Chúa hay của Khổng, của Lão, hoặc là tu theo cái Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Học v.v... hay là Mật Tông hay là cái gì đó... là không trung thành với Cao Đài là bỏ Cao Đài là không giữ đạo Cao Đài! Con ơi con! Con không thấy cái chỗ đạo Phật, đạo Chúa hay Khổng hay Lão, hay là Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Học v.v... đều nằm cả trong Đạo Cao Đài hay sao? Nó nằm cả trong đạo Cao Đài đấy con! Chứ rồi con tưởng cái Pháp Lý Vô Vi

Huyền Bí Học hay giáo lý của Phật, của Chúa, của Khổng, của Lão, v.v... Nó từ đâu ra? Thì cũng do Ông THƯỢNG ĐẾ tức là Ông Cao Đài, ổng ban xuống để dẫn tiến các con! Thì những Pháp lý đó, những giáo lý đó, cũng là của Ông THƯỢNG ĐẾ tức là của Ông Cao Đài chứ còn của ai con? Còn của ai? Các con vì chấp kiến nên lầm lạc đi đến chỗ đố kỵ tỵ hiềm, chấp ta, ngã mạn, phân biệt đạo người, đạo ta, rằng đạo nầy không phải Cao Đài, pháp lý kia không phải Cao Đài, rằng cũng thấy giáo lý nầy tốt, pháp lý kia hay nhưng rồi sợ hành theo nó tức là lỗi với Cao Đài, là bỏ đạo Cao Đài, là không giữ đạo Cao Đài. Con ơi con! Như vậy con hình dung cái đạo Cao Đài ra làm sao? Con hình dung nó như thế nào mà con thu hẹp nó như vậy con ? Con thử nghĩ xem? Mục tiêu chính yếu của sự xuất hiện và sự hiện hữu của đạo Cao Đài là cái gì? **LÀ CƠ QUI NHỨT!** là cơ Tam Giáo Qui Nguyên, Ngũ Chi Hiệp Nhứt, tức là hiệp nhứt mọi màu sắc, tôn giáo, chi phái ở thế gian đó con. Mà muốn Cơ Qui Tam Hiệp Ngũ thực hiện được thì phải hòa đồng, phải dung nạp mọi màu sắc đi đến chỗ qui nhứt chớ con. Phải không? Cho nên **Sự hài hòa dung nạp mọi màu sắc của các tôn giáo, chi phái thế gian nó ra cái màu sắc của đạo Cao Đài.** Sự dung nạp hài hòa mọi màu sắc của các tôn giáo chi phái thế gian nó ra màu sắc của đạo Cao Đài đó con! Đấy là cái chất đặc thù cái chất độc đáo của đạo Cao Đài đó, và đấy cũng là đường nét bao la vĩ đại của đạo Cao Đài đó con!

Rồi nay các con cho rằng: Màu sắc nầy không phải Cao Đài, màu sắc kia không phải Cao Đài, rồi các con cứ phân biệt, rồi loại bỏ, rồi trừ đi, rồi cắt xén nó mãi như thế thì cái màu sắc của đạo Cao nó còn lại cái gì con? Màu sắc Cao Đài nó còn lại cái gì? Các con Cao Đài có thấy vì chấp kiến mà các con đã biến đạo Cao Đài thành nghèo nàn nhỏ nhoi thấp thỏi hay không? Mà nếu các con Cao Đài cứ loại bỏ, cứ trừ đi, cứ cắt xén, cứ thu hẹp đạo Cao Đài mãi như thế thì tự nhiên đạo Cao Đài nó sẽ nhỏ đi dần dần, nhỏ đi dần dần cho đến lúc nó phải bị xóa bỏ thôi con! Cứ cắt xén, cứ loại bỏ, cứ trừ đi như thế thì rồi nó còn lại cái gì? Thì tự nhiên nó

phải đi đến chỗ suy vong và bị xóa bỏ thôi. Phải như vậy thôi. Mà thật sự là như vậy. Nếu các con cứ phân biệt đố kỵ chia rẽ, không hòa đồng được thì rồi làm sao mà thực hiện cơ qui? Cơ qui không thực hiện được, ấy là chỗ tan rã của đạo Cao Đài! Các con có ý thức được điều đó không? Và các con có ý thức được rằng như vậy các con Cao Đài đã không giữ đạo Cao Đài, đã bỏ đạo Cao Đài, đã không trung thành với đạo Cao Đài, đã làm tan rã đạo Cao Đài vì cái tinh thần hẹp hòi phân biệt đố kỵ tỵ hiềm chấp ta ngã mạn của các con không? Và như thế có nghĩa là con đã phạm lời minh thệ lúc nhập môn, thề giữ đạo Cao Đài! Phạm lời thề giữ đạo đấy! Giữ đạo Cao Đài, trung thành với đạo Cao Đài có phải chăng là trung thành với cái mục tiêu chính yếu của đạo Cao Đài, là làm cho cái mục tiêu nầy càng ngày càng thêm sáng tỏ, để rồi đi đến chỗ thực hiện? Giữ đạo Cao Đài, có phải chăng là biết sống theo tinh thần hòa đồng của đạo Cao Đài, biết lo phục vụ mục tiêu chính của đạo Cao Đài là Cơ Qui Nhứt? Chớ rồi con tưởng giữ đạo Cao Đài là làm sao? Trung thành với đạo Cao Đài là làm sao? Là suốt đời mặc áo mão mang nhãn hiệu là tín đồ Cao Đài, là bo bo ôm mớ kinh sách, giáo lý, thánh huấn của Cao Đài, học thuộc cho làu mà không hành, hoặc hành trong cái mê chấp eo hẹp, không hành đúng với cái tinh thần hòa đồng của đạo Cao Đài, không lo thực hiện cái mục tiêu duy nhứt của đạo Cao Đài. Có phải vậy chăng? Như vậy là giữ đạo chăng? Các con cứ tưởng giữ đạo là vậy chăng? CHA cho các con rõ: Các con giữ đạo như thế là giữ đạo kiểu hình thức, giữ đạo bề ngoài, giữ đạo một cách hẹp hòi nông cạn mê chấp, giữ đạo mà không biết sống cái tinh thần hòa đồng của đạo giảng dạy, mà không biết lo phục vụ cái mục tiêu mà đạo đề ra. Vậy thì việc các con nhập môn vào đạo Cao Đài có ý nghĩa gì? Các con cho như vậy là hành đạo Cao Đài đó chăng? Cho nên, nếu các tín đồ Cao Đài cứ mãi chìm đắm nặng nề trong sự tranh chấp, chia rẽ, phân biệt, đố kỵ, tỵ hiềm, chấp ta, ngã mạn, thì mục tiêu chính của đạo Cao Đài không thể thành tựu, mà mục tiêu của đạo Cao Đài không thành tựu thì tức nhiên đạo Cao Đài phải suy vong đi đến chỗ tan rã thôi con. Đấy, con thấy chưa? Các con giữ đạo

như vậy là giữ cái gì? Giữ đạo theo hình thức mê chấp, chỉ mặc áo mão mang nhãn hiệu tín đồ Cao Đài bên ngoài mà không biết sống cái tinh thần hòa đồng, không lo Cơ Qui Nhứt là mục tiêu chính của đạo Cao Đài. Vậy sao gọi là giữ đạo? Ấy là tưởng mình giữ đạo nhưng bỏ đạo mà không biết! Ấy là tưởng mình trung thành với đạo nhưng không ngờ mình phản đạo mà không rõ, ấy là tưởng mình tôn trọng lời minh thệ, nhưng không ngờ mình lỗi thệ mà không hay! Đó! Mà khi các con lỗi thệ thì tức nhiên phải chịu hình phạt theo lời thề đó thôi con! À! Nói đến lời minh thệ nhập môn của đạo Cao Đài, sẵn đây CHA cũng muốn giải thích rõ hơn. Thật ra cái lời minh thệ nhập môn của Cao Đài có ý nghĩa gì? Cái lời minh thệ nhập môn vào đạo Cao Đài thực ra nó nằm trong Qui Luật Tiến Hóa của Càn Khôn Vũ Trụ, và nó áp dụng cho toàn bộ nhơn sanh chớ không riêng gì cho tín đồ Cao Đài. Đấy! Mà thật vậy con! CHA cho các con rõ: Thiên Địa đang ở vào thời kỳ Hạ Ngươn Mạt Kiếp, định luật tiến hóa đang vận chuyển, sàng sảy, thanh lọc toàn bộ hàng ngũ nhơn sanh để bước sang một chu kỳ tiến hóa mới tức là chu kỳ Thánh Đức. Chỉ những phần hồn nào có trình độ hòa đồng, hòa ái không còn phân biệt chia rẽ, đố kỵ, tỵ hiềm, chấp ta, ngã mạn, v.v... Những phần hồn ấy mới được tuyển chọn vào Thượng Ngươn Thánh Đức. Đấy, đấy con! Đấy là điều kiện khả dĩ, là tiêu chuẩn chót, là trình độ tối thiểu để được tuyển chọn đó con. Đấy! Vì con phải biết: Cái xã hội Thánh Đức được thành hình, được dựng nên nhờ những con người có trình độ văn minh đạo đức hòa đồng. Vì vậy mà con nào, linh hồn nào, chưa có trình độ đạo đức để biết hòa đồng thì tự nhiên phải chịu cơ tiến hóa đào thải theo qui luật! Phải chịu đào thải theo cái qui luật đó thôi! Chứ sao con! Chứ còn cái chất chia rẽ, đố kỵ, tỵ hiềm, chấp ta, ngã mạn, những chất đó là cặn bã nặng nề làm sao mang được vào xã hội Thánh Đức là cái xã hội hòa đồng thanh nhẹ tốt đẹp. Phải không? Làm sao mang được vào Thánh Đức? Thì tự nhiên nó phải bị đào thải thôi! Cho nên, Thiên Địa đang chuyển biến sang một chu kỳ tiến hóa mới. Những con nào bê trễ, ù lì, chậm tiến, chưa đủ trình độ để tiến hóa vào chu kỳ Thánh Đức, như vậy

là không theo kịp với Cơ Tiến Hóa của Thiên Địa thì tự nhiên phải bị Qui Luật Tiến Hóa đào thải mà thôi!

Cho nên CHA lập lại: Khi linh hồn con bê trễ, chậm tiến, chưa đủ trình độ đạo đức hòa đồng để bước sang Thánh Đức thì tự nhiên con phải bị đào thải! Với toàn bộ nhơn sanh, sự kiện đào thải nầy là Qui Luật Tiến Hóa của Vũ Trụ. Còn với tín đồ Cao Đài, sự kiên đào thải nầy, là phạm lời minh thệ thuở nhập môn đó thôi con! Đấy, bị đào thải vì chưa đủ trình độ tiến hóa thì đó là phạm lời minh thệ thuở nhập môn đó con! Tại sao như vậy là phạm lời minh thệ? À! Vì khi linh hồn con chưa đến trình độ đạo đức hòa đồng, điều nầy chứng tỏ con đã bỏ đạo Cao Đài. Tại sao bỏ đạo? Vì khi con không lo tu sửa thân tâm để linh hồn được mở mang tiến hóa, nhờ mở mang tiến hóa mà nó vượt khỏi sự eo hẹp, nhỏ nhoi nặng nề của phàm ngã để có trình độ biết hòa đồng. Có hòa đồng mới đi vào cơ qui là mục tiêu chính của đạo Cao Đài đó con. Là tín đồ Cao Đài mà không lo phục vụ cơ qui thì sao là biết giữ đạo Cao Đài? Cho nên những con Cao Đài biết sống hòa đồng, biết phục vụ cơ qui, ấy là biết trung thành với lời minh thệ nhập môn đó con. Còn những con Cao Đài nào không biết sống hòa đồng, không biết phục vụ cơ qui, chưa có trình độ để đi kịp với cơ qui của Thiên Địa, ấy là không biết giữ đạo Cao Đài đấy, là phạm lời minh thệ đấy, và rồi phải chịu hành xử theo lời thề đó con! Đấy là bị Thiên Địa đào thải đó con! Là bị định Luật tiến hóa loại trừ đào thải đó thôi con.

Riêng đối với những con tín đồ Cao Đài học cơ siêu hình, chọn pháp tu giải thoát, CHA cũng muốn những con nầy hiểu lời minh thệ giữ đạo Cao Đài một cách sâu sắc minh triết hơn! Vì vậy CHA có vài lời nhắn nhủ với những con nầy: Nầy các con! Các con đã chọn con đường tu giải thoát tức là các con đang tiến bước học hỏi về Cao Đài Vô Vi Đại Đạo. CHA muốn các con nhìn đạo Cao Đài sâu sắc và minh triết hơn. Nầy con! Con có thấy được bản thể con là cái Tòa Thánh không? Cái bản thể của con tức là cái Tiểu Thiên Địa của con, nó là cái Tòa Thánh đấy, và trong cái Tiểu Thiên Địa của con, cũng có Ông Cao Đài để con thờ, đấy là Chủ

Nhơn Ông Ngươn Thần con đó! Đấy là Chủ Nhơn Ông Ngươn Thần tức là cái linh hồn của bản thể con đó! Con cũng có thiên nhãn tức đệ tam nhãn hay huệ nhãn mà con phải lo khai mở và giữ nó càng lúc càng sáng hơn để nó soi thấu kiểm soát khắp tam cõi Thượng, Trung, Hạ, khắp Tam Thiên, Đại Thiên Thế Giới trong cái Tiểu Thiên Địa và ngoài Đại Thiên Địa đó con! Trong con cũng có cơ cấu bộ phận Cửu Trùng Đài, bộ phận Hiệp Thiên Đài, bộ phận Bát Quái Đài mà rồi trên con đường hành pháp tu học tiến hóa của con, con sẽ có cơ hội khám phá dần dần để chứng nghiệm! Có khám phá và chứng nghiệm được toàn bộ cái Tiểu Thiên Địa của con, con mới thấy rằng: **Toàn bộ cơ cấu của đạo Cao Đài hữu hình cũng như đạo Cao Đài Vô Vi là tượng trưng đồ hình cơ cấu của con người và Thượng Đế, của Tiểu Thiên Địa và Đại Thiên Địa đó thôi!** Đấy, đấy con! Cái minh triết của đạo Cao Đài đấy! Điều quan trọng mà các con phải luôn luôn nhớ tới, đấy là **trong con cũng có Cơ Qui Tam Hiệp Ngũ** mà các con phải lo thực hiện cho kỳ được. Đấy là Cơ Qui Tam Bửu Hiệp Ngũ Khí tức là Cơ Ngũ Khí Triều Ngươn Tam Huê Tụ Đảnh. Bằng mọi giá, **các con phải thực hiện cho được cái Cơ Qui nầy các con mới có thể có được cái con đường về phản bổn hườn nguyên.** Đấy! Các con phải thực hiện cho kỳ được cái cơ qui nầy mới có được con đường về để phản bổn hườn nguyên đó con!

Nói một cách khác, nếu Cơ Qui Tam Hiệp Ngũ nầy không thực hiện được, tức nhiên là cái chất Cao Đài trong con tức là Ngươn Thần của con, nó không có điều kiện sáng được, mà nó không có điều kiện sáng được thì nó phải chìm đắm trong ngu muội tối tăm và có nghĩa đạo Cao Đài trong con nó không thành. Mà đạo Cao Đài trong con nó không thành đấy là con không giữ đạo Cao Đài trong con đó con! Con bỏ bê cái Ông Cao Đài ở trong con mà không chăm sóc, con để Ông tối tăm ngu muội, con bỏ bê cái đạo Cao Đài trong con, con không thèm giữ đấy, con bỏ đạo đấy, và như thế có nghĩa là con phải bị Thiên Địa tru diệt theo qui luật thôi con! Phạm lời thề đấy! Phạm lời thề giữ đạo đấy, nên phải chịu đào thải

theo lời thề đấy con! Mà thật vậy, khi linh hồn con ngu muội, tối tăm chậm trễ, không theo kịp Định Luật Tiến Hóa con phải bị đào thải. Nói theo đạo Cao Đài: đấy là con bỏ đạo, đấy là con phạm lời minh thệ nhập môn và con phải chịu tru diệt theo lời thề. Đấy, đấy con! Các con Cao Đài tu vô vi phải hiểu cái lời minh thệ của đạo Cao Đài sâu sắc hơn ở khía cạnh giữ đạo đó con. Đấy! Phải hiểu sâu sắc hơn ở khía cạnh giữ đạo. Nói như vậy để các con thấy rằng, cơ qui bên ngoài cũng như cơ qui bên trong, muốn thực hiện được thì linh hồn con phải đi từ căn bản lo tiến hóa, chịu tu tiến đấy con. Mà quả nhiên như vậy! Muốn thực hiện cơ qui bên ngoài, con phải lo chăm sóc linh hồn, chịu tinh tấn tu sửa, lo thanh lọc thân tâm, nhờ đó linh hồn mới tiến hóa mở mang đến trình độ hòa đồng hòa ái với kẻ đồng loại và biết phục vụ cơ qui của Trời Đất. Còn muốn thực hiện cơ qui bên trong con cũng phải lo tinh tấn chăm sóc linh hồn tiến hóa, ngày đêm lo tu sửa, dụng pháp tịnh thiền để thanh lọc thân tâm hầu bản thể con nhờ đó mà được thanh nhẹ. Có thanh nhẹ thì tiểu vũ trụ con nó mới vui hòa. Có vui hòa mới ổn định thanh tịnh, có thanh tịnh thì ngũ khí mới gom, tam bửu mới hiệp và cơ qui trong con mới thành! Nó phải đi từ cái căn bản tiến hóa của chính các con thôi. Vì chỉ những linh hồn chịu tu sửa nó mới mở mang tiến bộ, mà có mở, có tiến, nó mới biết hòa, nó mới chịu qui thôi con! Ở đây, CHA cũng nói thêm, phải nhận rằng những con nào chịu tinh tấn công phu thiền định, chịu lo tu sửa thân tâm để được hoà và thực hiện cơ qui bên trong, những con ấy sẽ thực hiện chữ hòa chữ qui bên ngoài một cách dễ dàng thoải mái. Vì khi con hòa được bên trong của con, con sẽ thể hiện sự hòa đồng bên ngoài dễ dàng không cố gắng gượng ép, khó khăn và đè nén cái phàm ngã nặng nề của con. Nói chỗ nầy để giải đáp luôn cho những tín đồ Cao Đài muốn chọn cái Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Học để tu sửa thanh lọc thân tâm, ấy là con đang lo thực hiện cơ qui của đạo Cao Đài đó con! Con đang lo thực hiện cơ qui đấy! **Qui từ trong ra ngoài** đấy con! **Lo thực hiện Cơ Qui từ trong ra ngoài là đi từ trong căn bản nền tảng vững chắc** đó con! Đi từ trong cái nền tảng vững chắc đó, con

thấy không? Con lo thực hiện cơ qui là mục tiêu chính của đạo Cao Đài tức là con đâu có đi ngược đường lối chủ trương của đạo Cao Đài. Cơ qui là mục tiêu chính của đạo Cao Đài, mà con lo thực hiện mục tiêu ấy thì con đâu có đi ngược lại đường lối chủ trương của đạo Cao Đài? Con đang đi vào cái cơ của đạo Cao Đài đấy, và **cái cơ của đạo Cao Đài cũng là cái cơ tiến hóa của Càn Khôn Vũ Trụ đấy!** Đó con! **Là cơ tiến hóa của kỳ ba** nầy đó con!

Sẵn đây, có cái trường hợp nầy, CHA muốn nói cho các con học hỏi luôn. Có một đứa cũng là tín đồ Cao Đài mà muốn hành cái Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Học rồi cũng sợ phạm lời minh thệ nhập môn, rồi khổ tâm thắc mắc hoang mang, sợ phạm lời thề giữ đạo. Tội nghiệp! Khổ tâm cho đến nỗi tìm vào đến Phật Mẫu để gieo quẻ âm dương mà thỉnh ý Mẹ. Con ơi con! Con thỉnh ý Mẹ chỗ nầy rồi Mẹ phải trả lời làm sao đây? Cái chỗ nầy phải do con quyết định chớ con! Việc chọn phương tiện để tiến hóa phải tùy con chọn lựa, phải tùy duyên, tùy ý thích, con hợp phương tiện nào thì dụng phương tiện đó, miễn là con chịu tiến và con tiến được thì thôi! Phương tiện nào mà trong cái chỗ chứng nghiệm của con, con thấy hợp, con thấy tiến bộ thì mình cứ dụng nó để mình tiến hóa. Thầy Mẹ và các Đấng cũng tùy duyên mà trợ hành tùy phương tiện mà độ nhơn.

Thầy Mẹ đâu có bắt buộc con phải chọn màu sắc nầy hay màu sắc kia, phương tiện nầy hay phương tiện kia để con tiến hóa! Cái đó phải tùy các con chớ con! Với THƯỢNG ĐẾ, thì phương tiện nào cũng được, cũng là từ một cội nguồn THƯỢNG ĐẾ ban rải xuống thế để tùy duyên mà dẫn tiến các con, thì rồi các con cứ tùy duyên mà chọn lựa đặng tu tiến để trở về. Điều quan trọng là con phải biết tận dụng cái phương tiện mà mình chọn lựa để tiến hóa được hay không? Đấy, đấy con! Cái chỗ quan trọng là con có chịu tiến và tiến được hay không chớ không phải cái chỗ con chọn phương tiện gì để con tiến! Cho nên con thỉnh ý Phật Mẫu và gieo quẻ mấy lần nó không ứng là vậy. Mẹ làm sao trả lời cho con chỗ nầy con? Cho nên, rồi sau đó thì Mẹ phóng điển quang

trong vô vi để ảnh hưởng phần tư tưởng của con, soi sáng cho con là phải tùy nghi mà quyết định. Đấy, đấy con! Chớ Mẹ làm sao mà quyết định cho con chỗ nầy? Mẹ làm sao trả lời con? Con sợ phạm lời thề nên con đi thỉnh ý Mẹ, nhưng rồi phạm lời thề hay không là do con thôi! Con thử nghĩ xem: Nếu Mẹ chuyển ý cho con tu theo cái Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Học nhưng rồi sau đó con hành pháp lơ mơ, cầm chừng hành lấy có, công phu bê trễ, không tinh tấn, thân tâm không được thanh lọc, linh hồn con không tiến hóa lên cao để đi kịp với cái Cơ Qui Nhứt của THƯỢNG ĐẾ thì cũng là phạm lời thề. **Đi không kịp với cơ tiến hóa của Trời Đất thì đấy là phạm lời thề.** Còn nếu không cho con thọ cái Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Học, mà qua môi trường Cao Đài, môi trường giáo lý, kinh sách, hoặc pháp tu của đạo Cao Đài, con cũng không lo tu sửa thân tâm, không chăm sóc Ngươn Thần, linh hồn con bê trễ không thăng tiến được theo kịp với Thiên Cơ, không thăng tiến được để kịp với cái cơ tiến hóa của Trời Đất, thì đấy cũng là lỗi thề đó con. Mặc dù con vẫn ở trong cái môi trường của đạo Cao Đài mà con vẫn lỗi thề như thường. Còn nếu con tu theo Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Học mà biết tận dụng nó để mà tiến hóa theo kịp chu trình thì đấy cũng là giữ lời minh thệ đó con. Cho nên với THƯỢNG ĐẾ thì phương tiện nào con chọn cũng được, miễn là con tinh tấn dụng nó một cách nghiêm túc và con tiến hóa được để theo kịp cơ tiến hóa thì đấy là Thiên Ý đó con. THƯỢNG ĐẾ cần chỗ nầy và muốn chỗ nầy đó con! Nhân đây, CHA cũng muốn các con hiểu một cách rộng rãi phóng khoáng rằng: dẫu con là Phật tử hay con Chiên, đệ tử của Lão hay sinh đồ của Khổng, dù tu theo Pháp Lý Vô Vi Huyền Bí Học hay bất cứ màu sắc giáo phái nào, nếu con biết hành đạo theo màu sắc giáo phái của con một cách đứng đắn chân thật, nghiêm túc, biết ngày đêm lo tu sửa thân tâm để nó luôn tiến hóa và biết sống hòa đồng, hòa ái với đồng loại, không phân biệt màu da, chủng tộc, tôn giáo, chi phái, đẳng cấp v.v... thì đấy là các con đang thực thi cơ hòa để thực hiện cơ qui của THƯỢNG ĐẾ. Đấy là con đang hành đạo Cao Đài dù con chưa nhập môn. Như vậy con đã là một tín đồ Cao Đài trong ý nghĩa

mà không cần danh xưng nhãn hiệu và dĩ nhiên con đã đủ tiêu chuẩn để được chọn sang Thánh Đức đó con! Con đã đủ tiêu chuẩn để được chọn sang Thánh Đức để tiến hóa nữa! Còn nếu con là một tín đồ nhập môn đạo Cao Đài, đã lập lời minh thệ, vậy mà bê trễ không lo tu sửa thanh lọc thân tâm, linh hồn con, do đó mà tối tăm không tiến hóa được, không mở ra được để mà biết hòa đồng hòa ái, còn nặng mang những trược tánh, đố kỵ, tỵ hiềm, phân biệt, chia rẽ, chấp ta, ngã mạn v.v... các con nầy đã gây trở ngại cho Thiên Cơ, gây trở ngại cho Cơ Trời, gây trở ngại cho cơ tiến hóa của THƯỢNG ĐẾ tức là cơ qui đấy. Như vậy là con chỉ mang nhãn hiệu đạo Cao Đài mà không hành đạo Cao Đài không giữ đạo Cao Đài. Như vậy là phạm lời minh thệ nhập môn và dĩ nhiên con phải chịu hình phạt theo lời thề đó thôi!

Tóm lại, CHA cho các con rõ: Các con Cao Đài phải hiểu rằng, **một tín đồ Cao Đài thật xứng nghĩa thì phải biết: trong thì lo tu sửa thân tâm, hòa yên bản thể để lập Cơ Qui của tiểu thiên địa tức là Cơ Qui Tam Bửu, Hiệp Ngũ Khí. Ngoài thì lo hỗ trợ Cơ Tiến Hóa của quần sinh, thực thi hòa ái hòa đồng để lập Cơ Qui của Đại Thiên Địa tức là Cơ Qui Tam Giáo, Hiệp Ngũ Chi.**

Hôm nay, CHA đã minh xác rõ sứ mạng của đạo Cao Đài và sứ mạng của một tín đồ đạo Cao Đài. Vậy các con Cao Đài khá hiểu mà thi hành cho đúng hầu đi kịp cơ tiến hóa của Càn Khôn Vũ Trụ, đi kịp với chu kỳ tiến hóa của Thiên Địa đó con!

À! Còn cái điều nầy! Phần đông các con Cao Đài cũng thắc mắc hoang mang rằng: Tại sao hồi trước giáng cơ lập Đạo THƯỢNG ĐẾ có dạy rằng, lần mở đạo nầy, THƯỢNG ĐẾ không giáng phàm mà chỉ dùng huyền diệu cơ bút thôi, nhưng rồi nay THƯỢNG ĐẾ lại tuyên bố giáng phàm! Có đứa cho rằng, người thường còn không được phép nói hai lời, còn THƯỢNG ĐẾ là Đấng Toàn Giác,Toàn Năng, tượng trưng cho Chơn Lý mà không có lập trường dứt khoát sao? Vậy THƯỢNG ĐẾ không có lập trường dứt khoát sao?... Có chứ